

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JAMES HERBERT

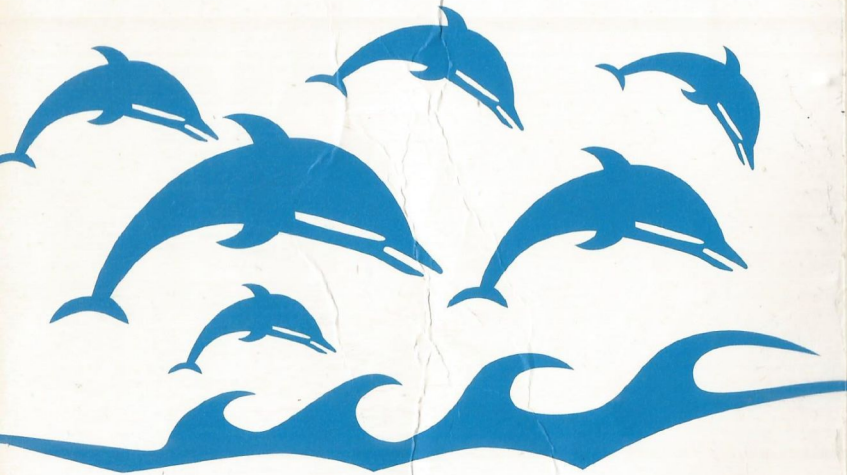
DOLUNAY

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://rantey.org>
ARION
YAYINEVİ

ARION

YAYINEVİ

ARION

James Herbert

DOLUNAY

James Herbert

DOLUNAY

Çeviren

Taylan Bilgiç

ARION
YAYINEVİ

Roman dizi: 030

ARION YAYINEVİ

Eylül - 2003 (1. Basım - İstanbul)

"Bu çevirinin tüm yayın hakları ARION YAYINEVİ Ltd. Şti.'ne aittir."

© James Herbert

Kitabın Orijinal Adı : The Moon
Yazarı : James Herbert
Yayına Hazırlayan : Haluk Şenay
Çeviren : Taylan Bilgiç
Dizgi ve Sayfa Düzeni : Burhan Maden
Kapak : Salih Koca
Baskı : Doyuran Matbaası

Yazışma Adresi : PK: 395 34433-Sirkeci/İstanbul-TR
Faks : (0 212) 512 79 73

<http://www.arionyay.com.tr>

Önce

Çocuk artık ağlamıyordu.

Dar yatağında yatmaktaydı; gözleri kapalı, yüzü ay ışığının altında mermer gibi. Bazen bir ürperti, gelip bedenini baştan aşağıya yalıyordu.

Çarşafı kavrayarak çenesinin altına çekti. İçindeki ürkütücü ağırlık bedenini aşağıya çekiyor, kanının sıvı cıvaya dönüştüğünü duyumsuyordu. Bu ağırlığın adı kaybolmuşluktu; onu yorgun ve zayıf kılmıştı.

Uzun bir süredir dinleniyordu. Kaç saattir orada olduğunu bilmesi olanaksızdı; çünkü son üç günün tamamı değişmeyen bir sonsuzluktu onun için- fakat babası, ona yataktan kalkmayı yasaklamıştı. Kaybolmuşluğa katlanarak, bu yeni yalnızlıktan korkmuş bir halde uzanmaktaydı.

Ta ki bir şey, çevresi kızarmış gözlerini bir kez daha açmasına neden olana dek.

Yatağın ucuna yaklaşan kadın gülümsedi. Onun sıcaklığını duyumsadı; ve kaybolmuşluğunun bir anda yok olduğunu. Ama olanaksızdı bu. Babası olanaksız olduğunu söylemişti.

“Sen... burada değilsin” dedi; cılız sesi gecenin içinde ürpertili bir zorlamaydı sanki. “O... dedi, burada değilsin. Değilsin.”

Kaybolmuşluk geri geldi; çünkü artık kadını da sarmıştı.

Afallamış çocuk başka bir yere baktı, birdenbire başka

bir varlığı, kendisini izleyen bir başkasını, göremediği birini farketmişçesine yukarıya, odanın uzak bir köşesine. Kori-dorda ayak sesleri duyulduğunda gözlerini kapıya çevirdi; ve o duygu yitip gitti. Gözlerinde ilk kez gerçek korku vardı: Kadın gitmişti.

Kapıda, olduğu yerde sallanan bir erkek gölgesi belirdi.

Babası sendeleyerek yatağa doğru yürüdü; alkol kokusu, en az yüz hatlarının kasveti kadar belirleyici bir parçasıydı.

“Sana söylemiştim” dedi; sert sözcüklerinde öfkeyle karışık bir suçluluk var gibiydi. “Artık yeter! Artık yeter!” Yaklaşırken yumruğu havaya kalktı ve çocuk, yorganın altına büzüldü.

Dışarıda, gecenin derin karanlığının ortasında, kusursuz bir dolunay parlamaktaydı.

En sonunda ölmüştü.

Dehşetin olduğu yerde, şimdi yalnızca boşluk vardı.

Ölü gözler. Bir balığinkiler gibi.

Kadının gövdesi hareketsizdi; son kasılma bitmiş, son nefes verilmiş.

Son yüz ifadesi de çözüldü.

Pençeleşmiş parmakları, hâlâ üzerlerindeki varlığa tutunuyordu; başparmaklardan biri, O’nun gülümsemesini yarmak istercesine ağzının içinde kıvrılmıştı.

Kadının boğazını bırakarak doğruldu; altındaki kadın uzun süre savaşmıştı, ama O’nun nefes alıp verışı neredeyse normaldi.

Alaycı dudaklarındaki başparmağı çekti ve cesedin eli düşerek bir tokat gibi çıplak ete çarptı.

Durdu ve kurbanını inceledi. Gülümsüyordu.

Cansız ellere uzandı, bilekleri kavrıldı ve kaldırdı.

Çatlamış tırnakları yüzünde, şoktan kaskatı kesilmiş parmakları boğazında gezdirdi; sanki alay ediyor, onları intikam almaya çağırıyordu.

Devinimsizliklerini hafif bir kıkırdamayla karşıladı.

Hareketsiz elleri, cesedin üzerine oturmuş olan çıplak gövdesinde dolaştırdı, aşağıya indirdi ve bedeninin her noktasında gezdirdi. Bu ölümcül okşayışlar, başka duygular uyandırmıştı.

Kadının giderek soğuyan bedenine eğildi.

Bir süre sonra yataktan kalktı; derisi terden hafif bir parlaklıkla kaplanmıştı. Yine de tatmin olmuş değildi.

Soğuk bir çiselti, içerideki gaddarlığa karşı çıkarcasına, ani rüzgarlarla cama vurmaktaydı. Günişliğine karşı kapatılmış soluk perdeler, sesi boğuyordu.

Kirli odanın bir köşesindeki çantaya uzandı, içinden siyah bir çanta aldı ve çantayı yatağın üzerinde, cesedin yanında açtı. Zayıf ışık, metal aletlerin parıltısını sönükleştirmeye yetmiyordu. Aletlerin her biri tek tek alındı, incelendi ve parıltısı hiç zayıflamayan gözlere yaklaştırıldı. İlkini seçti.

Ağır ağır oda sıcaklığına ulaşmakta olan ceset, önce göğüs kemiğinden kasığa, ardından sağ kalçadan sol kalçaya doğru yarıldı. Oluşan derin haçtan kan sızmaya başlamıştı.

Kaslar ayrıldı ve geri çekildi. Kızıllaşmış parmaklar içeri daldı.

Gerektiği yerde keserek organları çıkardı ve çarşafların üzerine koydu. Organlar parıldayarak buhar çıkar-maktaydılar. En son kavranan kalp, çekilerek damarlar-dan ayrıldı ve organ yığınının üzerine fırlatıldı. Kaygan tepecikten aşağıya kayan kalp, şapırdayarak yere düştü. Odayı mide büdencesinde bir koku kaplamıştı.

Cansız bedenini oluşturduğu doğal kap, kısa sürede dolduruldu.

l kadının parçalarını kullandıktan sonra, küçük nesneler bulmak için odayı araştırdı.

Tatmin olduğunda, yatağın üzerindeki çantadan iğne ve iplik çıkardı.

Kasları dikerek birleştirmeye başladı; kaba darbelerle eti delerken sürekli gülümsüyordu. Ölünün içine yerleştirdiği son nesneyi düşündüğünde gülümseme si yayı olarak sırtıtmaya dönüştü.

Rahat, sakin devinimlerle yeşil kayaların üzerinde yzmekteydi. Ellerini sadece yn değiştirmek için kullanıyor, suyun yumuşattığı derisini kesebilecek midyelerden sakınıyordu. Bacakları uzun, zarif darbelerle kalçalardan başlayarak bükülmekte, yarı-sert birer yüzgeç işlevini gören paletleriye se akıntının içinde kolayca ilerlemesini sağlamaktaydı.

Mercan otları hayaletimsi desenler çizerek ona el sallıyor, küçük akılara benzeyen şaşkın balıklar bu gizli tecavüzden hoşnutsuz, hızla uzaklaşıyordu. Bir anemon ise sessizce onu ağırmaktaydı sanki. Yukarıdan günışığı süzülüyor ve ışınları dağılıyordu; deniz yatağı, tüm kutsallığıyla suskun ve gizemliydi. Childes, sadece kendi edimlerinin cansız, dilsiz seslerini duymaktaydı.

Hafif bir titreşim, kumun küçük bir devinimi dikkatini çekti; ekingence yaklaştı. Ellerini yavaşça bir kaya çıkıntısının üzerine koydu ve suyla birlikte salınarak durdu.

Aşağıda, bir denizyıldızı, bir midyeye yapışıp onu sıkıştırmış, borumsu bacaklarıyla iki kabuğu birbirinden ayırıyordu. Sabırla çalışmaktaydı; beş dokunacını sırayla kullanıyor, avını yoruyor, aralığı azimle arttırarak midyenin dokularını açığa çıkartıyordu. Avcı en sonunda kndi midyesini de ortaya

çıkarıp midyenin içindeki etli maddeyi emmek için aralığın içine sokarken, Childes de hafif ama yabansı bir tiksintiyle onu seyretmekteydi.

Midyemsi taşlarla bezeli kabartma ve mağaraların arasındaki hafif bir devinim dikkatini çekti. Afallamış gözlerle bir süre sarp kabartmayı izledikten sonra gördüğü ikinci bir devinimle aradığını buldu. Kayalık yüzeyde iğneli bir örümcek yengeci ilerlemekteydi; kabuğu ve kıskaçları yeşil yosunlarla kaplıydı ve bunlar hem sığ hem de derin sularda doğal ve etkili bir kamaflaj işlevi görüyorlardı. Hareketsiz durduğunda, farkedilmesi olanaksızdı.

Childes, gözlük camı ve suyun etkisiyle büyüyüp yaklaşmış olan yengecin çevikliğine imrenerek, bu küçük çokbacaklının ilerleyişini takip etti. Yengeç, izlendiğinin farkına varmışçasına aniden durduğunda, hayvanı heyecanlandırıp yeni bir devinim görmek için parmağını uzattı.

Yengecin telaşla kaçışını gördüğünde yüzünde beliren gülümseme, diş ve diş etlerine kenetlenmiş şnorkel yüzünden yarım kaldı. Ciğerlerindeki havanın neredeyse bittiğini farketmişti. Hiç acele etmeden yüzeye çıkmaya başladı.

Görü, o anda geldi. Tıpkı geçmişteki diğer görüler gibi.

Ne gördüğünü bilmiyordu; çünkü imgesel değil, zihinsel bir görüydü bu: Karmakarışık bir renk ve kokular bileşkesi. Elleri karıncalandı. Uzun ve parlak, kıvrılmış ve kırmızı, ıslak, parıldayan bir şey. Bir metal; lapamsı bir yumuşaklığa dalan keskin bir çelik. Kan içinde yüzüyordu. Midesi bulandı ve tuzlu su boğazından aşağı kaydı.

Bedeni acı içinde büküldü ve ağzından fırlayan deniz suyuyla karışık safra, şnorkeli tıkadı. Ağızlık, dudaklarından ayrıldı ve daha çok su yuttu. İstemeden haykırdı; boğuk ve kurbağa sesine benzer bir sestti bu. Suyla savaşıarak kollarını yukarı uzattı. Derince yutkularla boğazındaki gözlerinin ardındaki

çılgın karışıklığı gölgede bıraktı. Tepesindeki ışıklı tavan, çok uzak görünüyordu.

Birdenbire, karabasanına bir başka imge katıldı: Eller; uyumla hareket eden acımasız, duygusuz parmaklar. Çılgınca bir düşünce-görüntü. Dikiş dikmekteydiler.

Childes'in gövdesi bir kez daha iki büklüm oldu.

İçgüdüsel olarak ağzını kapamaya çalıştı; artık yön duygusunu yitirmişti. Ağız, denizle birlikte kendisine karşı birleşmişti sanki; büyük yudumlarla su yutmayı sürdürüyordu. Duyuları donuklaşmaya başlamıştı; kol ve bacaklarındaki gücün çekildiğini duyumsadı. Ne çabuk, diye düşündü. İnsanın ne kadar çabuk boğulabileceği konusunda uyardımları onu. Tuhaf, ama gözlüğün kayışına sıkışmış J şeklindeki şnorkelelin, çenesine sürtündüğünü farketti. Sürüklendiğini, battığını duyumsayarak debeleniyordu.

Omzunun altına zayıf bir kol girdi ve onu sıkıca kavradı. Sırtına sarılan bedeni duyumsuyordu. Yükseliş. Ağır ağır, dikkatli. Yardımcı olmayı denerdi, fakat bilinci kesif bir örtüyle kaplanmaktaydı.

Yüzeye çıktığında kapkara, boğucu bir kucaklayıştan kurtulmuş gibiydi; yaşam, acı verici bir şiddetle geri döndü.

Göğsü ve midesi kabardı, sıvı çıkarmaya başladı; tıkanmış, anlamsız sesler çıkardı. Yeniden sulara gömülme tehlikesi yarattığının farkında değildi. Belli belirsiz, yatıştırıcı bir ses duyduğunda sözcükleri anlamaya çalıştı ve kendini sakinleştirmeyi denerdi; havayı dikkatle, parça parça almayı buyurdu ciğerlerine. Su tükürüyor, son safrayı öksürüyordu.

Kadın, dirseklerinin üzerinden tutarak onu sahil çizgisine kadar çekti. Baş, kadının koluna yaslanmıştı. Yanında sırtüstü yüzdüğünü gördü; paletler ikisini birden kolayca ilerletiyordu. Hâlâ güçlkle nefes alıyordu, ama bir süre sonra kendi bacaklarını onunkilere uyum içinde hareket ettirerek

yardımcı olmaya başladı.

Derinlik azaldığında, kadın, ayaklarının üzerinde doğrulmasına yardım etti. Yüzündeki gözlüğü çıkararak, düşmüş omuzlarına kolunu doladı. Yine su çıkarmaya başladığında sırtına vurdu ve onunla birlikte eğildi; genç yüzü kaygı doluydu. Diz çökerek önce Childes'in paletlerini, sonra da kendi ayaklarındakileri çıkardı. Childes hafifçe çömelmiş, ellerini dizlerine koymuştu; omuzları hâlâ nefes alabilme çabasıyla sarsılmaktaydı. Ağır ağır kendine geliyordu; sarsılmaları ürpermeye dönüştü. Deniz gözlüklerini alınının üzerine yerleştirmiş olan kadın sabırla bekliyordu; suyun koyulaştırdığı sarı saçları omuzlarının üzerine saçılmış, sırtında kavisli izler oluşturmuşlardı. Şu anda konuşmanın anlamsız olacağını bilerek susmaktaydı.

İlk konuşan Childes oldu: "Amy..."

"Her şey yolunda; hadi kıyıya çıkalım."

Hafifçe sendeleyerek sudan çıktılar; kadının kolu omuzlarında, ona destek oluyordu. Childes, çakıllı sahile yığıldı; aynı anda hem rahatlamış, hem sarsılmış, hem de hastalanmış hissediyordu kendini. Amy yanına oturdu; gözlerini örten saçları temizledi ve şefkatle sırtını ovdu.

Küçük, gözden ırak koyda yalnızdılar. Koya ulaşmak için tırmanılması gereken, aşınmış kayalardan oluşan o dik yarık, bir çok insana aşılmaz görünüyordu. Geri kalanları da ürpertici güney doğu meltemi caydırırdı zaten. Kayalıkların üzerinden sarp bayırlara kadar ulaşan bitki örtüsünün daha da aşağılara inmesini engelleyen tek şey, dibe yakın bir noktada uzlaşmazca duran taştan bir surattı. Bu kaya, şiddetli dalgaların temizlediği granit bir kenar işlevi görüyordu. Mayısın ilk çiçekleri tepeleri süslüyor ve yeşil bitki örtüsünü mavimsi, beyaz, sarı renklerle beziyordu. Yakınlarda küçük bir şelale çağlamaktaydı. Akıntı, çakıl taşları ve kayalıkların ara-

sından süzülüp denizle birleşiyordu. Arduvaz denizin üzerinde küçük balıkçı tekneleri -çoğunlukla patalyalar- salınıyor; demirleme halatları, gri lifler gibi, koyun uzak bir kenarındaki rıhtıma uzanıyordu. Rıhtıma gitmek için, sahille rıhtımı ayıran iri kayaların oluşturduğu dar yolu takip etmek gerekliydi. Amy, rıhtımın kenarından kendilerine bakan bir iki yüz farkettti; belli ki olay onları endişelendirmişti. Her şeyin yolunda olduğunu imledi ve yüzler kayboldu.

Childes, dizlerini yükselterek oturdu, bileklerini dizlerinin üzerine yerleştirdi ve başını öne yığdı. Hâlâ titriyordu.

“Beni korkuttun Jon!” dedi Amy yanına çömelirken.

Childes ona baktı; yüzü solgundu. Bir anıyı defetmek istercesine elini gözlerinin önünden geçirdi.

“Çıkardığın için teşekkürler” dedi sonunda.

Amy eğilerek önce yanağına, ardından omzuna bir öpücük kondurdu. Gözleri endişe doluydu: “Ne oldu orada?”

Childes’in bedeni sarsıldığında Amy, ne kadar üşümüş olduğunu farkettti. “Battaniyeyi getireyim” diyerek doğruldu.

Sıçrayarak kumsalın üst tarafında, yassı bir kayanın üzerinde durmakta olan giysi yığını ve çantalara giderken, çıplak ayakları sert çakıllara aldırılmıyordu. Bir battaniye alırken Childes de onun kıvraklığını seyretmekteydi. Yanında olduğu için ona minnettardı; onu sudan çıkardığı için değil, sadece yanında olduğu için. Bakışlarını dalgaların devindirdiği suya, gelecek fırtınanın habercisi olan ufuktaki beyaz çizgiye çevirdi.

Gözlerini kapattığında boğazındaki tuzu duyumsadı. Başını eğerek sessizce inledi.

Neden bu kadar zaman sonra, neden şimdi?

Omuzlarına örtülen battaniyenin ağırlığı onu geri getirdi.

“İç,” dedi Amy, ağzına ince bir gümüş matara götürerek.

Kanyak, içindeki tuzu söktü ve birdenbire gelen sıcaklıktan zevk aldı. Kolunu kaldırdı ve Amy de battaniyenin altına girdi.

“İyi misin?” dedi sokularak.

Başıyla onayladı; ama ürpermesi henüz yokolmamıştı.

“Gözlüklerini de getirdim.”

Aldı ve taktı. Odaklandığı dünya, artık gerçek değildi sanki.

Konuştığında sesi titriyordu:

“Yeniden başladı.”

“Yarın mı?” diye sordu.

Amy başını salladı:

“Babamın konukları gelecek.” Gözlerini yuvarladı. “Ben de görevliyim.”

“İş mi?”

“Evet. Lyon’dan gelen potansiyel müşteriler. Onları hafta sonu için çağırmıştı, ama çok şükür ancak Pazar günü gelebiliyorlar. Şirketi gezip Pazartesi öğleden sonra gidecekler. Babam adayı da gezdirmek istiyordu; biraz bozuldu.”

Amy’nin babası Paul Sebire, adanın ortalarına kurulmuş güçlü bir uluslararası finansal yatırım şirketi olan Jacarte’nin başkanıydı. Bu ada, anakara bir yana, bütün kıta için bir düşük vergi cennetiydi. İngiltere’ye bağlı olmasına rağmen Fransa’ya daha yakındı.

“Ne kötü!” dedi Childes.

“Üzgünüm Jon.” Onu öpmek için otomobile eğildiğinde, kuyruk yaparak arkasında topladığı saçları, boynundan uzanıp göğsüne dokundu.

Childes öpücüğe karşılık verdi ve Amy’ye sinmiş deniz kokusunu içine çekip dudaklarındaki tuzu tattı.

“Baban dinlenmeyi bilmez mi?” diye sordu.

“Ona göre dinlenmek bu. Seni de çağırmak isterdim,

ama pek eğleneceğini sanmam.”

“Beni iyi tanıyorsun.” Ayrılmaya hazırlandı. “Babana sevgilerimi ilet.”

Amy şakayla karışık kaşlarını çattı:

“Karşılık vereceğini sanmam. Jon, geçen gün için...”

“Beni kurtardığın için tekrar teşekkür ederim.”

“Bunu demek istemedim.”

“Gördüğüm şeyler mi?”

Amy başıyla onayladı:

“Aradan uzun bir zaman geçti.”

Childes gözünü uzaklara çevirdi, fakat aslında kendi benliğine bakıyordu. Bir süre sonra yanıt verdi:

“Bittiğini asla düşünmemiştim.”

“Fakat neredeyse üç yıl oldu. Neden şimdi başlasın ki?”

Childes omuz silkti.

“Belki geçicidir. Bir daha olmayabilir. Düşgücüm benimle oyun oynuyor belki de, kimbilir.”

Bir an için gözlerini kapadı: Söylediklerinin doğru olmadığını biliyordu, ama o an için tartışmaya istekli değildi. Direksiyona yaslanarak Amy’nin boynuna dokundu:

“Hadi, böyle endişe duymaktan vazgeç. Yarın iyi vakit geçir, pazartesi yine görüşürüz. O zaman konuşalım.”

Amy, Childes’in de yardımıyla arka koltuktan çantasını aldı.

“Bu akşam arayacak mısın?”

“Sınav kağıtlarına bakmayı planladığımı sanıyordum.”

“Başka seçeneğim yok zaten; Pazar günü çok doluyum. Yine de bir kaç dakikalığına mola verebilirim.”

Childes neşeli görünmeye çalıştı. “Tamam hocam! Çocuklara fazla sert davranma.”

“Ne yazdıklarına bağlı. Bu çocuklara Fransızca mı, yoksa doğru düzgün İngilizce mi öğretmek daha zor, merak

ediyorum. Senin bilgisayarların bile en azından hatalarını düzeltebiliyorlar.”

Childes kızmışçasına kaş çattı, sonra gülümsedi:

“Keşke bu kadar basit olsaydı!”

Amy doğrulmadan önce yanağını bir daha öptü. İlk yağmur damlaları ön cama düşmeye başlamıştı.

“Dikkat et, Jon.” Amy daha çok şey söylemek istiyor, buna gereksinim duyuyordu; ama Childes’in karşı koyduğunu farketmişti. Onu tanıması uzun, çok uzun zaman almıştı ve şimdi bile, Childes’in benliğinde asla erişemeyeceği, karanlık yerler olduğunun farkındaydı. Eski karısının bunu deneyip denemediğini merak etti.

Küçük siyah otomobil uzaklaşırken Amy el salladı; kaşları çatılmıştı. Arkasını döndü, yağmur şiddetlenmeden önce eve ulaşmak için koşarak açık demir kapılardan içeri girdi ve kısa avlu yolunu bir solukta aştı.

Childes ise, bir süre devam ettikten sonra, ana damarlardan çıkmış kılcallar gibi adayı kaplamış dar yollardan birine girerek otobandan ayrıldı. Sık sık yavaşlıyor, karşıdan gelmekte olan araçları sıyrabilmek için çalılara, duvarlara yanaşıyordu. Diğer sürücüler de aynı şeyi yapmaktaydılar. Direksiyona sımsıkı yapışmıştı; parmak boğumları beyaz tepeleri andırmaktaydı. Düşüncesiyle değil, refleksleriyle kullanıyordu otomobili; yalnız olduğu için akli başka şeylerle doluydu. Kulübesine ulaştığında titreme ve boğazındaki o acı safra tadı geri gelmişti.

Aracı eski taş binanın önündeki dar açıklığa yöneltti; adaya ilk geldiğinde ot ve çalılardan temizlediği bir toprak parçasıydı burası. Köntağı kapattı. Yüzme malzemelerinin bulunduğu çantayı araçta bırakarak dışarı fırladı ve beceriksizce ön kapının anahtarını aradı. İlk denemelerinde anahtar kilide girmedi. Sonunda kapıyı açtı, kısa koridor boyunca

koştı ve tam midesi kalktığı sırada küçük banyoya ulaştı. Klozete eğilip öğürdü, ama içini tıkayan maddenin sadece bir kısmını çıkarabildi. Bir parça tuvalet kağıdı alarak burnunu temizledi, sifonu çekti ve yumuşak kağıdın dönerek gözden kayboluşunu seyretti. Kahverengi çerçeveli gözüklerini çıkardı, soğuk suyla yüzünü yıkadı ve bir süre ellerini gözlerinin üzerine bastırarak yanmayı durdurmaya çalıştı.

Yüzünü kurularken aynadaki yansımasına baktı; solgundu. Gözlerinin altındaki gölgeleri yaratan şeyin kendi düşgücü olup olmadığından emin değildi. Ellerini öne uzatıp parmaklarını gererek titremelerini durdurmaya çalıştı, fakat başaramadı.

Gözlüklerini taktı ve kapılardan geçerken başını hafifçe eğerek oturma odasına girdi. Pek uzun boylu sayılmazdı; fakat bina eski, tavan ve kapılar alçaktı. Oda küçüktü, Childes'in de pek eşyası yoktu zaten; rengi atmış ve biçimsiz bir divan, taşınabilir bir televizyon, kare bir masa, tuğla şömine ve her iki tarafındaki tıka basa dolu kitap rafları. Raflardan birinin tepesinde, lambanın yanında, şişe ve bardaklar duruyordu. Bir bardak alıp viski doldurdu.

Dışarıda yağmur sağanağa dönüşmüştü. Küçük arka bahçesine bakan pencerenin yanında durdu ve düşüncelere dalarak seyretmeye koyuldu. Yanyana bulunan bir dizi benzer kubübeden biri olan kendi evi de, diğerleri gibi, merkezden neredeyse yalıtılmış, arka cephesi otlaklara bakan bir kulübeydi. Bir zamanlar bu evler serflerin kaldığı yerlerdi; ama arazi uzun zaman önce bölünmüş, arsa ve evler satılmıştı. Üç yıl önce adaya yerleştğinde kiralık bir kulübe bulduğu için şanslıydı; ne de olsa adada pek boş ev yoktu. Ona bu bölgeyi öneren, bilgisayar konusundaki hünerine hayran olan okul müdiresi Estelle Piprelly idi; kira sözleşmesini yapmasında da etkili olmuştu.

Uzaklardaki koleji hayal meyal görebiliyordu; yıllar boyunca çeşitli yönlerle doğru rastgele genişlemiş, tuhaf bir binalar kümesiydi bu okul. Kuleli ana bina, beyazdı. Ötesi ise, gökyüzünün dalgali bulutlarla karartıp yağmurun bulanıklaştırdığı grimsi bir izdüşümdü sadece.

Childes anakaradan; o tahrip edici “kamuoyu”ndan, sırf dost ve meslektaşlarının değil, yüzünü televizyon ya da gazetelerde görmüş yabancıların da meraklı bakışlarından kaçtığına, ada ona huzurlu bir sığınak olmuştu. Burada kendi yağıyla kavrulan bir insan topluluğu yaşıyordu; anakara ve onun karmaşıklığından uzaktılar. Elli bin kişilik bu topluluk sıkıca kaynaşmıştı, ama yine de içlerine girmesi kolay olmuştu. O ürkütücü ilgi ve -bardağı sığı- suçlamalar geride kalmıştı, ve böyle kalmalarını istiyordu.

Childes viskiyi bitirip bir bardak daha koydu; daha önce içtiği o kanyak gibi, viski de ağzında oyalanan o tiksindirici tadı yoketmeye yardım ediyordu. Pencere kenarına döndü ve bu kez sadece kendi yansımasını gördü. Dışarıdaki hava oldukça kararmıştı.

Yine aynı mıydı? Denizin altındayken aklıyla gördüğü imgelerin, uzun zaman önce sık sık gördüğü o korkunç, karabasan sanrılarla ilgisi var mıydı? Bu soruları yanıtlayamıyordu; boğulmak üzere olması, seziyi yoketmişti. Yine de, kumsalda soluk soluğa yattığı sırada, bir an için de olsa görülerin geri geldiğinden emindi.

Dehşetle doldu.

Üşüyordu, ancak yine de alnında ter damlaları belirdi. Benliğini bir endişe kavradı ve sonra yeni bir korkuya kapıldı.

Koridora çıkarak telefonu aldı ve numarayı çevirdi.

Bir süre sonra soluk soluğa bir ses yanıt verdi.

“Fran?” diye sordu; bakışları duvardaydı, ama onun yüzünü görüyordu.

“Kim olabilir? Sen misin, Jon?”

“Evet.”

Uzun bir duraksamadan sonra eski eşi konuştu:

“Sen aradın. Bir şey mi söyleyecektin?”

“Gabby nerede, şey, iyi mi?”

“Daha iyi. Yan odada Annabel’le birlikte ortalığı kim en çok kırıp geçirecek oynuyorlar. Melaine akşamüstü onları bahçeye sürmeyi düşünüyordu sanırım, fakat hava pek iyi değil. Orası nasıl? Burada biraz yağıyor.”

“Evet, aynı. Sanırım fırtına çıkacak.”

Bir duraksama daha.

“Biraz işim var, Jonathan. Dörtte şehir merkezinde olmam gerek.”

“Cumartesi günü ve çalışıyorsun ha?”

“Sayılır. Bugün Londra’ya yeni bir yazar geliyor. Yayınevi onu rahat ettirmemi ve gelecek haftaki gezisine küçük bir başlangıç yaptırmamı istedi.”

“Bunu Ashby yapamaz mıydı?”

Ses tonu sertti:

“Bu ajansta ortağız ve ben de görevimi yapıyorum. Her neyse, yeniden doğmuş bir iş kadınından ne istiyorsun?”

Güçbela gizlenmiş bu suçlama içini yaktı ve evi terkedişinin affedilip edilmeyeceğini bir kez daha düşündü. “Evi terketmek”, Fran’ın tanıımıydı.

“Gabby’le kim ilgileniyor?”

“Yemeği Melaine’de yiyecek ve daha sonra Janet onu alacak.” Janet, eski eşinin dadı olarak tuttuğu genç kızdı. “Ben eve dönene dek Gabby’nin yanında kalacak. Bu, senin için yeterli mi?”

“Fran, ben öyle demek-”

“Gitmek zorunda değildin, Jon. Kimse seni dışarı atmadı.”

“Sen de orada kalmak zorunda değildin,” dedi kısık bir sesle.

“Çok fazla şeyden vazgeçmemi istedin.”

“O sırada ajanstaki işin yarım gündü.”

“Fakat benim için önemliydi. Şimdi daha da önemli; öyle olmak zorunda. Başka nedenler de vardı. Buradaki hayatımız.”

“Dayanılmaz olmuştu.”

“Bu kimin hatasıydı peki?” Sesi yumuşadı; sanki bunları söylediğine pişman olmuştu. “Tamam, bir şeyler oldu ve olaylar kontrolden çıktı; anlamaya, sabretmeye çalıştım. Ama kaçmak isteyen sendin.”

“Bu kadar basit değildi; biliyorsun.”

“Ben er ya da geç her şeyin normale döneceğini biliyordum. Her şeyin.”

Ne demek istediğini ikisi de biliyordu.

“Emin olamazsın.”

“Bak, şimdi buna vaktim yok, hazırlanmam gerek. Gabby’i senin için öperim; belki yarın seni arar.”

“Onu görmek isterim.”

“Ben... bilmiyorum. Belki yarıyıl tatilinde. Bakalım.”

“Bana bir iyilik yap, Fran.”

Fran iç çekti; öfkesi geçmişti:

“Ne istersen.”

“Çıkmadan önce Gabby’e bir bak. Sadece uğrayıp bir merhaba de. İyi olduğundan emin ol.”

“Ne oluyor Jon? Bunu zaten yapacaktım; neler söylüyorsun sen?”

“Hiçbir şey. Herhalde bu boş ev sinirimi bozuyor. Bilirsin; endişeleniyorum.”

“Çok... bu çok gülünç! Gerçekten o kadar kötü müsün?”

“Geçer. Seni tuttuğum için üzgünüm.”

“Gelebilirim. Bir şeye gereksinmen var mı Jon, sana bir şey göndereyim mi?”

“Gabby. Kızımı gönderebilirsin. Yo, bir şey istemiyorum, her şey yolunda. Yine de sağol.”

“Tamam. Artık gitmeliyim.”

“Yazarla gezinde başarılar.”

“İşler böyle gittiği sürece bulduğumuz her işe sarılmak zorundayız. Yazar da iyi bir yüzde alır. Görüşürüz.”

Hat kesildi.

Childes oturma odasına dönerek divana yığıldı; artık içmek istemiyordu. Gözlüklerini çıkarıp sertleşmiş parmaklarıyla gözlerini ovdu; kızı gözünün önünden gitmiyordu. Evden ayrıldığında Gabriel dört yaşındaydı. Bir gün onu anlayacağını umdu.

Başı divanın sırtına dayalı, bacakları cilalı tahta zeminin üzerindeki küçük desenli halıya uzanmış, gözlükleri göğsünün üzerindeki elinde, bazen tavana bakıp bazen gözlerini kapatarak, görmüş olduklarını anımsama çabası içinde uzun süre dinlendi.

Nedense, imgeleyebildiği tek şey kırmızıydı. Koyu, tutkalımsı bir kırmızı. Neredeyse kanın kokusunu alacağını düşündü.

İlk karabasan o gece geldi.

Korkmuş ve kaskatı bir halde uyandı. Tek başına.

Düşün ardından gelen imge hâlâ onunlaydı, yine de ona odaklanamıyordu. Tek duyumsayabildiği şey beyaz, titrek ve alaycı bir hayaldi. O da ağır ağır, odayı dolduran ayışığına yenik düşerek söndü gitti.

Childes yatakta doğrularak sırtını ardındaki soğuk duvara verdi; Donup kalmıştı; korku, soğuk dokunuşlarla onu okşamaktaydı. Ve nedenini bilmiyor, bir neden bulamıyordu.

Dışarıda, gümüş gecenin çıplak sessizliğinde, yalnız bir martı tekinsiz bir çılgılık attı.

“Hayır Jeanette, başa dönüp bir daha gözden geçir. Unutma; bilgisayarın aklı yoktur ve tamamen senin aklına bağımlıdır. Verdiğin yanlış bir komut onu yanıltmakla kalmaz, küstürür de. Ve sana istediğini vermez.”

Childes kıza bakarak gülümsedi. Sürekli yaptığı basit hatalardan biraz yorulmuştu; ama gazeteler ve o renkli Pazar eklerinde yazılanların aksine, her çocuğun hızla ilerlemekte olan teknolojik çağa ayak uydurmasının olanaklı olmadığını da farkındaydı. Artık ticari bir şirkette çalışmıyordu ve kendini frenlemek, eğittiği çocuklara ayak uydurmak zorunda kalmıştı. Yetenek bazılarında var, bazılarında yoktu ve bunların moralini düzeltmek Childes’in görevlerinden biriydi.

“Tamam, *GİRİŞ* tuşuna bas ve bu kez her aşamayı ağır ağır, adım adım yinele. Attığın her adımdan önce düşünürsen yanlış yapmazsın.”

Kızın çatık kaşları, ikna olmadığını gösteriyordu. Childes de olmuş sayılmazdı.

Jeanette’nin yanından ayrıldığında kız alt dudağını ısırılmış, makineyle bir irade savaşına tutuşmuşçasına bir yüz ifadesiyle her tuşa sırayla basmaktaydı.

“Kelly, bu oldukça iyi.”

On dört yaşındaki Kelly, yüzü ıslıl ıslıl, ona baktı. Childes’in gözleriyle buluşan bu bakış, biraz derindi. Childes, etkilenmiş bir ifadeyle ekranda göz gezdirdi.

“Bu hesap tablosunu sen mi yaptın?” diye sordu.

Kız başıyla onayladı; bakışları ekrana dönmüştü.

“Bu harcamalarla yıl sonunu getiremeyeceksin gibi görünüyor.”

“Çıkışı eve gönderdiğimde öderim. Babam kanıtımı gördüğünde üstünü tamamlar.”

Childes güldü; Kelly, mikroelektronikğin gücünü kısa sürede keşfetmişti. Fen Bölümüne yapılmış bir eklenti olan sınıftaki sıralarda yedi bilgisayar bulunuyordu ve kendisi yokken bile tüm makinelere sürekli bir talep vardı. Kendilerine ücret ödeyen adalı ailelerin, bilgisayarı eğitimin zorunlu bir parçası olarak gördüğünün ayırında olan kolejler, teknoloji çağını kucaklamak için pek hevesli davranmışlardı. Evet, buraya geldiğinde -kaçtığında- şansı yaver gitmişti. Daha önce, küçüklü büyüklü bir çok firmaya bilgisayar konusunda yardımcı olan bir şirkette çalışmaktaydı; firmaların özgül gereksinimlerine uygun sistemler kuruyor, planlama ve yazılım konusunda öneriler getiriyor, özel uygulamalar geliştiriyor, sık sık da donanımı kendisi kurup sistemin güvenilirliğine dair testler yapıyordu. Olağan uğraşları arasında sistemdeki karmaşıklıkları gidermek ve başlangıçta ister istemez ortaya çıkan sorunları çözmek de vardı. Herhangi bir sistemin karmaşıklığını aşıp belli bir hatayı bulma konusundaki ustalığı ise -kimileri buna sezgi diyordu- olağanüstüydü. Çok yetenekli, çok iyi ücret alan ve iş arkadaşlarından büyük saygı gören bir uzmandı; yine de ayrılması birçok kişinin içini rahatlattı.

Kelly gülümsüyordu:

“Yeni bir programa başlamak istiyorum.”

Childes saatine baktı:

“Bugünlük bu kadar yeter. Gelecek ders sana daha zor bir şey bulurum.”

“Kalabilirim.”

Kızlardan biri kıkırdadı ve Childes, istemedeni anı, tuhaf bir heyecan duyumsadı. “Tanrı aşkına, kız 14 yaşındaydı!”

“Olabilir. Fakat ben kalamam. Zil çalana dek sıranı top-

la. Daha iyisi, Jeanette'nin programına yardım et - o biraz zorlanıyor gibi."

Kelly'nin gözlerinde hafif bir hiddet parıldadı, ama gülümsemesi değişmedi. "Peki efendim." Biraz fazla sert.

Kız ağır ağır Jeanette'nin monitörüne yürüdü ve Childes, yaşına oranla çok bilmiş görünen bu beden devinimlerine ve temkine bakarak iç çekti. O kısa kesilmiş kum rengi saçlar ve küstah burun bile gerçek yaşını göstermeyi başaramıyordu; hevesle tomurcuklanan göğüsler, beyaz bir gömlek ve çizgili kravattan oluşan okul giysisinin sunduğu genç görünümü kolayca altetmekteydi. Kelly'e kıyasla Jeanette tam bir genç kızdı; kadınlığı henüz ufukta dahi görünmeyen bir genç kız. Yetenek sadece öğrenmeyle sınırlı değildi herhalde.

Childes sıraların arasında dolaşmaya başladı. Arada sırada, bazıları bir makineyi paylaşan kızlara bilgi vermek için eğiliyor, onların hevesleriyle birlikte hevesleniyor, hatalarını bulmalarına yardımcı oluyor ve doğru işlemleri gösteriyordu. Zilin çalmasını, bunu bekliyor olmasına rağmen şaşkınlıkla karşıladı.

Doğrulduğunda Kelly ve Jeanette'nin birlikte çalışmaktan pek hoşlanmadıklarını gördü. "makinelerinizi kapatın," dedi sınıfa seslenerek. "Bakalım, bir sonraki dersimiz ne zaman?"

"Perşembe," diye hep beraber yanıt verdiler.

"Tamam. Sanırım bilgisayar tiplerini ve gelecekteki gelişmeleri işleriz. Umarım bana yöneltecek güzel sorularınız olur."

Kızlardan biri hoşnutsuzlukla iç çekti.

"Sorun ne?"

"Grafiklere ne zaman başlayacağız efendim?" Kızın tombul, neredeyse melek gibi yüzü düşünceliyle buruşmuştu.

“Kısa bir süre sonra, Isobel. Hazır olduğunuzda. Hadi bakalım, sakın bir şeyinizi unutmayın; çıkarken kapıyı kilitleyeceğim.”

Her gün aynı anda başlayan kapıya hücum, La Roche Kız Koleji müdiresinin dileyeceği kadar düzenli değildi belki, fakat Childes kendisini ne bir öğretmen ne de amir olarak görüyordu; o sadece bu adadaki üç okulun bilgisayar danışmanıydı. Çocuklar zıvanadan çıkmayıp öğretilenlerin çoğunu kavradıkları sürece, sınıfta rahat bir ortamı yeğliyordu; öğrencilerin makinelerden usanmasını istemezdi ve teklifsiz bir ortam, bu anlamda daha yardımcı oluyordu. Aslında üç okuldaki öğrencilerini de oldukça saygılı buluyordu; erkek kolejindekileri bile.

Yumuşak kontak lenslerin tahriş ettiği gözleri kaşındı. Lensleri çıkarıp, acil durumlar için çantasının dibinde hazır tuttuğu gözlükleri takmayı düşündü; ama sonra uğraşmaya değmeyeceğine karar verdi. Kaşıntı nasılsa geçerdi.

“Tak, tak.”

Etrafına baktığında açık kapının önünde duran Amy’i gördü.

“Öğretmenimiz oyun oynamaya çıkmıyor mu?”

“Bunu istiyor musun?”

“Beni onurlandırmayacak mısın?” Amy yavaşça sınıfa girdi; sert ve disiplinli bir öğretmene benzemek için saçlarını sımsıkı bir top haline getirmişti. Childes içinse bu sadece çekiciliğini artırmıştı; tıpkı açık yeşil, düğmeli elbisesi gibi. Bu farklı giysinin altında ne olduğunu biliyordu çünkü. Amy, “Gözlerin kızarmış,” dedi, çabucak arkasını dönüp açık kapıya baktı ve kimsenin olmadığını gördüğünde Childes’in yanağını öpüverdi.

Amy’i çekip kucaklamamak için zor tutuyordu kendini:

“Günün nasıldı?”

“Sorma. Tiyatro dersi.” Omuz silkti. “Yıl sonu için hangi oyunu seçtiler, biliyor musun?”

Childes kağıtlarını çantasına koydu ve çantayı kapattı:

“Hangisini?”

“Dracula! Bayan Piprelly’nin buna izin vereceğini düşünabiliyor musun? Ona söylemeye bile korkuyorum!”

Childes kıkırdadı:

“İyi bir fikre benziyor. Nicholas Nickleby’ye acıyorum!”

“Peki, Piprelly’ye Dracula’yı desteklediğini iletirim.”

“Ben sadece bir yabancıyım; kadrolu eleman değil. Fikrimin önemi yok.”

“Benimkinin önemli mi olduğunu sanıyorsun? Evet, müdiremiz Ayetullah olmayabilir; ama eminim, aralarında bir yakınlık var!”

Childes gülümseyerek başını salladı:

“O kadar da değil. Belki okulun bıraktığı izlenim hakkında biraz vesveseli; fakat bu, anlaşılır bir şey. Böyle küçük bir adada özel okullar dikkatli olmalı.”

“Bu da bir vergi cenneti olmakla ilişkili. Yine de haklısın; sert bir rekabet söz konusu ve kolej yönetimi bunu unutmamıza asla izin vermiyor. Aslında ona belli bir sempati duyuyorum, fakat yine de...”

Birden kapıda birini farkettiler.

“Bir şey mi unuttun Jeanette?” diye sordu Childes, bir yandan da kızın ne kadar süredir orada durduğunu merak ediyordu.

Kız utangaçça baktı:

“Üzgünüm eféndim. Sanırım dolmakalemimi sırada unutmuşum.”

“Peki, gel de bak.”

Jeanette, başı öne eğik, kısa ve hızlı adımlarla içeri girdi. Koyu renkli gözleri ve solgun cildiyle yaşına göre narin

bir kızdı; dağınık saçları, kabartılarak herhangi bir kalıba uy-
durulmamıştı henüz. Mavi üniformasının ceketini bir numara
büyük geliyor, bedenini daha da küçültüyordu. Childes, on-
daki çekingenliği dostça, ama bazen de biraz öfkeli bulmaktaydı.

Kız, kullandığı bilgisayarın etrafına bakındı. Amy yüzün-
de bir gülümsemeyle onu izlerken, Childes de makinelerin
fişlerini çekmeye başladı. Görünüşe göre Jeanette'nin pek
şansı yoktu ve sonunda ümitsizce bilgisayara bakmaya baş-
ladı; sanki makine gizemli bir şekilde kalemını yutmuştu!

Childes, Jeanette'nin sırasına yaklaştı ve alttaki prize
uzanmak için eğilirken "Bulamadın mı?" diye sordu.

"Hayır efendim."

"Ah, buna şaşırmadım! İşte buradaymış." Diz çöktü ve
dik başlı kalemını uzattı.

Jeanette, ciddi bir tavırla ve gözlerine bakmaktan kaç-
narak, kalemını aldı. "Teşekkür ederim," dediğinde kızaran
yüzü, Childes'i afallatmıştı. Kız, koşarcasına odadan çıktı.

Fişi çekerek doğruldu:

"Neden gülüyorsun sen?"

"Zavallı kız sana tutulmuş!"

"Jeanette mi? O sadece bir çocuk!"

"Çoğu öğrencinin yatılı olduğu bir kızlar okulunda, bi-
razcık da olsa yakışıklı bir erkek mutlaka dikkat çeker. Hiç
farketmedin mi?"

Childes omuz silkti:

"Belki birkaçı bana farklı bakışlar attı, fakat ben - hey,
birazcık da olsa yakışıklı ne demek oluyor?"

Amy, gülümseyerek koluna yapıştı ve onu kapıya sürükledi.

"Hadi, okul bitti ve biraz dinlensem iyi olur. Akşam ye-
meği için eve gitmeden önce biraz dolaşıp bol buzlu bir cin-
tonik içmek istiyorum."

“Yine mi misafir?”

“Yo, sadece biraz değişiklik olsun diye. Unutmadan; hafta sonu yemeğe davetlisin.”

Childes kaşlarını kaldırdı:

“Baban kalp nakli mi yaptırdı?”

“Hayır; senden hâlâ nefret ediyor. Annemin etkisi diye-
lim.”

“Gerçekten çok rahatlatıcı!”

Amy ona bakarak yüzünü astı ve koridora çıkmadan önce koluna bir çimdik attı. Alt kata inen merdivenlerdeyken, birkaç öğrencinin birbirlerine dirsek atışını ve saklı bakışlarını farkettiler. Okul sınırları içinde, çevrede başka insanlar varken Jon ile kesinlikle resmî bir ilişkileri vardı; ama yine de aynı otomobile binmeleri bile çenelerin çalışmasına yetiyordu.

Binanın büyük cam kapısına ulaştılar. Burası, laboratuvarları, müzik ve yabancı dil odalarını barındıran görece yeni bir eklentiydi; merkezinde çim tarhi bulunan dairesel bir yolla ana binadan ayrılıyordu. Tam ortada duran La Roche kurucusunun heykeli, süslü kapıdan içeri giren her kişiyi sayarmışçasına, kayıtsızlıkla beyaz ana binaya bakıyordu. Açık alanda koşarcasına yürüyen kızlar ya kolejnin arkasındaki araç parkında kendilerini bekleyen ailelerine ya da güney kanadındaki yurt ve tuvaletlere yöneliyorlardı; uzun süredir kapalı tuttıkları çeneleri sonuna dek açılmıştı. Kayalıkların tepesinden esen deniz havasının getirdiğı tuzlu yosun kokusu, sınıftaki paylaşılmış atmosferin ardından ilaç gibi geldi ve Childes, Amy ile birlikte binadan uzanan beton basamaklardan inerken derin bir nefes aldı.

“Bay Childes! Bir dakika bakabilir misiniz?”

Ara yoldan kendilerine el sallayan müdireyi gördüklerinde yüzlerini ekşittiler.

Childes, elini hafifçe kaldırarak Bayan Piprelly'ye "geliyorum" işareti verdi ve Amy'ye "Sana yetişirim," diye fısıldadı.

"Tennis kortunda bekliyorum. Unutma; sen ondan daha irisin."

"Öyle mi, kim demiş?"

Ayrıldılar ve Childes, yuvarlak çim tarhının üzerinden geçerek -müdirenin çatık kaşlarını gördüğünde bunu yaptığına pişman oldu- kadına doğru yürüdü. Bayan Piprelly'i tanımlaması istense tek söyleyeceği "dik bir kadın" olurdu. *Dimdik* duran bu kadının sakın göründüğünü neredeyse hiç görmemişti; köşeli yüz hatları yumuşatıcı kıvrımlardan tamamen yoksundu. Ağarmakta olan kısa saçları bile sertçe geriye taranarak dümdüz yapılmıştı. İnce dudakları tehlikeli görünmüyordu; ama sanki içerdikleri bütün sıcaklık, uzun süre önce ütülenerek yokedilmişti. Kare çerçeveli gözlüğü, fiziksel doğrusallığıyla kesin bir uyum içindeydi. Göğüsleri bile genel görünüme karşı çıkmayı reddetmişlerdi; Childes, bazen onların bilinçli olarak bastırılıp bastırılmadığını merak ederdi; daha kötü anlarda ise kadının hiç göğsü olmadığı geçerdi aklından.

Aslında, Estelle Piprelly'nin, dış görünüşünün düşündürdüğü kadar acımasız olmadığını anlaması uzun sürmemişti. Yine de arada sırada sinirlendiği oluyordu.

Bina merdivenine ulaştığında sordu:

"Sizin için ne yapabilirim Bayan Piprelly?"

"Biliyorum, size zamansız gelebilir Bay Childes; fakat gelecek yılın müfredatını düzenlemeye çalışıyorum. Ne yazık ki gelecekteki öğrencilerimizin aileleri için bu önemli ve yönetim de yaz tatilinden önce tamamlanmasını istedi. Şimdi, güz döneminde bize biraz daha zaman ayırabilir misiniz, diye soracaktım. Öyle görünüyor ki benim görüşüme ters olsa

bile, bilgisayar bugünlerde bir zorunluluk haline geldi.”

“Bu, biraz zor olabilir. Biliyorsunuz; Kingsley ve Monfort’ta da ders veriyorum.”

“Evet, ancak yine de biraz boş zamanınız olduğunu biliyorum! Haftada bir kaç saat daha fazla ders vermek sorun çıkarmaz herhalde!”

Bayan Piprelly gibi mesleğini seven ve dolu dolu yaşayan birine iş etiğinin pek de mükemmel olmadığını nasıl anlatabilirdiniz ki? Artık mükemmel değildi, içindeki bir şeyler değişmişti. Yaşam da öyle.

“Bir öğleden sonra daha, Bay Childes. Salı diyelim mi?” Sert bakışları, olumsuz bir yanıtı kabul etmiyordu.

“Biraz düşünmem gerek,” dediğinde kadının öfkelenildiğini hissetti.

“Peki, ama hafta sonuna kadar müfredat taslağını tamamlamam gerek.”

“Perşembe günü kararımı bildiririm.” Gülümsemeye çalış; ama sesindeki özür dileyici ton onu sinirlendirmişti.

Piprelly’nin kısa iç çekişi öfke doluydu ve bilinçlice yapılmış gibi geldi:

“Kabul, perşembe günü.”

Childes defedilmişti, bir “iyi günler” bile alamadan. San ki artık orada değildi. Bayan Piprelly, Childes’in ardından kutsal çimlerin üzerinden geçme günahını işleyen bir grup kızı çağırıyordu. Childes, arkasını dönüp yürümeye başladığında nedense kendisini kaçıyor gibi hissetti ve adımlarına çeki düzen vermek için çaba harcamak zorunda kaldı.

Serseri kızları paylayan (ki bunun için bir çift söz ve sesini hafifçe yükseltmesi yeterliydi) Estelle Piprelly ise, dikkatini uzaklaşmakta olan gezgin öğretmene çevirdi. Omuzları hafif öne düşmüş, her adımını planlar gibi yere bakarak yürümekte olan bu genç adam, bazen olağanüstü yorgun

görünüyordu. Yo, “yorgun” yanlışı bir tanımdı. Sanki gözle-
rinin ardında tekinsiz bir gölge belirmektedir; belli belirsiz
bir huzursuzluğun habercisi olan bir gölge.

Kaşlarını çattığında alnındaki çizgiler belirginleşti ve
gömleğinden uzanan iplikle bilinçsizce oynamaya başladı.

Childes onu rahatsız etmekteydi ve bunun nedenini bil-
miyordu. Çalışması titiz ve mükemmeldi, öğrencileri ile arası
da çok iyi görünüyordu; bazılarıyla biraz *fazla* iyi olsa bile.
Alanındaki bilgisi, okulun projelerine yararlı bir katkı sağla-
mıştı ve kuşkusuz, zaten dolu olan fen öğretmenlerinin sır-
tındaki yükü oldukça hafifletmekteydi. Yönetimin verdiği ka-
rar doğrultusunda ondan bir kaç ders daha vermesini iste-
miş olmasına rağmen, bu adamdaki bir şey kendisini huzur-
suz ediyordu.

Uzun, *çok uzun* zaman önce, Alman ordusu, anakara
İngiltere’ye saldırmak için adayı bir üs olarak kullanmak
amacıyla işgal ettiği zaman, çevresini bir yıkım havasının
kapladığını duyumsamıştı. O hüznü savaşı günlerinde sık
yaşanan duygulardı bunlar; ancak yıllar sonra, birçok insan-
dan daha yüksek bir algılama düzeyine sahip olduğunu far-
ketmişti. Olağanüstü, medyumsu veya kahince bir şey de-
ğildi bu; sadece keskin bir duyusu. Geçen zaman ve mesleğinin
yorucu temposu bu duyuyu bastırmış, ancak asla yokedeme-
mişti. O eski günlerde Alman askerlerinin çoğunun yüzünde
ölümü görmüş; askerlerin yüz ifadesi ve tavırları onda ya-
bansı bir önsezi uyandırmıştı.

Childes’te de, daha karmaşık olmasına rağmen aynı ön-
seziyi uyandıran bir şey vardı. Gözden kaybolmuştu, ama
Piprelly yine de ürperdi.

Childes otelin barından aldığı içkilerle bahçedeki masa
ve sandalyelerin arasından geçerek döndüğünde, Amy saç-
nı arkasında bir at kuyruğu yapmaya uğraşıyordu. Eski bir

stildi bu, ama ona çok yakışmaktaydı. Amy'de yapmacık olmayan, ince bir zarafet vardı ve Childes, bir kez daha, onun bir öğretmen dışında her şeye benzediğini düşündü; en azından onun tanıdığı öğretmenler gibi değildi.

Masanın üzerindeki sayvanın gölgesindeki teni neredeyse altın sarısıydı; açık yeşil gözleri ve kulaklarının üzerinde kıvrılan açık renk saç tutamları, bu izlenimi daha da güçlendiriyordu. Her zaman olduğu gibi hafif bir makyajı vardı; sık sık öğrencileri gibi görünmesine yol açan bir eğilimdi bu. Küçük göğüsleri de bu görünümü tamamlıyordu. Yirmi üç yaşındaydı -kendisinden 11 yaş küçük, ancak yine de nede-nini birazcık merak ettiği sessiz bir olgunluğa sahipti. Daima belirgin olan bir olgunluk değildi bu; ergenlik çağına yeni girmiş izlenimini daha da güçlendiren, düş kırıklığı yaratan bir masumiyeti de vardı. Fakat bu niteliklerinin ayırıcında değildi ve tavırlarının sık sık değişmesi sonucu bu bileşim genellikle kafa karıştırıcı olmaktaydı.

Amy'nin ince parmakları yapmacık bir titremeye bardağa uzandı ve eline vuran akşam güneşi tenini daha da parlaklaştırdı.

Childes, "Bayan Piprelly, çalışanlar içinde bir ayyaş olduğunu bilseydi ne yapardı acaba?" diye sordu ve cin tonik kadehini uzattı.

Amy bardağı kavrayarak dudaklarına götürdü; elleri titriyordu:

"Çalışanların yarısı ayyaş; nedeni de Piprelly!"

Childes onu görebilmek için karşısına oturdu; göz temasını yakınlığa yeğlemişti. "Müdiremiz okula daha çok zaman ayırmamı istiyor," dedi ve Amy'nin sıcak gülümsemesiyle ısındığını duyumsadı.

"Jon, bu çok iyi olur."

"Pek emin değilsin. Demek istediğim, evet, seninle

daha çok görüşeceğiz; fakat anımsarsan buraya geldiğimde bir keşmekeşten kurtulmaya çalışıyordum.”

“Aynı şey değil. Burada, alışkın olduğundan farklı bir toplum var.”

“Evet, başka bir gezegen. Ama gevşek bir düzene, yürüyüşlere, yüzmeye, kumsalda şekerleme yapmaya çıkabildiğim akşamlara alıştım ben. En azından düşünmeye zaman buldum.”

“Bazen çok fazla düşünüyorsun!”

Tavır değişikliği.

Childes uzaklara baktı:

“Karar vermek için zaman istedim.”

Amy’nin sesine yeniden neşe geldi:

“Korkak!”

Childes başını salladı:

“Onun yanındayken kendimi 10 yaşında gibi hissediyorum.”

“Isırması havlamasından beterdir! Ben olsam istediğini yapardım.”

“Çok yardımcı oldun!”

Amy kadehi masaya koydu:

“Öyle olduğumu umarım! Kendinle çok baş başa kalıyorsun ve belki de gereksinim duyduğun şey, kendini okula daha fazla adamak.”

“Kendimi adamak konusunda ne düşündüğümü biliyorsun.”

Birbirlerine baktılar.

“Kızın için de mi aynı şey geçerli?”

Childes birasından bir yudum aldı.

“Bırakalım bu konuları,” dedi bir süre sonra. “Uzun bir gün oldu.”

Amy gülümsedi, ancak bakışları hala endişeliydi.

Childes'in eline uzanarak parmaklarını okşadı. Düşüncelerini zekice şakalarla gizliyordu. "Sanırım bütün gün seni görmek Pip'e büyük bir darbe vurur."

"Sadece bir öğleden sonra daha mı istiyor."

"Bugün iki buçuk gününü alır, yarın ruhunu!"

"İyi ki bana cesaret veriyorsun!"

Amy'nin yüz ifadesi haylazcaydı. "Sadece karşı koyma-
nın yararsız olduğunu bilmeni istiyorum. Diğerleri de dene-
mişti," diye eklediğinde sesindeki uğursuz derinleşme Chil-
des'i güldürdü:

"Garip, ama son zamanlarda bana bir tuhaf bakıyordu."

"Büyü yapıyordur!"

Childes sandalyesine yaslandı. Elllerinde içkilerle bir kaç
kişi daha otelin bahçesine çıkmış, haftalarca yağan yağmu-
run ardından gelen güzel havanın keyfini çıkarıyorlardı. Ko-
caman, tüylü bir arı, yakındaki açelyaların üzerinde süzülü-
yor, vızıltısıyla gelecek sıcak günleri muştuluyordu. Childes,
yakın zamana dek bu adada huzuru bulmaya yaklaştığını du-
yumsamıştı. Rahat yaşam, adanın hoş doğası, Amy -güzel
Amy- ve istekli yalnızlığı, varlığına denge ve sarsılmazlık ge-
tirmiş; sürekli değişen mikroişlemci dünyasının heyecanlı
temposundan, zıvanadan çıkmış kentteki görevlerinden ve
bir zamanlar onu seven, ama daha sonra korkuyla kendini
geri çeken eşinden uzaklaştırmıştı. Ne korkusuydu bu? İkisi
de bilmiyordu.

Telepatik güç. Aykırı bir ilenç.

"Ciddi konuları bırakmayan kim acaba?"

Boş bir ifadeyle Amy'ye baktı; soru, düşüncelerini böl-
müştü.

"Yine o uzak bakışlar; şimdiye dek bunlara alışmam ge-
rekirdi," dedi Amy. "Sadece daldığını söyleme."

"Hayır, sadece geçmişimi düşünüyordum."

“Geçmiş geride kaldı ve bırak öyle kalsın, Jon.”

Childes başıyla olumladı; bir açıklama getiremiyordu. İki hafta önceki karabasandan bu yana yaşadığı ürpertici huzursuzluk kafasını karıştırmıştı.

Amy, kollarını kavuşturarak masaya dayadı. “Hey, henüz bana yanıt vermedin!” Childes’in şaşkın ifadesini görünce kaşlarını çatı. “Yemek davetim; daha geleceğini söylemedin!”

“Seçeneğim var mı?” Kötü düşünceler o an için geri çekilmiş, Amy’nin şeytanca masum gülümsemesiyle altilmişti.

“Elbette var. Kabul eder ya da sınır dışı edilirsin! Babam kabalıktan nefret eder.”

“Ve devlet işlerindeki etkisini hepimiz biliyoruz.”

“Kesinlikle.”

“O zaman geliyorum.”

“Çok isabetli.”

“Annen onu ikna etmek için ne kadar uğraştı?”

“Pek değil. Tehdit etmeyi yeğledi.”

“Babanın birinden korktuğunu düşünmek oldukça güç.”

“Sen, annemi tanıyorsun. Dışarıdan sevimli ve tasasız görünebilir, ama tüm bunların altında bazen beni bile ürküten gizli bir çelik damar vardır.”

“En azından benden hoşlandığını bilmek güzel.”

“Ben olsam bu kadar abartmazdım. Sana tamamen karşı değil diyelim.”

Childes sessizce güldü:

“Akşamı iple çekeceğim!”

“Sanırım oldukça ilgisini çekiyorsun. Kuşku bir geçmişe sahip gizemli, çekici bir adam falan filan.”

Childes bir süre birasına baktı:

“Geçmişimi böyle mi değerlendiriyor?”

“Gizemli olduğunu düşünüyor ve bundan hoşlanıyor.”

“Ya sevgili baban?”

“Kızına layık değilsin; hepsi bu kadar.”

“Emin misin?”

“Hayır, ama bu, önemli değil. Duygularıma saygı duyar ve senin hakkında hissettiklerimi açmadım ona. Bazen taş-kafalının biri olur, ama sana karşı çıkıp beni incitmeyi asla düşünmez.”

Childes bundan emin olmayı isterdi. Bu bankerle sadece bir kaç kez görüşmüş, adam Childes’e duyduğu düşmanlığı güçlkle gizleyebilmişti. Belki boşanmış erkeklerden hoşlanmıyor, belki de kendi ölçülerine ve “normal” tanımına uymayan hiç kimseye güvenmiyordu.

Yine ciddiyetin eşğine gelmişti ki sırtarak sordu:

“Özel bir giysi zorunluluğu var mı?”

“Şey, bir kaç iş arkadaşı daha davetli ve bunların arasında La Roche yöneticilerinden biri ve eşi de var; ne raslantı! Pek de teklifsiz sayılmaz. Bir kravat taksan iyi olur.”

“Ben de toplantının şerefime düzenlendiğini sanıyordum!”

“Senin orada olman *benim* şerefime.” Dikkatle Childes’i süzdü. “Önemsiz gibi görünebilir, fakat benimle olman çok şey ifade edecek. Babamla aranızdaki bu uzlaşmazlığın nedenini bilmiyorum Jon, ama gereksiz ve yıpratıcı bir durum.”

“Benim bir düşmanlığım yok, Amy.”

“Biliyorum. Ve ona boyun eğmeni de istemem. Tek istediğim, bizi normal bir toplantıda birlikte görmesi ve ne kadar iyi geçindiğimizi anlaması.”

Childes kıkırdamaya başladığında azarlayıcı bir bakış fırlattı: “Ne düşündüğünü biliyorum, ama bunu demek istemedim. Unutma; *hâlâ onun küçük kızın*”

“Ne kadar olgun bir kadın olduğunu asla anlamayacak!”

“Anlamak zorunda değil. Yine de bir kar tanesi kadar saf ve temiz olduğumu düşlediğini sanmam.”

“Yerinde olsam bu kadar kesin konuşmazdım. Kızına düşkün bir babanın böyle şeylerle yüzleşmesi oldukça güçtür.” Konuşmalarının teklifsizliği bedenine zevkli bir heyecan pompalamıştı ve Amy’nin yanında kendini mutlu, sıcak hissediyordu. Gülümseyişindeki farklılık, aynı durumun Amy için de geçerli olduğunu gösteriyordu; gizli değil, ancak kurnaz bir gülümsemeydi bu ve yeşil gözleri içsel bir paylaşım ile aydınlanmıştı. Uzaklara baktı, bardağında erimekte olan buzları hafifçe çevirdi ve ardından, bir anlam taşıyorlarmışçasına bu berrak, yuvarlaklaşmış küplere göz gezdirdi. Diğer masalardaki konuşmalar havada eridi; yine de arada sırada hafif kahkahalar duyuluyordu. Adanın batı ucundan bir uçak görüldü; küçük havaalanından kalkalı henüz birkaç saniye geçmesine rağmen denize ulaşmıştı bile; kanatlarıyla kızılasmakta olan güneşi yakalıyordu. Hafif bir akşam meltemi, bir lüle saçtı Amy’nin yanağına savurdu.

“Gitmem gerek,” dedi bir süre sonra.

İkisi de ne istediklerini biliyorlardı.

Childes, “Seni La Roche’ye bırakayım; otomobilini alırsın,” dedi.

İçkilerini bitirip ayağa kalktılar. Otoparkın beyaz kapısına doğru yürürken, Amy, elini Childes’in eliyle birleştirdi. Childes avucundaki parmakları sıkıldığında da aynı şekilde karşılık verdi.

Otomobile girdiklerinde Amy eğilerek dudaklarını öptü; şefkati Childes’in isteğini hem yatıştırmış, hem de alevlendirmişti. Duyguları da bu öpüş kadar aykırıydı; aynı anda hem zayıflatıcı, hem güçlendirici. Dudaklarını nefes nefese, isteksizce ayırdıklarında Childes’in parmakları hafifçe

Amy'nin yanağına dokundu ve nemli dudakları okşadı. Son günlerde ilişkilerinin beklenmedik ve şaşılacak bir şekilde yeni bir zirveye ulaştığını farketti. Bu ilişki ağır ağır kurulmuştu; birbirlerine dikkatle yaklaşmışlar, Childes çok fazla vermekten korkmuş, Amy ise tanıdığı hiçbir erkeğe benzemeyen bu adama bir yabancı olarak bakmıştı. Şimdi ise geri dönüşün ancak uzun süreli bir acıyla gerçekleşeceği bir noktaya varmışlardı ve ikisi de bu gerçeğin amansız, ama duyumsal niteliğini kavramaktaydılar.

Childes başını çevirdi; bu yeni ve zorlayıcı duygu değişimine hazırlıksız yakalanmıştı ve bu değişimin neden ve nasıl bu kadar hızlı olduğundan emin değildi. Motoru çalıştırdı, vites değiştirdi ve otelden uzaklaşmaya başladılar.

Kulübesinin kapısını açtığında küçük koridorda biraz duraksayarak düşüncelerini topladı. Kapıyı örttü.

Amy'nin hayali hâlâ onunla, dokunulamazcasına havada süzülüyordu; Childes, karşılıklı duygularının afallatıcı gelişimine bir kez daha şaşırdı. Uzun bir süredir duygularını denetim altında tutmaktaydı; Amy ile birlikte olmaktan hoşlanıyor, onun tüm niteliklerinden, olgunluğundan, masumiyetinden ve fiziksel güzelliğinden zevk alıyordu. İlişkilerinin dostluktan öte olduğunun farkındaydı elbette; ama sürekli kendini denetliyor, ipleri elinden kaçırıp daha yoğun bir ilişkiye yenilmek istemiyordu. Parçalanmış evliliğinin açtığı yaralar iyileşmemiş, yüreğindeki sızı hâlâ yokolmamıştı.

Acı acı gülümsemekten kendini alamadı. Kendini görünmez bir güç tarafından vurulmuş gibi hissediyordu.

Çalan telefonla irkildi. Childes kapıdan uzaklaşarak ahizeyi kaldırdı.

“Jon?” Amy nefes nefeseydi.

“Evet, Amy.”

“Ne oldu?”

Yanıt vermeden önce duraksadı:

“Sen de mi?”

“Kendimi hem mükemmel hem de çok kötü hissediyorum. Heyecan verici bir acı gibi.”

Childes bu tanımın ne kadar yerinde olduğunu düşünerek güldü:

“Geçip gideceğini söylemem gerek; ama gitmesini istemiyorum,”

“Korkutucu. Ve çok güzel.”

Amy’nin sesindeki belirsizliği farketti; bir sonraki cümle daha sessizdi:

“Acı çekmek istemiyorum.”

Childes, gözlerini kapatıp duvara yaslandı:

“Düşünmek için birbirimize zaman tanıyalım.”

“Bunu istemiyorum.”

“İkimiz için de iyi olabilir.”

“Neden? Birbirimiz hakkında öğrenmemiz gereken ne kaldı ki? Yani, önemli şeylerden bahsediyorum. Konuştuk; bana kendini, geçmişini ve duygularını anlattın. Bilmem gereken daha ne var ki?”

“Yo, sakladığım bir şey yok, Amy. Bana ne olduysa hepsini biliyorsun. Hem de herkesten çok, çok daha fazla.”

“O zaman, yaşadıklarımız seni neden korkutuyor?”

“Ben de *senin* korktuğunu düşünmüştüm.”

“Öyle bir şey değil bu. Sadece incinmekten korkuyorum.”

“Yanıt bu işte; görmüyor musun?”

“Seni inciteceğimi mi düşünüyorsun?”

“Üzerinde denetim kuramayacağımız bazı şeyler de olabilir.”

“Çoktan olduklarını sanıyordum.”

“Bunu demek istemedim. Bazı olaylar aramıza girebilir, duyguları değiştirebilirler. Bunu daha önce de yaşadım.”

“O korkunç şeyler olmadan önce de evliliğinin sallantıda olduğunu anlatmıştın; onların sadece Fran’la arandaki uçurumu genişlettiğini. Kaçma Jon, eskisi gibi...”

Amy duraksadı ve cümleyi Childes tamamladı:

“Eskisi gibi kaçmayayım.”

“Üzgünüm, bunu demek istememiştim. Şartların dayanılmaz hale geldiğini biliyorum.” Amy çaresizce iç çekti. “Oh Jon, neden konuşma buraya kaydı? Çok mutluydum, seninle konuşmak istemiştim, seni özlemiştim.”

Childes’in gerginliği yok oldu. Yine de derinlerde kemirgen bir huzursuzluk kalmıştı. Bilinçaltıyla algıladığı o rahatsızlık nasıl açıklanabilirdi? “Amy, ben de çok üzgünüm. Ap-talca davranıyorum. Sanırım hâlâ mazoşistçe eskimiş yaraları kaşımaktayım.”

“Geçmişin kötü deneyimleri bazen yenileri çarpıtabiliyor.”

“Çok derin bir söz!”

Amy, Childes’in sesine egemen olan gülmeceyi duymaktan hoşnuttu; ama yine de gururunun kırıldığını duymamaktan alamadı kendini. “Ağzımı biraz daha sıkı tutmaya çalışırım,” dedi.

“Hadi, yapma. Yaşlı bir adamın kendine acıması seni üzmesin. Demek, beni özledin! Daha ayrılalı 10 dakika olmadı.”

“Okuldan eve döndüm ve kendimi çok... bilmiyorum, heyecanlı hissettim. Mutlu. Kafası karışmış. Keyifsiz. Yanımda olmanı istedim!”

“Ciddi bir vaka gibi görünüyor.”

“Öyle, Tanrı yardımcım olsun.”

“Ben de aynı durumdayım.”

“Fakat sen-”

“Söylemiştim; aldırmıyorum. Bazen böyle karamsarlaşıyorum.”

“Bilmez miyim!. Yarın sana yemek ısmarlayayım mı?”

“Ürperdim!”

“Ne halin varsa gör.” Sıcaklık hızla geri dönüyordu.

“Sana bir teklifim var,” dedi Childes. “Dayanabilirsen sana yemeği burada ben pişireyim.”

“Sadece bir saatimiz olacak.”

“Akşamdan hazırlarım. Pek kaliteli olacağını söyleyemem; donmuş ıvr zıvr.”

“Donmuş ıvr zıvıra bayılırım!”

“Seni seviyorum.” En sonunda söylemişti.

“Jon...”

“Okulda görüşürüz, Amy.”

Amy’nin sesi kısıktı. “Peki.”

Childes “hoşçakal” dediğinde verilen karşılığı güçlkle işitebildi ve hat kesildi. Ahizeyi yerine koydu ve elini telefonundan çekmeden düşünceyle duvara baktı. Sözlerin ağzından çıkmasını istememiş, birlikte duyumsadıklarını bildiği bir kabullenişle son engeli yıkmayı dilememişti. Birbirlerini sevdikleri ortadayken neden hâlâ rahatsızlık duyuyordu? Neden korkmaktaydı? Bunu anlamak güç değildi.

İki hafta önce gördüğü yabansı düş ve ardından gelen karabasan, Childes’i bildik bir endişeyle, bir zamanlar onu neredeyse çıldırtacak olan dehşetin yeniden dirilmesiyle baş başa bırakıp gitmişti. Bu dehşet, Fran ve Gabby’le olan hayatını mahvetmişti; sıranın Amy’ye gelmesini istemiyordu. Yanlış düşündüğüne, her şeyin yeniden başlamadığına ve olanların sadece düşgücünün ürünü olduğuna inanmaya çalıştı.

Eliyle gözlerini ovuşturdu ve ne kadar yanmakta olduklarını farketti. Derin bir nefes aldı, kendini hastalıklı fikirlerden

arındırırçasına içine çektiği havayı geri verdi ve küçük banyosuna giderek ilâç dolabını açtı. Küçük bir plastik kutuyla lens kabını aldıktan sonra dolabı kapadı ve aynadaki yansımasıyla karşı karşıya geldi. Gözleri kıpkırmızıydı ve teninde olağandışı bir solgunluk olduğunu düşündü. “Yine düşgücüm” dedi kendi kendine. Hastalıklı gözlemlerin yoğunlaşıp başkalaşmasına aptalca izin vermemekteydi. Bu sadece bir geri sıçrama, geçmişte kalmış bir şeye zamanında verilmemiş bir tepkinin patlamasıydı; o kadar. Boğulma tehlikesi geçirmesinin nedeni büyük olasılıkla suyun altında çok kalması ve ciğerlerinin havayı tükettiğini farketmemesiydi. O karmaşık imgeleri yaratan da oksijen kaybıydı. Sonraki karabasan da... bir karabasandı, önemsiz bir düş. Oldukça kötü, ama bir o kadar da önemsiz bir deneyime çok fazla anlam yüklüyordu; düşüncelerini bulanıklaştıran anılar göz önüne alındığında belki de anlaşılabilir bir şeydi bu. “Unut gitsin.” Her şey değişmişti, farklı bir yaşamı vardı artık.

Aynaya yaklaşarak hafif bir devinimle sağ gözündeki lensi aldı, avucunun içine koyup sıvıyla temizledi ve yine sıvı dolu kabına koydu. Sonra aynı işlemleri diğer lens için yineledi.

Koridora çıktığında çantasını açıp gözlüklerini aldı; gözleri rahatlamaya başlamıştı bile. Ertesi gün yemeğe neler hazırlayabileceğine bakmak için mutfağa girmek üzereydi ki üst kattan gelen hafif bir çatırtıyla durdu. Nefesini tutarak dar merdivenlerden yukarı baktı; ancak dirseğe kadar görebiliyordu. İnsanın gizemli, davetsiz sesi bir daha işitmek istemediği o yabansı gece yansı duygusunu yaşayarak bekledi; yine de bir ses duyduğunu doğrulamak istiyordu. Başka ses duyulmadı.

Nedensiz bir gerginliğe kapılmıştı; gıcırdayan tahta merdivenlerden yukarı çıkıp yatağın önünde yatak odası kapısının

açık olduğunu gördü. Bunda bir tuhaflık yoktu; her sabah yaptığı gibi açık bırakmıştı. Geri kalan basamakları da çıkarak bir kaç adım daha attı ve odanın kapısını ardına kadar açtı.

Oda boştu; ürkek bir dul kadın gibi davrandığı için kendini ayıpladı. Odada karşılıklı iki pencere bulunuyordu ve birinin dışında küçük bir şey asılıydı. Ağırlığının altındaki tahta zeminin esnediğini duyumsayarak ilerledi ve titreyen şeyin cama sıkışmış bir kuş tüyünden -martı mı, güvercin mi emin değildi-başka bir şey olmadığını gördüğünde dilini şaklattı. Daha önce de olmuştu bu; dışarıda uçan kuşlar, camda gökyüzünün yansımaları gördüklerinde eve yönelerek pencereye çarparlardı. Neyse ki zarar görmüyorlardı; herhalde şok geçirip korkunç bir baş ağrısına tutulmaktaydılar, ama tek kayıpları camda bıraktıkları bir iki tüy oluyordu. Childes bakarken rüzgar tüyü kaptı ve uzaklara sürükledi.

Geri dönmek üzereydi ki uzaktaki okulu farketti. Ateş gibi bir parlaklık gördüğünde kalbi bir an için durdu ve elleri pencere eşiğini kavradı. Beyaz binanın yalnızca batmakta olan güneşin kızıl ışınlarını yansıttığını anladığında ise rahatlayıverdi.

Fakat bu imge aklına çakılı kalmıştı; yatağa oturduğunda ise elleri titriyordu.

Sıcak, güneşli gün, mezarlıkta tanık olunan acıyı ayıplarken, o da bir ağacın altından seyretmekteydi.

Açık mezarın çevresinde acılı bir insan grubu toplanmıştı; üstlerine vuran güneş, koyu giysilerini grileştiriyordu. Vernikli beyaz haçlar, tahtalar ve gülümseyen çatlamış melekler; hepsi bu gömülmüş kemikler tarlasında serinkanlı gözlemcilerdi. Uzaklardan trafiğin tatsız ritmi işitiliyordu; törenin başladığını anlayan bir mezarlık işçisi,

radynosunu kapattı. Rahibin sesi, boğuk bir seslemlle de olsa, porsukağacının gölgesinde alçak bir tepecik gibi bekleyen ona dek ulaştı.

Mezara küçük bir tabut indirilmeye başlandığında, bir kadın, ölü çocuğunun son acısına engel olmak istercesine öne fırladı. Yanındaki bir erkek, kadını sıkıca tuttu ve yere yığılır gibi olduğunda ona destek oldu. Diğerleri ya başlarını eğdi ya da uzaklara baktılar; annenin acısı, zamansız gelen ölüm kadar dayanılmazdı. Eller yüzlere götürüldü, yanaklardaki mendiller ıslandı. Erkeklerin yüzleri, donmuş, solgun plastik kalıpları andırıyordu.

O, saklandığı yerden gördü ve gizlice gülümsedi.

Islak toprağın yeşil kenarlı dudakları tarafından istahla yutulan küçük tabut görünmez oldu. Baba, tabutun ardından çukura parlak renkli bir nesne fırlattı; bir zamanlar çocuk için değerli olan bir oyuncaktı bu herhalde. Çukur, toprakla doldurulmaya başlandı.

Bir yaşamdan yoksun kalmış topluluk, isteksizce, ama gizli bir ferahlamayla uzaklaşmaya başladı. İki kişinin arasında zorlukla yürüyen anne, sürekli başını çeviriyordu; sanki çocuğunun kendisini yalnız, soğuk ve çürümeyle baş başa bırakmaması için yalvardığını duymaktaydı. Sonunda acısı baskın geldi ve otomobillere götürülmesi için taşınması gerekti.

O, mezar doldurulurken ağacın altında bekliyordu.

Gece tekrar dönecekti.

“Teşekkürler Helen; sanırım artık gidebilirsin.” Vivienne Sebire, öğleden önce dikkatle ve severek hazırladığı yemeğin -kremalı som balığı ardından elmalı ve kirazlı ördek; meze olarak da Ümraniye PDF Kütüphanesi Arşivi'ne katılmış ve yüksek

sesle dile getirilen övgülerle bitirildiğini görmekten belirgin bir hoşnutluk duydu. Fakat Jonathan Childes'in diğer konuklar kadar iştahla yemediğini farketmişti.

Masanın başında oturan ev sahibi Paul Sebire'in yanındaki Grace Duxbury, titrek bir sesle, "Muhteşem, Vivienne! Ama bu gece evden ayrılmadan önce şu kremanın sırrını öğrenmek istiyorum," dedi.

"Evet," diye onayladı kocası: "Mükemmel bir yemek. Söyler misin Grace, neden seninki karidesli avokadonun ötesine geçemiyor? Tabii; dışarıdan ahçı çağırmadığımızda."

"Grace'i tanıyorsam bu sözün hesabı sorulur", diye düşündü Vivienne ve gülümsedi.

"Şey, işin sırrı ançüezin miktarında. Önerilen miktardan birazcık daha fazla koymak gerek."

"Çok lezzetli!" diye vurguladı George Duxbury.

Neşeli bir gülümseme ve burnunun biraz üstünde birleşmeye yüz tutmuş kaşlara sahip olan kısa boylu, şişman hizmetçi Helen, ev sahibesi bu övgülerle şımarırken masayı toplamaya başladı. Karşı taraftaki Childes'in biraz sağında oturmakta olan Amy ayağa kalktı:

"Sana yardım edeyim." Childes'le gözgöze geldi ve gizlice birbirlerine gülümsediler.

"Söylesene Paul; nasıl oluyor da senin gibi bir günahkârın mükemmel yemek yapan güzel bir eşi ve tam anlamıyla büyüleyici bir kızı oluyor?"

Bu esprili övgü, aynı zamanda adanın yöneticilerinden biri olan, La Roche Kız Koleji Yönetim Kurulu üyesi Victor Platnauer'den gelmişti. Childes'in yanında oturan eşi Tilly, sitemle onu susturdu; ama yine de masadakilerin kıkırdamalarına katılmaktan kendini alamamıştı.

"Çok basit, Victor" diye karşılık verdi Sebire her zamanki kesin tavıyla. "Evlendiğimi sağlayan şey, eşimin

mutfaktaki hüneriydi; güzel Aimée'yi yaratan ise genlerim!" Kızına tam adıyla seslenmeye hep dikkat ederdi.

"Yo, yo," diye ısrar etti Platnauer. "Amy babasına değil, annesine benziyor. Sizce de öyle değil mi Bay Childes, şey, Jonathan?"

Childes, "Anne ve babasının en iyi yönlerini almış," diye diplomatik bir yanıt vermeyi başardı ve bir peçeteyi dudaklarına dokundurdu.

"Bir-sıfır," diye düşündü Amy mutfak kapısından girerken. İçeriden bir alkış işitti:

"Bravo!"

"Hiç fena değil." Babasının yemek boyunca dikkatle Jon'u incelediğini gözlemlemişti; temkinli övgülerin genellikle müşterilere, meslektaşlara veya rakiplere yapıldığını biliyordu. Yine de mükemmel bir evsahipliği yapmış, konuğuna saygıyla ve düzeyli bir merakla yaklaşmış, Jon'a en az diğer konuklar kadar -ki aralarında Marsilya'dan bir iş arkadaşı da vardı- ilgi göstermişti. Amy, Edouard Vigiers'in davet edilmesinin ardında bazı parasal anlaşmaları görüşmek için o hafta adada bulunuyor olmasından öte bir şeyler olduğundan kuşkulanıyordu. Adam genç ve başarılı, fakat hâlâ hırslı ve evlenmek için çok uygundu. Paul Sebire'e göre mükemmel bir damat. Babasının Jon'u davet etmesindeki amacın, ikisi arasında bir karşılaştırma yapmasını sağlamak olup olmadığını merak etmeye başlamıştı; Jon ve Edouard arasında su götürmez bir karşıtlık vardı.

Fransızın çekici olduğu kadar neşeli ve eğlendirici olduğunu kabul etmeliydi; ama babası, her zamanki gibi, böyle açık ve yüzeysel ölçülerle karar vermekle yanlış yapıyordu. Paul Sebire'in, iş konusundaki acımasızlığı ve bazı konularda can sıkıcılığına rağmen cömert, kibar bir adam olduğunu biliyor ve onu bir kızın babasını sevebileceği kadar seviyordu.

Fakat Paul Sebire'in gizli sahip çıkma duygusuna göre, kızını bir başkasına teslim edecekse bu kişi kendisi gibi ve kendi türünden olmalıydı; genç bir Paul Sebire kopyası. Bunun beceriksiz bir manevra olduğu ortadaydı; ancak yine de her zamanki gibi çevresindekileri ve özellikle de kızını küçümsemiş, planının anlaşılmayacağını varsaymıştı.

Amy, bir kaç gün önce Jon'la birlikte yedikleri öğle yemeğini aklından geçirdi; ilişkilerinin ne kadar ilerlediğini ve birbirlerini ne kadar çok düşündüklerini kavradıktan sonra Jon'un kulübesindeki o ilk buluşmalarını. O gün özel anlar yaşamak için pek vakitleri olmamıştı; ama dokunmak, sarılmak ve okşamak yeni bir etki, yeni bir anlam kazanmıştı.

"Kapıyı dinlemeniz bittiğinde şu tabakları alabilir miyim Bayan Amy?" Helen'in alaycı sesi düşlerini bölmüştü. Bir eli tepside, diğeri kalçasında, doğruldu.

"Oh," diye gülümsedi utanarak. Tabakları evyeye götürdü. "Casusluk yapmıyordum Helen, sadece düş kuruyordum. Dalmışım."

Victor Platnauer masaya dayanmış, Childes'e bakmaktaydı. Altmış yaşlarında olan Platnauer hâlâ dinç görünüyordu; yüzünde inatçı bir kırmızılık olan, adanın çoğu yerlisi gibi elleri büyük bir adamdı. Yabansı bir ses tonu, meydan okuyan bir tavrı vardı. Eşi Tilly ise tam aksine yumuşak, neredeyse uysal bir tona sahipti; görünümü ve davranışlarıyla Vivienne Sebire'e benziyordu.

"La Roche'ye biraz daha zaman ayıracağınıza sevindim," dedi Platnauer.

"Sadece bir öğleden sonra daha," diye yanıtladı Childes. "Hafta başında anlaştık."

"Evet, Bayan Piprelly söyledi. Evet, bu iyi bir haber; ama belki de sizi okulda biraz daha kalmaya razı etmeliyiz. Kingsley ve Monfort'ta da çalıştığınızın farkındayım; fakat

müfredatımızın bu parçasını genişletmek oldukça önemli. Bu sadece velilerin isteği değil; dediklerine göre öğrenciler bilgisayara çok hevesliymiş.”

“Ne yazık ki bu hepsi için geçerli değil,” dedi Childes. “Her çocuğun elektronik hesaplama ve derleme konusunda doğal bir yeteneği olduğunu düşünmek sanırım yanlış olur.”

Tilly Platnauer şaşırılmış görünüyordu:

“Her çocuğun yaşlılara kıyasla bir mikroişlemci dehası olduğunu ve çoktan Yıldız Savaşları çağına girdiğimizi sanıyordum.”

Childes gülümsedi. “Daha işin başındayız. Bilgisayarların temel işlevinin oyun oynatmak olduğunu düşünmüyorum; yine de bir başlangıç olduklarını kabul etmeliyim. Demek istediğim, bilgisayar işlemleri tamamen mantıksaldır, ancak her çocuk bu mantığa sahip değildir.”

“Biz yetişkinler için de aynı şey geçerli!” dedi Victor Platnauer ince bir alayla.

“Bir anlamda bu çift taraflı bir kılıç,” diye devam etti Childes. “Eğlence sektörü, tüketicinin bilgisayarları oyalayıcı şeyler olarak görmesini sağladı ve bunu anlarım; belli bir ilgi yaratıyor. Ama gerçek ilgi, kamuoyunun veya çocukların, kavrayış sürecinde eğlenceden önce çalışmanın yattığını keşfettikleri zaman oluşacaktır.”

“Demek ki çözüm, en erken yaşta öğretmeye başlamak; böylece bilgisayar, çocuğun günlük yaşamının bir parçası haline gelir.” Konuşan Edouard Vigiers’ti; aksanı, sözlerini çarpıtmak yerine yumuşatıyordu.

“Evet, haklısınız. Fakat bilgisayarın, televizyon veya müzik seti gibi sıradan bir ev eşyası konumunda olduğu ideal bir durumdan bahsetmekteyiz. Ve bu duruma ulaşmak için alacak çok yolumuz var.”

“Bu da okulların, çocukların aklını temizleyen gençken onlara

teknolojiyi tanıtmak için bir neden daha demektir, öyle değil mi?” diye sordu Platnauer.

“Kuramsal olarak evet,” diye onayladı Childes. “Ama bunun herkesin kavrayabileceği bir bilim olmadığını anlamlısınız. Kötü olan şu ki mikroteknoloji bir kaç 10 yıl sonra bir yaşam biçimi olacak, bir sürü kurum ve kişi, kendilerini geçmişte kalmış hissedecek.”

“Demek ki adadaki çocukların kendilerini böyle hissetmelerini önlemek gerek,” dedi Paul Sebire; Platnauer da başıyla onayladı.

Childes, sözlerinin anlaşılmasında veya en azından dikkate alınmamasından duyduğu kızgınlığı sakladı. Teknik bilgi zorla ya da ikna yoluyla verilebilirdi, ancak yetenek yoksa alınması o kadar kolay değildi.

Vigiers konuyu değiştirdi:

“La Roche ve diğer okullarda fen dersleri de veriyor musun Jon?”

Childes’in yerine Sebire yanıt verdi:

“Pek sayılmaz. Bay Childes bir bilgisayar uzmanı, Edo- uard; bildiğim kadarıyla teknik bir büyücü de denilebilir.”

Childes sertçe Sebire’e bakarak nasıl “bildiğini” merak etti. Amy mi söylemişti?

“Anlıyorum,” dedi Vigiers. “Bu durumda sizi öğretmenlikle tanıştıran şeyin ne olduğunu öğrenmek isterim. Acaba bu, ne denir, şey... bir geri adım değil mi? Doğru ifade edebildim mi bilmem. Sorum küstahça geldiyse üzgünüm; ama yaşam tarzında ani bir değişim -biz buna *un brusque changement de vie* deriz- daima ilgi çekicidir. Sizce de öyle değil mi?” Neşeyle gülümsedi.

Childes birden dikkatli konuşması gerektiğini hissetti:

“Bazen sabit bir döngüde koşmanın çok da iyi bir şey olmadığını anlıyorsunuz,” diye yanıtladı.

Vivienne Sebire bu yanıtı hoşlanmıştı ve ekledi:

“Siz paragözler adayı karıştırmaya çalışıyorsunuz; ama yine de kim bu dinginliğe hayır diyebilir ki?” Anlamli gözlerle kocasına baktı.

Mutfak kapısı açıldı. Amy ve Helen, gümüş tepsiler içinde tatlı getirdiler.

“Yeni tatlar!” diye haykırdı George Duxbury. “Şimdiki sürpriz ne, Vivienne?”

“Seçme şansınız var,” dedi Vivienne tatlılar masanın ortasına konurken. “Çikolatalı kayısı benim, ahududu suflesi ise Amy’nin özel tatlısı. Yeriniz varsa ikisini birden alabilirsiniz elbette.”

“Yer yaratırım!” dedi Duxbury.

“Diyet uzmanım şu halimi görseydi çıldırırdı herhalde!” Grace Duxbury, gülümsemeler arasında tabağını uzatmıştı bile. “Çikolatalı kayısı lütfen, ama krema isteyip istemediğimi sorma; doğruyu söyleyebilirim.”

Helen servis yaparken Amy de yerine oturdu. Yanında oturan Vigiers ona yaklaşarak fısıldadı:

“Benim tercihim sufle olacak; çok güzel görünüyor!”

Amy kendi kendine gülümsedi. Edouard’ın televizyonda likör reklamı yapmaya uygun, tok, ama alçak bir sesi vardı.

“Şey, annem çok daha usta bir ahçıdır. Korkarım ben sadece bir amatörüm.”

“Elinizin değdiği her şeyin güzel olacağına eminim! Babanız, sizin de La Roche’de öğretmen olduğunuzu söyledi.”

“Evet, Fransızca ve İngilizce! Konuşma ve tiyatro dersleri de veriyorum.”

“Demek, anadilimi iyi biliyorsunuz! Adınız da Fransız kökenli olduğunuzu vurguluyor, öyle değil mi? İzin verirseniz, ülkemın kadınlarına benzeyen farklı bir havanız olduğunu söylemek isterim.”

“Victor Hugo, bu adaların Fransa’ya ait olduğunu, ancak İngiltere tarafından ele geçirildiğini yazar. Bir zamanlar Normandiya Dükaliğının bir parçası olduğumuzdan çoğumuzun atası Fransızdır. Adanın bazı yerlileri hâlâ Fransız şivesiyle konuşur; eminim eski yer adlarını da koruduğumuzu farketmişsinizdir.”

Grace Duxbury konuşmayı duymuştu:

“Mösyö Vigiers, biz birçok devlet için değerli bir mülk olarak görülegelmışsinizdir.”

“Umarım ülkem size sıkıntı yaratmamıştır,” diye yanıtladı Vigiers, esprili bir havayla.

“Sıkıntı mı?” diye güldü Paul Sebire. “Adayı bir çok kez işgal etmeye çalıştınız; ayrıca korsanlarınız bizi hiç rahat bırakmazdı. Napolyon bile son dönemlerinde kafayı bize takmıştı, ama belasını buldu!”

Sohbetten zevk aldığı belli olan Vigiers, şarabından bir yudum aldı.

“Yine de Fransız kökenimizle daima gurur duyduk,” diye devam etti Sebire, “İlişkimizin de hiçbir zaman kesilmediğini söylemeliyim.”

“Sanırım Almanlara karşı aynı sıcak duyguları hissetmiyorsunuz.”

“Ah, tamamen farklı bir konu bu,” dedi Platnauer boğuk bir sesle. “Savaş sırasındaki işgalleri, yakın tarihin bir parçası; tüm adayı birlikler ve kahrolası sahil istihkamlarıyla doldurduklarını unutmak çok zor. Bununla beraber artık aramızda düşmanlık olduğu söylenemez; öyle ki, savaşta adayı işgal eden birliklerin askerleri bugünlerde turist olarak yeniden geliyor!”

“Bu adanın eskilerden beri insanlık için çekici olması oldukça ilginç,” dedi Sebire sufle isterken. “Neolitik Çağ’da ölülerini gömüp tanrılara yakarmak için buraya gelinirmiş.

Devasa granit mezarlar hâlâ ayakta ve toprak, tapındıkları megalit ve anıtlarla dolu. Aimée, neden yarın Edouard'a adayı gezdirmiyorsun? Pazartesi günü Marsilya'ya dönecek ve buraya geldiğinden beri gezme fırsatı olmadı. Sen ne dersin Edouard?"

"Bu çok hoşuma gider!" dedi Fransız.

"Ne yazık ki yarın Jon'la bir plan yapmıştık," diyerek gülümsedi Amy, babasına soğuk bir bakış fırlatarak.

"Saçma!" diye ısrar etti Sebire; kızının sinirlendiğini fark etmişti, ama ısrarlıydı. "Kolejde sürekli görüşüyorsunuz, üstelik şu sıralarda her akşam görüşmeye başladınız. Eminim, Jonathan, konuğumuzun ne kadar az zamanı kaldığını düşünürse seni birkaç saatliğine bırakmaya karşı çıkmaz." Gü-lümsedi ve Vivienne Sebire ile sohbete dalmış olan Childe's'e baktı. Adının geçtiğini duyan Childe's başını çevirdi.

"Ben, şey, Amy nasıl isterse öyle olsun," dedi kararsızca.

"İşte gördün!" dedi Sebire gülümseyerek. "Sorun yok."

Vigier utanmıştı: "Gerçekten önemli değil, eğer."

Sebire, "Her şey yolunda Edouard!" diyerek sözünü kesti. "Aimée benim konuklarımı ağırlamaya alışkındır. Bazen öğretmenlik yerine baba mesleğini seçseydi keşke, diye düşünüyorum. Eminim şirket için harika bir yönetici olurdu."

"Finans işlerine hiç ilgi duymam baba; bilirsin," dedi Amy. Kendisine dayatılan turist rehberi rolünü kabul etmekten başka şansı olmayışına sıkılmıştı, ancak belli etmedi. "Jon, neden yardım etmedin?" "Çocuklardan, onlara yararlı olmaktan hoşlanıyorum ben. Sizi eleştirmiyorum, ama para kazanma tarzınız beni mutlu etmezdi. Benim çabalarımın sonuçları elle tutulur olmalı; bilanço raporlarındaki rakamlar bunu sağlayamaz."

“Demek öğrencilerin sağlıyor?” diye sordu Vigiers.

“Tabii ki, hem de çoğu.”

“Senin gibi bir öğretmene sahipken başarılı olmak kolay tabii,” dedi Sebire.

“Baba, yine çocukmuşum gibi davranıyorsun!”

İki adam gülmeye başlayınca Grace Duxbury, “Onlara aldırma tatlım,” dedi. “Belli ki ikisi de erkeklerin hâlâ dünyayı yönettiğini zanneden o fosillerden! Mösyö Vigiers, adamızdaki lokantalara gitme fırsatı bulabildiniz mi? Ülkenizin o nefis yemeklerine kıyasla nasıl bulduğunuzu söyler misiniz?”

Konuşma devam ederken Amy, Childes’e baktı. Yüz ifadesiyle bu durum için üzgün olduğunu anlatmaya çalıştı ve Childes başını belli belirsiz sallayarak anladığını gösterdi. Kadehini kaldırdı, içmeden önce hafifçe Amy’ye doğru döndü ve Amy de aynı şekilde karşılık verdi.

Helen mutfığa dönmüş, evyedeki bulaşıkları makineye yerleştirmeye başlamıştı bile. Her şey yolunda gittiği için Bayan Sebire adına seviniyordu. Bayan Amy, kendisine ilgi gösteren iki erkek olduğu için ne şanslıydı! Helen; Amy’nin kibar, kültürlü Fransıza, onun Fransız görünümüne, Fransız tavırlarına ve Fransız sesine nasıl karşı koyabildiğini düşündü. Adam mükemmeldi.

Ürperdi ve camı kapatmak için uzandı. Gece soğuk, hava karanlıktı; ay ise sadece ince bir dilim. Helen pencereyi kapadı.

Adadaki firmalar için ofis ekipmanı mobilya gibi ürünler ithal eden ve aynı zamanda anakaradaki kuruluşlar için satış konferansları düzenleyen Duxbury, evdekilere uzun ama genellikle çok komik o konferans talihsizliklerini anlatırken masa kahkahadan kırılıyordu.

Childes, suflesinden bir kaşık aldı ve Amy’ye, beğendiğini ifade eden bir bakış fırlattı. O da karşılığında gizli bir

öpüçük gönderdi. Childes, Paul Sebire'in ne yapacağını kestiremediği için başlangıçta biraz sinirliydi; Amy ile ciddi bir ilişkileri olduğu artık yadsınamaz olduğuna göre Sebire tarafından kişiliği ve belki de "kaç paralık adam" olduğuna dair çapraşık bir sınava tabi tutulacağını biliyordu. Ancak bankacı, oldukça sıcak davranmaktaydı; herhalde ilk görüşmele-
rindeki terslik ya kaybolmuş, ya da geçici olarak bir kenara bırakılmıştı. Yine de içi rahatlamamış, genç Fransızın sıradan bir konuk olmadığını ve Sebire'in onu kendisine rakip olarak çıkardığını düşünmeye başlamıştı. Sebire'in ertesi güne Amy ve Vigiers için ayarladığı randevu, kuşkularını doğruluyordu. Açıkça ikiyüzlülüktü bu; fakat buna rağmen Vigiers'e kıyasla biraz sönük kaldığını kabul etmek zorundaydı.

Öte yandan Vivienne Sebire canayakın ve nazik idi; onu içtenlikle karşılamış ve mükemmel bir ev sahibi gibi, Childes'e değerli bir konuk olduğunu duyumsatmıştı. Kocasının kabalığını telafi ediyordu.

Hikayesinin doruğuna ulaşırken Duxbury de kahkahalara katıldı; adam espri ardına espri patlatıyor, nefes almalarına bile fırsat vermiyordu. Childes şarabına uzandı ve tam içmek üzereyken kadehte bir parıltı gördüğünü düşündü. Gözlerini kırptı ve dikkatle bir daha baktı. Yanılmıştı; herhalde bir yansımaydı gördüğü. Bir yudum aldı ve kadehi masaya koymak üzereyken içkide bir değişim görür gibi oldu. Bir daha baktı; gözlerinde endişe yerine şaşkınlık vardı: Yo, sadece şarap bu, başka bir şey değil. Ne olabilir ki?

Bir imge. Kadehte değil. Aklında.

Duxbury öyküsüne devam ediyor. Hafif kıkırtılar.

İmge; gerçekdışı, belirsiz -tıpkı o karabasan gibi- ve titrek bir lekeydi. Elinin titrediğini farkedenden Childes, kadehi masaya koydu. Yabansı bir duygu ensesini kavramış, kaskatı bir el gibi boynunu sıkıyordu. İçkiye baktı.

Amy, Duxbury'nin öyküsünün biraz müstehcen bir sona doğru evrilmekte olduğunu düşünerek kıkırdadı.

İmge, imgelere dönüşmüştü. Yavaşça belirginleşmeye başlayan imgeler. Odanın sıcaklığı boğucu olmaya başladı. Childes'in diğer eli, bilinçsizce gömlek yakasına uzandı.

Kocasının anlattıklarını başka ortamlarda da dinlemiş olan Grace Duxbury, henüz sona gelinmediği halde utanarak gülümsemeye başlamıştı bile.

Childes'in imgelemi kendi içine dönmüştü; aklının içinde bir senaryo, odanın sınırlarının ötesinde ama yine de benliğinin içinde gördüğü bir senaryo izlemekteydi. Bu ruhsal edime yaklaşıyor gibiydi; onunla bütünleşiyor, bir parçası oluyordu; ancak hâlâ bir izleyiciydi. Yumuşak toprağın kazıldığını gördü.

Victor Platnauer'in patlamak üzere olan kahkahayı haber veren çatlak kıkırtısı bulaşıcıydı; Vivienne Sebire, öykü henüz bitmeden gülmeye başlamıştı.

Nemli toprağa bulanmış duygusuz, kalın parmaklar. Tahtaya sürtünüyorlar. Hevesli, çılgın bir çaba. Üzerinden temizlenen toprakla biçimi belirginleşen tahta. Dar. Dikdörtgen. Küçük. Childes titredi ve kadehteki şarap döküldü.

Vigiers farketmiş, Childes'e bakıyordu.

Tabut kapağı parçalandı ve kıymıklar, balta darbeleriyle etrafa saçıldı. Büyük parçalar kopanıp alındı ve gedik büyüdü. Ortaya çıkan küçük bedenin yüzü, sönük ışığın altında belirsizdi. Childes'in eli kadehi sıktı. Oda dönmekteydi; güçle nefes alıyordu. Ensesindeki görünmez baskı yoğunlaşarak bir mengeneye döndü.

Childes'in kendi elleri gibi gördüğü eller bir an için duraksadı; sanki bir şey sezmiş, gözlendiklerini farketmişlerdi. Bunu Childes de duyumsadı ve aklının derinliklerinde bir yerde soğuk bir dokunuş hissetti. Sonra bu duygu kayboldu.

Tilly Platnauer öyküden hoşlanmaması gerektiğini biliyordu, ama Duxbury'nin abartılı anlatımına dayanamadı. Omuzları neşeyle sarsılmaya başlamıştı bile.

Küçük ceset, ipek astarlı tabuttan çıkarıldı; Childes, hiçbir derinliği ve yaşam gücü olmayan küçük, açık gözleri görebiliyordu. Çocuk, mezar çukurunun yanındaki çimenlere yatırıldı. Gece meltemi, saçlarını dağıtıp solgun ve çizgisiz alnına perçemler döküyor, böylece bir canlılık izlenimi yaratıyordu. Giysileri kesilerek bir kenara konuldu; ışığın altında çıplak kalan küçük beden, rengi ve durgunluğuyla beyaz bir mermer gibiydi.

Zayıf ayışığının altında bir metal parıltısı. Dikey bir devinimle iniyor. Ete giriyor. Parçalıyor.

Kadeh kırıldı ve kanla karışmış şarap, dantel masa örtüsüne döküldü. Birisi bir çığlık attı. Childes sandalyesini tekmeleyerek ayağa kalkmış, sallanmaktaydı; gözleri tavana dikilmişti; dudaklarında parıldayan bir ıslaklık, teninde nemli ve hafif bir pırıltı vardı.

Gövdesi sarsıldı sonra kaskatı kesildi; saçları bile dimdikti. Çaresiz bir haykırışla masaya düştü.

Şeytanca bir zevkle ölü çocuğun kalbini ısırdı.

Amy yumruklarını sıktı ve babasının yansımasını görmemek için gözlerini kapattı.

Odasındaydılar; Amy, ağlamaktan kızarmış gözleri ve bembeyaz yüzüyle tuvalet masasında otururken, Paul Sebire de arkasında öfkeyle döşemeyi adımlamaktaydı. Jon'un evden çıkarılışı Amy'nin gözlerinin önünden bir türlü gitmiyordu; karşı çıkmasına rağmen tek başına gitmesine izin ver-meyerek onu kendi otomobiline yerleştiren Platnauer, Jon'un o kaskatı, incinmiş yüzü...

İyi olduğunda ısrar ederek doktor istememiş ve odanın sıcak oluşu nedeniyle bir an için bilincini yitirdiğini iddia etmişti. Havanın soğuk, evin ise o kadar sıcak olmadığını biliyorlardı; fakat üstelemediler. Jon, biraz dinlendiğinde iyileşeceğini söyledikten sonra, Amy ve Vivienne'nin bir geceliğine onlarda kalma teklifini geri çevirerek bir süre yalnız kalmaya gereksinimi olduğunu söylemişti; Soğuk bakışları, Amy'i en az kül rengi yüzü kadar korkutmuştu; ama tartışmak boşunaydı.

Gitmesinden önce Jon'a dokunmuş, içindeki titremeyi duyumsamış ve bunu giderebilmeyi dilemişti. Sargılı kesik elini dudaklarına götürmüştü ve canını acıtmamaya dikkat ederek parmak uçlarını öpmüştü. Childes, onunla gelmesine izin vermemişti.

Paul Sebire durdu ve elini kızının omzuna koyarak "Aimée," dedi, "kızmanı istemem, sadece beni dinle ve mantıklı düşün."

Saçlarını okşadı ve sonra yeniden omzuna dokundu.:

"Childes'le ilişkinin bitmesini istiyorum."

Öfkeli bir karşılık bekliyordu, fakat yanıt alamadı.

Amy, babasının aynadaki yansımasına soğuk gözlerle bakmakla yetiniyor ve bakışları Paul Sebire'e daha büyük tedirginlik veriyordu. Sakıngan bir tonla devam etti:

"Bu adam dengesiz. Başlangıçta, bu gece bir tür sara krizi geçirdiğini düşündüm; ama sara krizi böyle olmaz. Aimée, sanırım adam ruhsal bir çöküntüye doğru gidiyor."

"Dengesiz değil o!" dedi Amy; sakindi. "Sinir hastası da değil ve çöküntü falan da geçirmeyecek. Onu tanımıyorsun baba, neler yaşadığını bilmiyorsun!"

"Biliyorum, Aimée. Peki sen yeterli bilgiye sahip misin?"

"Ne demek istiyorsun?" Yüzünü Sebire'e döndü ve bu

devinimiyle babasının eli aşağı kaydı.

“Uzun zaman önce, bana ondan ilk bahsettiğinde adı bir şeyler çağrıştırmıştı; uzun süre düşünmeme rağmen bu adı nereden anımsadığımı çıkaramadım. Fakat geçtiğimiz günlerde, ilişkinizin ciddi olduğunu düşünmeye başladığımda küçük bir araştırma yaptım.” Kendini savunurcasına elini kaldırdı. “Lütfen bana öyle bakma, Aimée! Sen benim tek kızım ve dünyada en çok değer verdiğim varlıksın; seni ilgilendiren çetrefil bir konuyu araştırmayacağımı mı düşünmüştün?”

“Bana sorsan olmaz mıydı?”

“Ne soracaktım? İçimde bir duygu, aklımı kurcalayan bir kuşku vardı; o kadar. Ayrıca senin Childes’i ne kadar tanıdığından emin olamazdım.”

“Peki ne keşfettin?” diye sordu Amy; sesinde iğneleyici bir ton vardı.

“Şey, adaya ne zaman geldiğini ve daha önce bilgisayar sektöründe iyi bir işi olduğunu biliyordum. Ada Emniyet Komitesi üyesi de olan Victor Platnauer’dan, Childes’in geçmişiyle ilgili gizli -sana yemin ederim; başka kimse öğrenmedi- bir soruşturma yapmasını istedim. Bilirsin; daha önce polis-le başının derde girip girmediği falan.”

“Poliste kaydı olsaydı buradaki kolejlere girebilir miydi sanıyorsun?”

“Elbette hayır. Aradığım, başka bir şeydi. Söyledim, adı yabancı gelmiyordu ve nedenini biliyordum.”

“Demek, onu İngiltere’den uzaklaştırıp ailesinden ayırmasına neden olan şeyin ne olduğunu buldun?”

“Boşandığını sen de söylemiştin; bu, şaşırtıcı bir bulgu değildi. Şaşırtıcı olan, cinayet işlediğinden kuşkulandırılmış olması.”

“Baba, kapsamlı bir araştırma yaptıysan her şeyi biliyor

olmalısın. Jon o cinayetlerin *çözülmesine* yardımcı oldu. Bunun bedeli ise asılsız suçlamalar ve medyanın uzun süreli amansız takibiydi.”

“Resmi olarak, cinayetler hiç *çözülmemiş!*”

Amy, yarı üzüntü, yarı öfkeyle homurdandı.

Sebire etkilenmemişti:

“Üç cinayet vardı ve kanıtlar her üçünün de katilinin aynı kişi olduğunu gösteriyordu. Tüm kurbanlar *çocuktuk!*”

“Ve Jon, polise çok önemli ipuçları verdi.”

“Onları son iki kurbanın gömülü olduğu yere götürdü, bu doğru. Ama herkes bunu *nasıl* yaptığını bilmek istiyordu Aimée, gürültüyü koparan da bu oldu zaten.”

“Onlara açıkladı.”

“Cinayetlere tanık olduğunu söyledi. Ama fiziksel bir tanıklık değildi bu; cinayetler işlenirken orada değildi, fakat yine de işlendiklerini ‘görmüş’tü. Bunun nasıl olduğunu merak eden polisi veya kamuoyunu suçlayabilir misin?”

“Onun bir tür... önsezisi var... vardı. Olağanüstü bir şey değil bu baba; başka örnekler de var. Polis, davaları çözmek için sık sık medyumları kullanmıştır.”

“Ne zaman dehşet verici bir dizi cinayet olsa bir sürü çatlak, polisi arayıp, ruhların onlara katili tarif ettiğini veya bir sonraki cinayetin nerede olacağını anlattıklarını söyler. Bu, çok alışılmış ve zavallı bir davranıştır; polisin vaktini çalması da cabası.”

“Her zaman değil, hep böyle olmaz. Geçmişte bir çok olay böylesi insanlar tarafından *çözölmüştür.*”

“Ve sen de Childes’in bu yetenekli insanlardan biri olduğunu söylüyorsun!” Sebire, “yetenekli” derken alaycı bir ifade takınmıştı. “O sırada gazetelerin yazdığı tam da bunlardı.”

“İşin püf noktası bu zaten; Jon böyle biri değil. O ne bir

kâhin, ne de bildiğimiz anlamda bir medyum. O olaylardan önce asla böyle bir içgörü yaşamamış, asla. En az diğerleri kadar şaşkın ve kafası karıştı; ve endişeli.”

“Polis ondan kuşkulandı.”

“Bildikleri, onları hayrete düşürmüştü. Elbette başlangıçta ondan kuşkulandılar; ama cinayetler sırasında başka yerlerde olduğunu söyleyen bir sürü tanık vardı.”

“Yine de bir şekilde bu işin içinde olduğu düşünülüyordu. Söyledikleri, olayla kesinkes uyumluydu.”

“Sonuçta katilin izini buldular ve Jon’la hiçbir ilişkisi olmadığı kanıtlandı.”

“Üzgünüm, ama kayıtlarda bu yok; cinayetler çözülmemiş.”

“Kaynaklarına sor, baba. Çözüldüler, ancak resmen değil. Katil kendi boğazını kesmiş. Dava resmen kapatılmadı çünkü adam ölürken ardında bir not, çocuklarını öldürdüğünü belirten hiçbir şey bırakmamıştı. Yetkililerin elindeki tek şey, güçlü -hayır, kesin- kanıtlardı. Bunları olabildiğince duyurdular; gazeteler de öyle, ama yasalar nedeniyle kimse gerçeği resmen açıklayamıyordu. Katil intihar etti, çünkü çemberin daraldığını biliyordu; Jon polise yeterli bilgi vermişti. Adam zaten geçmişte de çocukların ırzına geçmekten cezaevinde yatmıştı. Öldüğünde cinayetler de bitti.”

“O zaman Childes neden kaçtı?” Sebire tekrar volta atmaya başlamıştı; kızının mantıklı düşünmesini sağlayana dek gitmemeye kararlıydı. “Eşini ve çocuğunu terkedip buraya geldi. Bunu neden yapsın ki?”

“Onları terketmedi; en azından senin anladığın anlamda değil.” Amy, sesini yükseltmişti. “Karısına kendisiyle gelmesi için yalvardı; ancak o reddetti. Baskı, kadını da yıpratmıştı. Ne kendisinin, ne de kızları Gabriel’in daha fazla hakarete maruz kalmasını istemiyordu: Manyaklardan gelen

telefonlar ve önce Jon'u suçluymuş gibi gösteren, ardından onu bir tür hilkat garibesine çevirmeğe çalışan medya... Kadın, artık huzur içinde yaşayamayacaklarını düşünüyordu."

"Yine de onları terketmek..."

"Evlilikleri zaten sorunluydu. Jon'un eşi bir işkadınıydı. Bir kızları olduğunda kadın bütün vaktini ona ayırmaya başladı. Yavaş yavaş, sürekli Jon'un gölgesinde yaşayan bir evkadını olmaktan bıktı. Bu olayların öncesinde de kendi hayatını yaşamak istiyordu."

"Ya çocuk? Nasıl olur da-"

Amy'nin sesi alçaldı. "Gabriel'i çok seviyor. Ondan ayrılmak çok zor geldi, ama kalırsa gerginliğin üçünü de mahvedeceğini biliyordu. Yalnız başına olduğunda kızına verebileceği pek bir şey yoktu; o sırada nasıl yaşayacağını, ne yapacağını bilemezdi. Tanrı aşkına, parlak bir kariyeri fırlatıp atmış; sahip oldukları her şeyi, tüm birikimlerini eşine bırakmıştı. Dört yaşındaki bir çocuğa nasıl bakabilirdi ki?"

"Neden burası? Neden bu adaya geldi?" Sebire yine durmuştu ve kabarmakta olan bir öfkeyle Amy'ye bakıyordu.

"Anlamıyor musun? Çünkü burası evine yakın! Bir yabancı olarak yeni bir yaşama başlamak için yeterince uzak, ancak geri dönüp ailesiyle ilişkisini sürdürmesi için yakın bir yer. Jon çekip gitmedi, onlara sırtını dönmüş değil. Eşinin boşanma davası açtığını öğrendiğinde mahvoldu; belki de bir gün Gabriel hatırına ilişkilerini düzeltebileceklerini; belki de onları yanına alabileceğini düşünüyordu; bilmiyorum. Bir kaç yıl sonra, olaylar unutulunca İngiltere'ye dönmeyi planlıyor bile olabilirdi. Ancak boşanma evraklarını alınca her şey değişti."

"Peki Aimée, tüm bu açıklamaları, o barbarca cinayetlerde hiçbir rolünün olmadığını ve evliliğinin yıkılmasında tüm suçun Childes'te olmadığını kabul etsek bile-"

Yeşil gözleri öfkeyle dolan Amy konuşmaya yeltendi, fakat Sebire onu engelledi:

“Önce beni dinle!” Tavırları sert ve uzlaşmazdı. “Tüm bunları kabul etsek bile adamın *normal* olmadığı ortada. Bütün bu şeyleri, sen ne dersin bilmiyorum; ama medyum saçmalıklarıyla pek haşır neşir değilim, bu ‘sezgi’leri diyelim, nasıl açıklayacaksın? Tanrı aşkına, bu tuhaflıklar neden onun başına geliyor?”

“Kimse bilmiyor baba; Jon da dahil. Bunu kimse açıklayamaz. Neden onu suçluyorsun?”

“Onu suçlamıyorum. Sadece adamda bir tuhaflık olduğuna dikkatini çekerim. Bu gece neler olduğunu, o sözde bilinç yitiminin nedenini söyleyebilir misin? Böyle bir şey daha önce olmuş muydu? Tanrım, Aimée, ya otomobil kullanıyor olsaydı, ya otomobilin içinde sen de olsaydın?”

“Ona ne olduğunu *bilmiyorum*, o da bilmiyor. Fakat anladığım kadarıyla daha önce böyle bir şey olmamış.”

“Ama doktora gitmeyi bile reddediyor.”

“Gidecek; onu ikna ederim.”

“Ondan uzak duracaksın!”

Amy duyduklarına inanamayarak gülümsedi:

“Ne yapıp yapmayacağını birilerine sorması gereken bir çocuk olduğumu mu düşünüyorsun? Gerçekten de onu görmemi yasaklayabileceğini mi sanıyorsun?” Güldü; fakat kahkahası gevrek, keyiften yoksundu. “Yirminci Yüzyıl’dayız baba; uyan artık!”

“Victor Platnauer’in, bayılıcı büyülere alışkın bir öğretmeni okulunda barındırmak isteyeceğini sanmam!”

Amy nefesinin kesildiğini hissetti:

“Sen ciddi misin?”

“Hem de nasıl!”

Amy başını salladı ve gittikçe kabaran bir öfkeyle babasını süzdü:

“Sağlığı iyi değildi; bir başkasının da başına gelebilirdi bu.”

“Belki de. Ama bir başkası söz konusu olsaydı unutulur giderdi.”

“Ve sen unutmayacaksın?”

“Demek istediğim bu değil.”

“Ne, o zaman?”

“Beni korkutuyor. Senin için endişeleniyorum.”

“Nazik, iyi kalpli bir erkek o.”

“Ona bağlanmanı istemiyorum.”

“Bağlandım bile, hem de çok!”

Sebire, kızından çekindiğini belli etti. Uzun adımlarla kapıya yürüdü, durdu ve dönerek kızına baktı. Amy, babasını iyi tanır, kendisine karşı konulduğunda acımasızlaştığını bilirdi. Sebire konuşmaya başladı; kendine hakimdi, ama gözlerinden şiddet saçılıyordu.

“Sanırım Childes’in şüpheli geçmişinin herkes tarafından bilinmesi gerek,” dedi, odadan çıktı ve sert bir devinimle kapıyı arkasından kapadı.

Gövdesinden ter fışkırıyor, küçük dereler gibi akarak damlalar halinde yatak çarşafına düşüyordu. Islak çarşaf, bedenine yapışmıştı; yan döndü ve kendi nemli kokusundan rahatsız oldu.

İmge ve içgörü, Childes’in belleğinde hâlâ taptazeydi; o kadar gerçek, verdiği dehşet öylesine somut ve açıktı ki benliğini dolduruyordu. Güçlü. Etkili.

Mezarlığa gitmişti; küçük cesede öyle yakınlaşmıştı ki çocuğun soğuk, ıslak dokunuşunu neredeyse *duyumsamıştı*. Bir an için diğer varlığın, ölü çocuğu kirleten o şeyin *içinde* varolmuş, onun iğrenç zaferini hissetmişti.

Yine de ondan uzaktı; hiçbir etkisi olmayan bir gözlemci, kudretsiz bir seyirci gibi.

Duygular hâlâ canlıydı; onlarla birlikte, sinsi bir muhbir gibi sokulan yeni bir dehşete, yüksek sesle inlemesine yol açan ifade edilemez bir düşünceye kapıldı. Verdiği acı nede-niyle ölçülüp biçilmesi olanaksız bir düşünce; fakat yine de yitip gitmiyordu. Bilinci ne kadar derinlere saklamış olursa olsun, şimdiye dek bu sırrın bir şekilde ayırdına varmış olurdu, değil mi? Ama bir süre için de olsa, o gaddar eller cansız bedeni mezardan çıkardıkları sırada, onların kendi eli olduğunu duyumsamamış mıydı?

İmgeledikleri, sadece serbest bırakılmış bir anı mıydı? O canavar kendisi miydi yoksa? Yo, bu olamaz!

Childes kapalı pencereye baktı ve geceyi dinledi.

Gölgelerin arasında oturmuş, kirli cama bakarak gö-ğ'e zayıf bir ışık saçmakta olan hilali seyrediyordu. Gece-nin erken saatlerinde mezarlıkta gerçekleştirdiği ayini düşünerek sırttı.

Cesedin içini açıp organları boşalttığı o müthiş anı yeniden yaşadı ve bu anı, ona zevk verdi.

Dili, aralanmış dudaklarında gezindi. Sessiz kalbin tadı güzeldi.

Ama sonra kaşlarını çattı.

Mezarlıkta, ölü çocuğu dışarı çektiği sırada, izleniyor olduğuna dair anlık bir duyguyla duraksamıştı. Fakat mezarlıkta kimse yoktu; bundan emindi. Gecenin karan-lığında tek seyircisi, mezartaşları ve taşlaşmış melekler-di.

Yine de bir şeyle, birisiyle bir ilişki kurulmuş, iki ruh birbirine dokunmuştu.

Kim?

Ve nasıl?

Bir bulut ayı yutarken, O, sandalyesinde kımıldadı

ve nefes alıp veriş i sert solumalara dönüştü; ta ki zayıf ayışığı geri dönene dek. Varlığından haberdar olunması olasılığını değerlendirdi, aklını zorlayarak tecavüzcüyü aradı, araştırdı, ancak bir sonuç alamadı. Henüz.

Ama zamanla öğrenecekti. Zamanla.

“Solgun görünüyorsunuz,” dedi Estelle Piprelly, Childes çalışma odasına girip Piprelly’nin bulunduğu geniş masanın karşısında bir sandalye çektiğinde.

“İyiyim,” diye yanıt verdi.

“Yaralanmışsınız.”

Childes, itiraz edercesine sargılı elini kaldırdı:

“Bardak kırıldı. ciddi bir şey değil, sadece birkaç ufak sıyrık.”

Tavan oldukça yüksekti, duvarların alt yarısı parlak bir meşeyle kaplanmış, üst kısım ise dinlendirici bir pastel yeşiline boyanmıştı; zeminden tavana kitap raflarıyla kaplı olan bir duvar dışında. Childes’in sağındaki duvarda La Roche kurucusunun büyük bir portresi vardı; aslına uygun bir resim olduğu su götürmezdi, ama bir çok Viktoryen çalışma gibi resmedilenin gerçek kişiliğini yansıtmaktan uzaktı. Kapının yanındaki antika saat, geçen her saniye önem taşıyormuş gibi bir sesle tikliyordu. Childes, müdirenin arkasındaki büyük camlardan yansıyarak kadının gri saçlarını gümüşleyen parlak günışığına baktı. Dışarıda, canlanmakta olan çiçek ve fundalıklarla birbirlerinden ayrılan yeşil çimlerden oluşan okulun bahçeleri ve göz kamaştırıcı güneş ışığını yansıtan beyaz kafesli bir çardağın eğimli çatısı görünüyordu. Daha arkadaki er.gebeli, aşınmış kayalıklar, denizin ağır ağır kemirdiği kale burçlarını andırmaktaydı. Ufkun koyu maviliği, deniz ve gökyüzü arasındaki net ayrımı göstererek, iki unsur arasındaki dingin ilişkinin kesin sınırını oluştuyordu. Oda

geniş ve renkleri yatıştırıcıydı, ancak Childes aniden hapsedilmiş olduğunu duyumsadı; sanki duvarlar, benliğinden yayılan enerjiyi, bedeninin engelleyemediği bir gücü zaptetmekteydi. Bu duygunun klostrofobiden¹ başka bir şey olmadığını ve kaynağının da biraz sonra müdireyle yapacağı görüşme olduğunu biliyordu.

Beklentisini doğrulayan Piprelly, “Bu sabah Victor Platnauer aradı,” diye başladı söze. “Sanırım geçen Cumartesi akşamı birlikteymişsiniz.”

Childes başını salladı.

“Bana sizin, şey, talihsiz kazanızdan bahsetti,” diyerek devam etti müdire. “Akşam yemeğinde bir baygınlık geçirmişsiniz.”

“Yo, yemek bitmek üzereydi.”

Piprelly soğuk bir bakış fırlattı:

“Sağlığınız için endişelenmiş. Ne de olsa gençleri eğitmek gibi büyük bir sorumluluk taşıyorsunuz ve sınıfta meydana gelebilecek böyle bir olay kızları üzebilir. Yöneticilerimizden biri olan Bay Platnauer, böyle çöküntülerin devam etmeyeceğinden emin olmak istiyor. Bence bu mantıklı bir istek; siz ne dersiniz?”

“Başıma ilk kez böyle bir şey geliyor. Gerçekten.”

“Nedeni konusunda bir fikriniz var mı? Bir doktora göründünüz mü?”

Childes biraz duraksadı: “İki sorunun yanıtı da hayır. Şimdi iyiyim; doktora gereksinmem yok.”

“Saçma! Bayılmanızın bir nedeni olmalı.”

“Belki o gün biraz gergindim. Kişisel bir mesele.”

Müdire, “Sizi bayıltacak kadar ciddi mi?” diye hafifçe alay etti.

1) Kapalı yer korkusu. (Ç.N.)

“Şu anda tek söyleyebileceğim, sürekli olan bir şey olmadı. Bugünlerde gayet sağlıklıyım, uzun süredir kendimi böyle iyi hissetmemiştim. Adadaki yaşam benim için büyük bir değişim oldu; daha önceki işimin baskı ve koşuşturmasından uzak, farklı bir yaşam tarzı. Evliliğimin son birkaç yılında belli bir gerginlik yaşadığımı inkar etmiyorum. Ama buraya geldiğimden bu yana her şey değişti: Daha sakinim; ve daha rahat.”

“Evet, bu doğru olabilir. Fakat içeri girdiğinizde söyledim gibi, biraz yıpranmış görünüyorsunuz.”

Childes. “O gece yaşadıklarımı beni olduğu kadar diğer konukları da sarstı,” dedi hırçınlıkla.

Piprelly'nin bakışlarından rahatsız olmuştu ve pantolonundan hayali bir toz zerresini temizlercesine bir devinim eşliğinde gözlerini kaçırdı. Bir an için, Piprelly'nin, benliğinin ta derinliklerine baktığını düşünmüştü.

“Anlaşıldı Bay Childes; bu meseleyi daha fazla deşmeye niyetli değilim. Fakat ilk fırsatta bir doktora görünmenizi öneririm; bayılmanız gizli bir hastalığın belirtisi dahi olabilir.”

Childes rahatlamıştı, ama bir şey söylemedi.

Piprelly, elindeki tükenmez kalemın kör ucunu, sanki bir tokmakmışçasına, hafifçe masaya vurdu:

“Victor Platnauer bir konudan daha bahsetti. Korkarım geçmişinize dair bir konu bu bay Childes; ve siz bundan hiç bahsetmemişsiniz.”

Childes doğruldu; gövdesi gerildi ve elleri dizkapaklarını kavradı; söylenecekleri biliyordu.

“Bahsettiğim konu, adaya gelmenizden önce polisle olan talihsiz ilişkiniz.”

Childes, İngiltere bu kadar yakın ve ulaşılabilirken, kolay kolay unutulmayacak bir haberin adaya kadar varıp birileri tarafından anımsanabileceğini bilmeliydi. Acaba Platnauer

baştan beri biliyor muydu? Yo, öyle olsaydı daha önce açıklardı. Herhalde son zamanlarda birisi ona çitlatmıştı.

Childes açık gerçeği kavradığında gülümsedi; Paul Sebi-re, “geçmişi”ni araştırmıştı elbette. Ya da Amy, babasıyla konuşmuş, o da bu ilginç bilgiyi Platnauer’e aktarmıştı. Komikti, ama kimsenin bu konuya burnunu sokmasını istemesine rağmen, sırrı açığa çıktığı için hoşnuttu. “Baskı, depresyona yol açar, değil mi?” diye sordu kendi kendine.

“Evet,” diye yanıt verdi.

“Anlayamadım!” Müdire afallamıştı.

“Sizin deyiminizle ‘polisle olan ilişkim’, tamamen bilgi sağlamaktan ibaretti. Soruşturmalarına yardımcı oldum.”

“Ben de öyle duydum. Yine de yönteminiz oldukça yabansıymış; siz ne dersiniz?”

“Evet, bu doğru. Aslında bu konudaki şaşkınlığım hâlâ sürüyor. Size bu konudan bahsetmeyeişime gelince; gerekli olduğunu düşünmemiştim. Sanık değildim ben.”

“Evet, sorunu büyötmeye niyetim yok.”

Afallama sırası Childes’teydi:

“Şey, okuldaki konumum değışmeyecek mi yani?”

Saatın tiktakları sessizlik süresini ölçtü. Altı saniye.

“Polis müdürlüğünden konuyla ilgili ayrıntılı bilgi istediğimi söylemeliyim. Bunu yapma nedenlerimi takdir ederseniz herhalde?”

“Beni kovmayacak mısınız?”

Piprelly gülümsemedi; tavırlarındaki olağan sertlik devam ediyordu. Ama konuştuğunda Childes bir daha şaşırdı:

“Böyle bir davranış için bir neden görmüyorum; en azından şu aşamada. Elbette, bana anlatmak istediğiniz ve anlatmasanız da nasıl olsa öğreneceğim başka bir şey varsa durum değışir.”

Childes başını salladı:

“Saklayacak bir şeyim yok Bayan Piprelly, size söz veriyorum.”

“Buna sevindim. Özel yetenekleriniz bizim için çok önemli; böyle olmasaydı La Roche’ye daha çok zaman ayırmanızı istemezdim zaten. Bunu Victor Platnauer’e de açıkladım. Başlangıçta beni kavramakta gönülsüz davrandığını kabul etmeliyim; ama mantıklı bir adamdır. Yine de bir gözü sizde olacak Bay Childes; benim de öyle. Bu konuyu kimseye açmamayı kararlaştırdık: La Roche, hakkınızda böyle bir kamuoyu yaratılmasını asla kabul edemez. Büyük çabalarla oluşturduğumuz saygınlığı korumamız gerek.”

Estelle Piprelly, koltuğuna yaslandı. Gövdesi hâlâ bir baston gibi dimdik olmasına rağmen, bu duruş onu rahatlatmış gibiydi. O tedirgin edici, delici bakışlarla Childes’i süzmeye devam ediyordu; parmaklarının arasında tutup masaya bastıracağı tükenmez kalem, küçük fakat kırılmaz bir sopa gibi dimdikti. Childes bu kadının düşündüklerini, aniden kaşlarını çatışının nedenini ve kendi yüz ifadesinden ne anlamlar çıkardığını merak etti. Kalın gözlük camlarının ardında bir korku işareti mi görmüştü?

Piprelly’nin tavırlarında bir değişiklik olup olmadığını tam olarak anlayamadan kadın kendini topladı.

“Sizi daha fazla tutmayacağım,” dedi Piprelly sertçe. “İkimizin de yapacak çok işi olduğuna eminim.”

“Onu bu odada istemiyorum,” diye düşündü Piprelly, hemen şimdi dışarı çıkmalı. Onun hatası değildi, sahip olduğu bu korkunç uzaduyumdan dolayı suçlanamazdı; tıpkı kendisinin o yabansı yetenek yüzünden suçlanamayacağı gibi. Onu sırf bu nedenle uzaklaştıramazdı; çok ikiyüzlüce, acımasız bir davranış olurdu bu. Fakat onu burada istemiyordu; hemen gitmeliydi, hemen. Bir an için, takındığı sertlik maskesinin ardındaki gerçeğin Childes tarafından görüldüğünü

düşünmüştü. Bu istenmeyen yetenek, Piprelly için kabul edilemez bir şeydi. Sırrını, başındaki bu belayı kimseyle paylaşamazdı; bu konuda yıllardır çok dikkatli davranıyordu. Childes'i okulda tutma riskini göze alacaktı -adam bunu haketmekteydi- ama ondan uzak duracak, gerekli olmadıkça konuşmayacaktı. Childes'e, aralarındaki benzerliği fark etme fırsatı vermemeliydi. Bunca yıldan sonra çılgınlık olurdu bu. Kendi konumundaki biri için tehlikeliydi de.

"Evet, Bay Childes, söylemek istediğiniz bir şey mi vardı?" Yılların verdiği disiplin, yardımına koştu ve sabırsızlığını yatıştırabilirdi.

"Sadece teşekkür ederim. Güveninize minnettarım."

"Bunun güvenle hiçbir ilgisi yok. Güvenilmez biri olduğunuzu düşünseydim daha işin başında okula alınmazdınız. Deneyiminize değer veriyorum, diyelim."

Gülümsemeyi başaran Childes ayağa kalktı. Estelle Piprelly onun için bir bilmeceydi. Bir şey söyleyecek gibi oldu, ama sonra vazgeçti. Odadan çıktı.

Müdire, gözlerini kapayarak başını yüksek sırtlı koltuğa yasladı; omuzlarına vuran güneş, titremesini gideremiyordu.

Childes, koridora çıktığında sarsılmaya başladı. Oysa sabahleyin kendini toparladığını düşünmüştü; önceki gün acısı yokolmuş, benliğinden çıkıp gitmiş ve bu süreç onu öyle yormuştu ki eve gider gitmez uykuya yenik düşmüştü. Düş görmemiş, yatakta durmadan dönüp terden sıırıslıklam olmamıştı; bir kaç saatliğine her şey unutulup gitmişti sadece. Sabah uyandığında kendini yenilenmiş hissetmişti; Cumartesi akşamının çirkin görüntüleri birer anı gibiydi; hâlâ rahatsız edici, ama en azından aklının bir köşesine hapsedilmiş. Bilinçaltı refleksi veya koruyucu ruhsal şartlanma; bu tepkiyi adlandırmak için uygun bir tıbbi terim vardı herhalde.

Sabah okuduğu gazete, bu geçici savunmayı darmadağın etmişti.

Yine de olağan günlük yaşamına başlamıştı, sarsılmıştı ancak günü tamamlamaya kararlıydı. Günü ortasındaki bu görüşmeye dek. Şimdi titriyordu.

“Jon?”

Şaşkınlıkla döndü ve Amy, korkusunu farketti. Yanına koştu.

“Jon, neyin var? Berbat görünüyorsun!”

Amy’nin koluna girerek, “Biraz dışarı çıkalım,” dedi. “Vaktin var mı?”

“Öğle tatilindeyiz. Derse girmeme yarım saat var.”

“O zaman sessiz bir yere gidelim.”

Ayak sesleri koridorda yankılanmaya başladığında ayrıldılar ve ana girişe giden merdivenlere yönelip dışarı çıkana dek hiç konuşmadılar. Binanın serinliğinden sonra güneş iyi gelmişti.

“Dün neredeydin?” diye sordu Amy. “Bütün gün sana ulaşmaya çalıştım.”

“Edouard Vigiers’e adayı gezdirdiğini sanıyordum.” Sözlerinde serzeniş yoktu.

“Sadece bir saat sürdü. Senin için endişelenmemi anlayışla karşılayarak kısa kesmemizi önerdi. Korkarım ona iyi bir dost olamadım.” Araç parkına doğru yürüdüler. “Kulübe-ye geldim, ama yoktun. Çok endişelendim.”

“Üzgünüm Amy; düşünmem gerekirdi. Uzaklaşmak zorundaydım, evde kalamazdım.”

“Yemekte olanlar yüzünden mi?”

Başını salladı:

“Sanırım kendimi babana sevdiremedim.”

“Bu, önemli değil. Nedenini bilmek istiyorum, Jon.” Eli- ni tuttu.

“Yeniden başlıyor, Amy. Bunu kumsalda anlamıştım; duygu aynıydı; sanki başka bir yerdeyim; seyrediyor, olan biteni görüyorum fakat üzerlerinde hiçbir etkim yok.”

Otomobile ulaştıklarında, Amy, Childes’in beceriksizce anahtarları karıştıran ellerinin titrediğini farketti:

“Ben kullansam iyi olur.”

Childes kapıyı açtı ve hiç karşı çıkmadan anahtarları verdi. Okuldan uzaklaştıktan sonra, sahile giden dolambaçlı bir yola girdiler. Amy otomobili kullanırken sık sık Childes’e bakıyordu ve gerginlik kısa sürede ona da bulaştı. Küçük bir körfeze tepeden bakan bir açıklığa park ettiler. Aşağıda, kıyıya yaklaştıkça berraklaşan parlak, mavi deniz, yer yer yeşil lekelerle bezenmişti. Açık camlardan, çakıllı sahili şefkatle kucaklayan dalgaların sesini işitebiliyorlardı. Uzaklardaki bir feribot, dingin suların üzerinde süzülerek adanın doğusunda ki ana limana doğru ilerlemekteydi.

Childes, akli başka yerlerde, feribotun ağır ağır geçişini seyrediyordu ki Amy uzanıp yüzünü kendine çevirdi. “Bura-ya konuşmak için geldik, unutma,” dedi. “Lütfen Cumartesi günü neler olduğunu anlat.” Onu öpmek için eğildi ve titremesinin azaldığını farkederek rahatladı.

“Anlatmaktan daha iyisini yapabilirim,” dedi Childes. “Sana göstereyim.” Arka koltuktaki katlanmış gazeteye uzandı. “Şuna bir bak,” dedi imleyerek.

Amy yüksek sesle okumaya başladı: “ÇOCUK MEZARINA TECAVÜZ”. Fakat haberin geri kalanını sessizce, gözlerine inanamayarak okudu. “Oh, Jon, bu dehşet verici! Böyle bir şeyi kim yapabilir? Bir çocuk cesedini kim parçalayıp...” Ürpererek gözlerini gazeteden uzaklaştırdı. “Çok alakakça!”

“Gördüm, Amy!”

Amy afallamış gözlerle Childes’e baktı. Sarı saçları

omuzlarının üzerinde kıvrılmıştı. “Oradaydım, mezarın yanında. Cesedin parçalandığını gördüm! Her nasılsa olayın bir parçasıydım.”

“Yo, bu olanaksız...”

Amy’nin kolunu kavradı. “Her şeyi gördüm! Bunu yapanın aklına dokundum.”

“Nasıl?” Soru havada asılı kalmıştı.

“Önceki gibi. Tıpkı önceki gibi. O kişinin içinde olmak ve her şeyi onun gözleriyle görmek. Ama ben işin içinde değilim, hiçbir denetimim yok. Olanları engelleyemiyorum!”

Bu ani dehşet dalgası Amy’i hazırlıksız yakalamıştı. Childes’e yapışarak onu yatıştırmaya çalıştı. “Artık geçti Jon; sana zarar veremez. Bunun bir parçası değilsin, olanların seninle bir ilgisi yok.”

“Önceki gece bu konuda da kuşkulandım,” dedi kendini geri çekerek. “Acaba sadece kendi gerçekleştirdiğim şiddeti, belleğimin sildiği bazı olayları mı anımsıyorum, diye düşündüm.” Gazeteyi imledi. “Bu vahşet önceki gece, ben sizdeyken meydana geldi. En azından biraz rahatlamış oldum.”

“Keşke bu aptalca fikri kafandan atmak için dün seninle olsaydım!”

“Yo, yalnız kalmaya gereksinmem vardı. Konuşmak bir şeyi çözmezdi.”

“Ama sorunu paylaşmak çözebilir.”

Childes alnını yumrukladı:

“Sorun burada!”

“Sen deli değilsin!”

Childes umutsuzca gülümsedi:

“Biliyorum. Fakat bu görüler gelmeye devam ederse aklımı koruyabilir miyim? Ne kadar korkutucu olduğunu anlamam için bunu yaşayan gerek, Amy. Bittiğinde kendimi bir

paçavra gibi hissediyorum; beynimin bir kısmı koparılıp alınmış gibi.”

“Son yaşadığında da mı böyle olmuştu? İngiltere’de yani.”

“Evet. Belki daha da kötüydü; benim için tamamen alışılmadık bir deneyimdi çünkü.”

“Katili bulduklarında neler hissettin?”

“Ferahlama. Müthiş bir ferahlama. Sanki devasa, kap-kara bir algılamadan kurtulmuştum. Sanırım bunu şöyle anlatabilirim: İşitme duyusu çok güçlü birisinin, o aşırı yükün birdenbire kalktığını, kulak zarlarının en sonunda dengeyi tutturduğunu duyumsaması gibi bir şey. Tuhaf, ama rahatlayışım, adamı köşeye sıkıştırmalarından daha önce gerçekleşti. Bir şekilde intihar ettiği anı biliyordum; çünkü aynı zamanda aklımın özgür kaldığı andı o. Ölümüyle ben de kurtuldum.”

“Neden, neden bunca katilin arasından sadece o? Bunu hiç düşündün mü?”

“Evet, ama tatmin edici bir sonuca ulaşamadım hiç. Daha önce de sezdiğim şeyler olmuştu, fakat hiçbirisi olağanüstü şeyler değildi; onları medyumluk veya uzaduyumsal algılama olarak tanımlayamam. Çoğu insanın yaşadığını düşündüğüm olağan duyulardı bunlar; telefon çaldığında kimin aradığını kestirmek veya kaybolduğunda doğru yolu tahmin etmek gibi. Basit, günlük şeyler; çarpıcı hiçbir olay yoktu.” Koltuğa yaslandı; gözleri pike yapan bir martıya takılmıştı. “Medyumlar, aklımızın, dalgalar arasında sürekli geçiş yaparak farklı frekansları yakalayan bir radyo alıcısı gibi olduğunu savunur. Belki de o katil, sadece benim alabildiğim belirli bir frekansta ileti göndermekteydi; cinayet sırasında duyduğu heyecan da frekansı yükselterek bana ulaşacak kadar güçlendiriyordu.” Bir kez daha yükselmekte olan martının

kanatları, güneş ışınlarıyla parılıyordu.

Childes başını çevirerek Amy'ye baktı:

"Biliyorum; aptalca bir varsayım; ama başka bir açıklama getiremiyorum."

"O kadar da aptalca değil; kendi içinde tuhaf bir mantığı var. Güçlü duygular veya ani bir şok, bazı insanlar arasında güçlü bir uzaduyum bağı kurabilir; bu bilinen bir şey. Ama neden şimdi? Bu ruhsal iletileri şimdi harekete geçiren ne?"

Childes gazeteyi katlayarak arka koltuğa attı:

"Eskisi gibi. Başka bir frekans yakaladım."

"Polise başvurman gerek."

"Şaka yapıyorsun herhalde! Bunu son yaptığımda evliliğim yokoldu ve apar topar kaçmak zorunda kaldım. Bütün bunları yeniden yaşamak istediğimi mi sanıyorsun?"

"Başka seçenek yok."

"Elbette var. Sesimi çıkarmayıp beni rahat bırakması için dua edebilirim."

"Geçen seferinde böyle olmadı ama."

"Bildığım kadarıyla henüz kimse öldürülmedi."

"Bildığın kadarıyla. Peki geçen hafta, denizde boğulacak kadar sarsıldığın sırada ne olmuştu?"

"Sadece aklım karışmıştı; ne olup bittiğini söylemem olanaksız."

"Belki bir cinayet işlendi."

"Polise gidip her şeyi yine mahvedemem. Öğretmenlik yapan manyak bir medyumun adada yaşadığı duyulursa La Roche ve diğer okullarda kalma şansım olur mu? Victor Platnauer silahını bana doğrulttu bile; ona kurşun hediye etmek istemiyorum."

"Platnauer mi?"

Childes, Estelle Piprelly ile yaptığı görüşmeyi kısaca anlattı.

“Sanırım bu işte babamın parmağı var,” dedi Amy, sözlerini bitirdiğinde.

“Babana benden bahsettin mi? Üzgünüm, öyle demek istemedim. Ailenden sır saklamak zorunda değilsin; anlattıysan bile seni suçlayamam.”

“Geçmişini öğrenmek için polise başvurmuş. Benimle bir ilgisi yok.”

Childes iç çekti:

“Bilmeliydim! Bizi ayırmak için elinden geleni yapacak, ha?”

“Hayır Jon; sadece kiminle birlikte olduğumu bilmek istiyor,” dedi Amy! Pek de doğru sayılmazdı bu.

“Öğrendikleriyle düşkünlüğüne uğradıysa onu suçlayamam.”

“Bir korkak gibi davranmak sana yakışmıyor!” Childes’in yakasına dokundu ve parmaklarını aşağı doğru gezdirdi. Sonra kaşlarını çatı. “Sanırım yine de polise haber vermen gerek. Geçen sefer çatlak olmadığını kanıtlamıştın.”

Childes, Amy’nin elini tuttu. “Biraz daha zaman tanıyalım, ne dersin? Bu... bu görüler önemli olmayabilir, kaybolup gidebilirler.”

Amy yüzünü çevirerek motoru çalıştırdı. “Geri dönmeliyiz,” dedi. Duraksadı ve sonra devam etti: “Ya kaybolmazlarsa? Ya daha da kötüye giderse? Jon, ya birisi öldürülmüşse?”

Childes söyleyecek bir şey bulamadı.

Gabby’nin tiz “Alo” deyişini duyduğunda “resmi” bir ses tonu takındı.

“Kiminle görüşüyorum?” diye sordu, aklındaki kötü düşünceleri o an için bir kenara bırakmıştı.

“Baba,” diye uyardı Gabby, bu oyuna alışkındı. “Bil bakalım bugün okulda ne oldu, baba.”

“Biraz düşüneyim,” dedi. “Yoksa öğretmenini mi vurdun?”

“Hayır!”

“Öyleyse o seni vurdu.”

“Ciddi ol!”

Gabby’nin sinirlenişine güldü ve kızının ahizeyi sıkı sıkı kulağına yapıştırmış, gözlükleri her zamanki gibi burnunun ucuna düşmüş hali gözlerinin önüne geldi.

“Peki, sen söyle bakalım küçük şımarık!” dedi.

“Şey, önce projelerimizi gösterdik ve Bayan Hart benimkini havaya kaldırıp tüm sınıfa çok güzel olduğunu söyledi.”

“Şu dağ çiçekleriyle ilgili olan mı?”

Öfkelenerek, “Evet, geçen hafta söylemiştim ya!” diye yanıtladı Gabby.

“Doğru ya, unutmuşum. Hey, bu çok iyi! Demek, öğretmenin o kadar hoşuna gitti?”

“Evet. Annabel’inki de neredeyse benimki kadar iyiydi; ama bence biraz benden kopya çekti o. Ben altın yıldız aldım, Annabel de sarı yıldız; çok iyi değil mi?”

Childes kıkırdadı:

“Bence bu muhteşem.”

“Bayan Hart, gelecek Salı büyük bir otobüse binip kafe- se konulmuş maymunların, içinde kayıkları olan kocaman bir gölün ve kaydırakların falan olduğu Friends Park’a gideceğimizi de söyledi.”

“Maymunlar gölde miymiş?”

“Hayır, parkta. Aptal mısın sen? Annem bana biraz harçlık vereceğini ve bir de piknik sepeti hazırlayacağını söyledi.”

“Hiç fena değil. Annen seninle gelmiyor mu?”

“Yo, sadece okuldakiler. Sence hava güneşli olur mu?”

“Olur herhalde; iyice ısınmaya başladı.”

“Umarım olur; Annabel de böyle dedi. Beni görmeye gelecek misin?”

Bu soruyu her zaman olduğu gibi masum bir istekle sormuştu; küçük bir hançer yarası açığının farkında değildi.

“Denerim, canım. Belki yarıyıl tatilinde. Annen seni buraya gönderebilir.”

“Uçakla mı? Gemiye sevmiyorum; çok uzun sürüyor. Sonra da midem bulanıyor.”

“Tabii ki uçakla. Okul başlayana dek benimle kalabilirsin.”

“Bayan Puddles’ı getirebilir miyim? Bensiz çok yalnızlık çeker.” Bayan Puddles, Gabby’nin siyah kedisiydi; üçüncü yaşgününde almışlardı. Kedinin gelişimi kızıninkine hızla fark atmış, daha Childes evi terketmeden, oyuncu tavırların yerini soğukkanlılık almıştı.

“Yo, bu iyi bir fikir değil. Anneni yalnız bırakmak istemezsin, değil mi?” Altı aydır kızını görmemişti ve ne kadar büyüdüğünü merak ediyordu. Gabby ani sıçramalarla büyüyordu sanki; onu her görüşünde şaşırp kalmaktaydı.

“Sanırım istemem,” dedi. “Annemle konuşmak mı istiyorsun?”

“Lütfen.”

“Evde değil. Bana Janet bakıyor.”

“Oh! Peki, Janet’le konuşayım o zaman.”

“Gidip çağırayım. Oh! Baba, dün Bayan Puddles’ı parlatmak için üzerine sim serptim!”

Childes gülümseyerek başını salladı:

“Çok hoşuna gittiğine bahse girerim!”

“Hiç hoşuna gitmedi; bana küstü. Annem onu asla temizleyemeyeceğimizi söyledi, Bayan Puddles hapşırıp duruyor.”

“Janet’e söyle de elektrik süpürgesini kediye tutsun. Onu zaptedebilirsen simin bir kısmı temizlenir.”

Gabby kıkırdadı:

“Bundan hiç hoşlanmayacak. Janet’i çağırayım mı?”

“İyi olur.”

“Seni seviyorum baba, hoşçakal.” Bu kadar birdenbire.

“Seni seviyorum,” diye karşılık verdi, ama cümlesini bitirmeden ahizenin bırakıldığını işitti. Koşarak uzaklaşan ayak sesleri ve ardından Gabby’nin cırıltılı bağıırışı.

Yaklaşan daha güçlü ayak sesleri. Ve ahize kaldırıldı.

“Bay Childes?”

“Nasıl gidiyor, Janet?”

“Fena değil. Fran bu akşam mesaiye kalıyor, eve gelene dek Gabby’e ben gözkulak oluyorum. Her zamanki gibi okuldan da ben aldım.”

“İş bulabildin mi?”

“Henüz değil. Haftaya bir kaç görüşmem var, dua ediyorum. Hiçbiri aklımdaki iş değil, ama hiç yoktan iyidir.”

Janet’i anlıyordu. Akıllı bir gençti, ancak pek nitelikli değildi; genç ve deneyimsiz insanların çok zor iş bulduğu şu koşullarda önünde uzun bir savaşım duruyordu.

“Bir mesaj bırakmak ister misiniz, Bay Childes?”

“Ah, hayır, önemli değil. Herhalde yarın tekrar ararım. Gabby’le konuşmak istemiştım.”

“Aradığınızı söylerim.”

“sağ ol. Görüşmelerde bol şans!”

“İhtiyacım olacak. Şimdilik hoşçakalın, Bay Childes.” Telefon kapandı; kulübesinde yine yalnız kalmıştı işte. Böyle zamanlarda ahizeyi yerine koymak acımasız bir kesinlik gerektirirdi. Yaralı eli hafifçe sızlıyordu; boğazında ise sıradışı bir kuruluk hissetmekteydi. Bir süre telefonun yanında durdu; düşünceleri yavaş yavaş kızından uzaklaşıyor, yıllar önceki

o çocuk öldürme davasına bakan dedektife odaklanıyordu. Manyacı bulması için ona yardım etmişti. Parmakları, hâlâ sıcak olan ahizenin üzerinde gezindi, ama onu kaldıramadı. Amy hatalıydı; polise başvurma'nın bir anlamı yoktu. Ne anlatabilirdi ki onlara? Çocuğun cesedini çıkaran adamın yüzünü görmemişti, nerede olduğuna dair bir ipucu da yoktu elinde. Gazeteyi görene dek olayın İngiltere'de olduğunu bile bilmiyordu; varsayımına göre, eğer görü bir hayal değilse, kendisine daha yakın, adada bir yerlerde yaşanmıştı. Hayır, polise söyleyecek hiçbir şey yoktu. Eli ahizeden uzaklaştı.

Gabby'nin doğumu zordu; ters gelmişti.

Rahmin dışına ilk çıkan, morumsu ayaklar olmuştu. Doğum süresince Fran'ın yanında olan Childes, bacakları gördüğünde korkudan neredeyse kendini kaybedecekti; bu buruşuk ve zayıf, mor yaratığın yaşamasının olanaksız olduğunu düşünmüştü. Onları rahatlatmak için hiç vakti olmayan ve çocuk için kaygı duyan doktor, bebeği eğerek ağzındaki balgamı temizlemiş ve nefes almasını sağlamak için küçük, kaygan göğsüne oksijen üflemişti. Güçlkle işitilen ilk çığlık - aslında buna hafif bir inleme demek daha doğru olurdu - hepsinin içini rahatlatmıştı. Bebek sarmalanıp Fran'ın göğsüne konduktan sonra göbek bağı ustaca kesilmiş ve en az Fran'ın bedensel bitkinliği kadar büyük bir ruhsal bitkinlik duymakta olan Childes, her ikisine de parıldayan gözlerle bakmış, bitkinliğinin yerini hafif bir yorgunluk almıştı.

Benzi sapsarı, yaşlanmış görünen Fran ve yüzü bir yaşlıninkî gibi buruşuk, hâlâ ıslak ve kanlı bebek; ikisi de savaşımdan sonra öyle huzurluydu ki... Childes, zarar vermemeğe özen göstererek, ama onlara olabildiğince yakın olma gereksinimiyle dopdolu, yatağa eğilmişti. Hastanenin steril kokusuyla karışan savaşımın o tatlı kokusu; işte o an, huzur-

larını hiçbir şeyin bozamayacağını, hiçbir şeyin onları ayıramayacağını düşünmüştü.

Sonraki haftalarda, Gabby sanki derin ve dehşetli bir travmadan ağır ağır çıkıyor gibi gelmişti ve aslında öyleydi de; önemsiz bir varoluştan kurtulup yepyeni bir algılamaya kavuşuyordu. Childes, bununla birlikte gelen o sarsıcı yaratımı kavramaya başlamıştı.

Dünyadaki ilk günlerinde zamanın çoğunu uyumakla geçiriyor, uykunun izin verdiği zaman dilimlerinde ise öğreniyor ve besleniyordu; dönüşümünü izlemek olağanüstüydü. Büyümesi Childes için bir mucize gibiydi; onu saatlerce gözlemliyor, ayakları üzerine doğrulduğunda düştü-düşecek adımlar atan, başparmağına ve bir zamanlar battaniyesi olan yıpranmış bir kumaş parçasına büyük bir düşkünlük gösteren küçük bir kız olmasını izliyordu. İlk sözleri “Baba” olmamasına rağmen konuştuğunu duymak Childes’i mutlu kılmış, anne ve babasına duyduğu sınırsız güven ve berrak sevgi, yaşamlarının diğer alanlarına da yansıyan yeni bir şefkat yaratmıştı. Yaşayan her canlının ne kadar incinebilir olduğunu anlamasını sağlamıştı Gabby; makineler ve soyutlamalara dair yorucu mesleği, bu algılamayı körleştirmişti oysa.

Yeni keşfettiği bu tutku, çocukların acımasızca yok edilmesine aklıyla tanık olduğunda onu neredeyse paramparça edecekti.

Aradan üç yıl geçmesine rağmen bu düşünceler aklından hâlâ çıkmamıştı ve son günlerde giderek daha çok rahatsızlık duymaktaydı.

Childes, akşamı ertesi günkü derse hazırlanarak geçirdi; Bayan Piprelly’ye söz verdiği o Salı öğleden sonrası gelip çatmıştı bile. Yakında tüm derslerin sınavları başlayacaktı; tabii kendi dersinin de. Gün boyunca dağılıp giden düşünceler

onu sinirlendirmişti; Gabby, halkla ilişkiler kariyerinin gölgesini üzerlerinden eksik etmeyen Fran'e rağmen mutlu bir aile olarak geçirdikleri yıllar... Daha sonra olup bitenler her şeyi bir anda mahvetmiş, aradan geçen yıllar acıyı dindirmekte yetersiz kalmıştı.

Görmezcesine, önündeki dağınık kağıtlara, küçük oturma odasına derin gölgeler saçan siperlikli masa lambasına baktı. Gabby şimdi uykuya dalmış mıydı ki? Saatine baktı: Neredeyse dokuz buçuk. Uyku vakti gelmiş de geçmişti bile. Fran hâlâ ona masallar okuyor muydu acaba, yoksa bugünlerde çok dolu olduğu için eve vardığında çok mu yorgun olmaktaydı? Childes kağıtları topladı; bugün hızlı sorularla sınıdığı bazı kızların analog bilgisayar ile dijital bilgisayar arasındaki farkı -veya iki yöntemin birleştirilebileceğini- hâlâ bilmemeleri onu yıldırılmıştı. Sorun olmaması gereken basit bir bilgiydi bu. Sınav sonuçlarını endişeyle bekliyor, bir yandan da pratiğin teoriden daha verimli olmasını umuyordu.

Elleriyle yorgun gözlerini ovaladığında lensleri gözbebeklerine kum tanecikleri gibi sürtündü. "Yemek," diye düşündü. "Yemeliyim, ama çok yorgunum. Belki bir sandviç ve bir bardak süt. Sert bir içki daha da iyi olabilir."

Ayağa kalkmak üzereyken soğuk, uyuşturucu bir şey, aklına hançer gibi saplandı.

Ellerini şakaklarına götürdü; bu beklenmedik duygu onu afallatmıştı. Gözlerini kırıştıtırarak soğukluğu atmaya çalıştı. Boşuna.

Dışarıda, ağaçları dalgalandıran gece melteminin sesi işitiliyordu. Evin içinden bir döşeme gıcirtısı duydu; tahtalar sıcak günün ardından yerlerine oturmaktaydı.

Uyuşukluk yavaş yavaş dağıldı ve sersemlikten kurtulmak istercesine başını salladı. "Çok çalışıyorum," diye söylendi, "gecenin köründe çok fazla yoğunlaşıyorum. Gab-

by'nin -ve diğer şeylerin- dağıttığı bir yoğunlaşma.”

Evet, içki rahatlatabilirdi. Kendini çekmek için masaya yüklenerek doğruldu. Buz gibi sıcak bir kez daha gelip vurdu; sarsıldı ve düşmemek için masanın kenarlarını kavramak zorunda kaldı.

Düşünceleri karmakarışık olmuş, kafasının içinde birbiri ardına devriliyorlardı; soğukluk şimdi o düşünceleri sıkıştıran meraklı bir el gibiydi; onları yakalıyor ve bir şekilde... her nasılsa... onlardan besleniyordu. Omuzları düştü, başı eğildi. Dudakları acı duyuyormuşçasına çekildi; ancak acı falan yoktu. Tek duyumsadığı, giderek yayılan uyuşukluk ve ruhsal karmaşaydı. Dudaklarından bir inilti döküldü.

Sonra akli berraklaşmaya başladı. Öylece duruyordu; masaya dayanmış, derin nefesler alarak, duygunun çökmesini bekledi. Uzun bir süre gibi geldi; ama birkaç saniyeden fazla olmadığını biliyordu. Titreyen sinirlerinin yatışmasından sonra ilerleyerek kendine bir içki koydu. Tuhaf, ama viski çok tatsızdı.

Yakıcı tat tüm gücüyle duyumsandığında ikinci yudumu almaktaydı; öksürdü. Anlamsız şeyler mırıldanarak kolunun tersiyle dudaklarını sildi. Neler oluyordu? İçkiyi bir kez daha ağzına götürdü; bu kez daha bir dikkatle, ağır ağır. İçi ısındı.

Tedirginlikle odayı süzdü; ne aradığını bilmiyor ancak başka bir varlığı duyumsayabiliyordu. Aptallık. Odada kendisinden başka kimse yoktu; kağıtlara dalmışken içeri süzülen falan da.

Metal masa lambasının saçtığı gölgelerden rahatsız olarak kapının yanındaki düğmeye yürüdü; sargılı eli, tavandaki ampülü yakmak için düğmeye uzanmıştı. Düğmeye basmadan önce duraksadı ve parmaklarına baktı; hafif bir elektrik şoku yemiş gibi aniden sızlamaları onu şaşırtmıştı. Düğmeye dokunamadı. Yabansı sızlama, viski bardağını kavrayan elinde

de başladığında bakışları aşağı kaydı; sanki bardak titriyordu.

O görünmez, sinsi parmaklar aklını yeniden yokladı.

Gövdesi büküldü, yandaki divana gömülüverdi ve zorlayıcı bir ağırlıktan kurtulmaya çalışırcasına yumuşaklığa itti kendini. Bardak yere düştü ve halı, sıvıyı emdi. İşgal edilmişlik duygusu şiddetlendikçe gözleri kapandı. Kafasının içinde imgeler uçuşmaktaydı; yüzüşen bilgisayar matrisleri, yüzler, içinde bulunduğu oda, sayılar, simgeler, titreşen beyaz bir şey, anılar, kendi yüzü, kendi benliği, korkuları, uzun süre önce unutulmuş düşlerin yeniden anımsanıp gözlenişi...

İnledi; o meraklı, buzdan duyargaları bir kenara itti ve yatışmak için aklını zorladı; bu karmaşanın bitmesini istiyordu.

Soğuk dokunuş bir kez daha bittiğinde kasları biraz gevşedi; göğsü abartılı bir devinimle inip kalkıyordu. Boş gözlerle, karşısındaki duvara yansıyan gölgelere baktı. Bir şey ona ulaşmaya çalışıyordu, bir şey -birisi- onu tanımaya uğraşmaktaydı.

Daha soluklanamadan o ürpertici duygu geri döndü; gövdesini katılaştırdı ve bilincine süzülüverdi. "Hayır!" diye bir çığlık attı aklı. Ve "Hayır!" diye haykırdı. Ama oradaydı; içeride, düşüncelerini araştırıyor, emiyordu. Varlığını duyumsayabiliyordu, ruhsal bir hırsız gibi benliğini yoklamaktaydı. Childes'i işgal etti ve düşüncelerine daldı; ada, çalıştığı okullar, Amy, Fran ve... Gabby. GABBY! Burada oyalanıyordu sanki.

Güçlkle divandan kalktı; bu yabancı bilince direniyor, uyuşmuş her bir duyargayı, sanki maddesel varlıklarmışçasına, acıyla söküyordu. Gevşediklerini duyumsadığında bitkinlikle dizlerinin üzerine çöktü. Kendini zorlayarak sadece beyaz bir sis düşündü; ilgisini dağıtacak veya işgalciye malzeme

verecek başka bir şey getirmemeliydi aklına. Bir süre sonra aklı berraklaşmaya başladı.

Fakat daha rahatlayamadan, yerde çömelmiş, titremekte olduğu sırada öylesine gerçek bir ses işitti ki başını çevirip dikkatle odanın karanlık köşelerini süzdü.

Yalnızdı. Fakat hafif bir kıkırtı duyabiliyordu. Çok yakınında.

Jeanette geç kalmıştı. Yurttaki diğer kızlar çoktan aşağı indiği halde o hâlâ geceliği üzerinde, öfkeyle dişlerini fırçalıyordu.

En kötü gün! Sınavlar! Matematik! Ah, matematik! Jeanette, sayılar konusunda bir mankafa olup olmadığını merak ediyordu bazen.

Sabah güneşi tuvalete vurdu ve yanyana dizilmiş porse-len lavabolarda yansıdı. Fayans zemin üzerindeki su birikintileri, kızların bildik yıkanma alışkanlıklarına işaret etmekteydi. Jeanette yalnızdı ve böyle olmasını yeğliyordu; herbiri büyüme yarışında hevesli birer rakip olan diğer kızlar, göğüslerini karşılaştırarak onu sık sık utandırıyorlardı. Jeanette, bu anlamda sınıfındaki 13-14 yaşındaki kızların çoğundan geriye ve karşılaştırmalara pek aldırmıyordu. Henüz âdet görmemiş olması, yetersizlik duygusuna tuz-biber ekmekteydi.

Ağzını çalkaladı, lavaboya tükürdü, dudaklarını havluya sildi ve tuvalet malzemelerini pembe plâstik banyo çantasına tıktı. Çıplak ayaklarıyla ıslak zeminde kayıp düşmekten güç bela sakınarak sessizce kapıya yürüdü ve karanlık koridora ulaştığında, ardında ıslak ayak izleri bırakarak koşmaya başladı. Okul içinde çıplak ayakla dolaşmak yasaktı, fakat terliklerini bulmak için yatağının altını karıştırmaya zaman bulamamıştı. Herhalde şimdi çalışanlar dahil herkes, alt katta, kahvaltıyı mideye indirmekle meşguldu.

Dışarıdaki parlak güneşe rağmen, beş arkadaşıyla paylaştığı yatakhane oldukça soğuktu. Çabucak iç çamaşırlarını çıkardı -tüzüklere uygun, sade, denizci mavisini bir külot ve beyaz fanila- ve dar, dağınık yatağın üzerine attı. Kapitone geceliğini omuzlarından aşağı itti, düğmeleri çözmeden pijama üstünü çekip çıkardı ve çamaşırlarının yanına fırlattı. Soğuktan ürperen kolunu hızla ovaladı ve sonra fanilasına uzandı. Giyinmeden önce duraksadı, göğüslerine baktı ve iç çekti. Göğüs uçları soğuk nedeniyle büyümüş ve dikleşmişti, ama boy verdikleri küçük tümsekler, her zamanki gibi, birer düşkünlüğüydü. Göğüs uçlarını daha da sertleştirmek için parmaklarının arasında sıkıştırdı ve büyümelerini hızlandırmak istercesine göğüslerini çekiştirdi. Benliğini tatlı bir zevk dalgası sarmaladı ve göğüslerinin biraz daha kabardığını duyumsadı. Öylece yatağa oturdu ve elleriyle her bir tümseği avuçladı. Bundan hoşlanmıştı; bunu bir erkeğin... Yo, buna vakit yoktu; yeterince geç kalmıştı zaten!

Hızla pijama altını çıkardı ve yatağın kenarındaki dolabın alt çekmecesinden çıkardığı fanilayı, külotu ve beyaz çoraplarını giydi. Havalarda iyi olduğu için öğrencilerin açık mavi, kısa yakalı yazlık üniformalarını giymelerine izin veriliyordu; onları ve ardından bakımsız ayakkabılarını giydi. Geceliğini yorganın altına sokarak yatağını topladı; bir fırça olarak uzun, dolaşmış saçlarına saldırdı. Dolabın üzerindeki küçük, mavi kenarlıklı ayna -üst köşesinde donuk bir Çin keleşbeği vardı- sonuçları yansıtıyordu; pek iç açıcı değil. Acelesine rağmen eğilerek gece boyunca yüzünde yeni siyah noktalar çıkıp çıkmadığına baktı. Çikolatayı neredeyse tamamen bırakmıştı ve her akşam tabağındaki sebzeyi -iğrenmesine rağmen- bitirmek için elinden geleni yapıyordu, ama noktalar hâlâ kestirilebilir bir düzenle çıkmaya devam ediyordu; hem de neredeyse daima özel günler öncesinde. İşte, bugün tek

önemli şey boktan sınavlardı ve yüzü tertemizdi! Evlendiği gün yüzünde santimetrekare başına en az beş sivilce olacağına ve tören boyunca peçesini yüzünden çıkartamayacağına, kocası onu öpmek için eninde sonunda peçeyi kaldırdığında ise ahududu çekirdekleriyle süslü bir dondurmaya benzeyeceğine emindi.

Yüzünü mavi kenarlıklı aynaya daha da yaklaştırarak koyu renkli gözlerinin derinliklerine baktı ve dalgın dalgın, gözlerinde geleceği görüp göremeyeceğini düşündü. Bütün gün düş kurduğu ve pek az düşündüğü suçlamasıyla ebeveynleri ve öğretmenlerinden yeterince azar işitmiş, daha ciddi şeylere yoğunlaşmaya çalışmıştı, ama birkaç dakika sonra aklı içe dönüyor ve kendi düşlerinin içinde yitip gidiyordu. Denemişti, denemişti; ama sanki düşünceleri bağımsız bir iradeye sahipti. Onun için pencereden gökyüzüne bakmak; kendisini ağaç tepelerinde süzülürken, vadilere dalarken, beyaz köpüklü okyanusları sıyrıp geçerken görmek demekti; bir kuş olarak değil özgür bir benlik olarak. Yüzünü ısıtan güneş; ateşten çölleri, altın kumsalları ve gelecekteki sevgiliyle -bu sözcük benliğini güçlü bir heyecanla dolduruyordu- geçirilen çekici günleri aklına getiriyordu. Güzel kokulu bir çiçek; küçük ya da büyük, canlı ya da cansız -kendisi de dahil- bütün varlıklara dair düşünceler getirmekteydi aklına. Gökteki ayı görmek -

Arkasından bir gölge geçti.

Döndü; ancak kimse yoktu; yatakhane bomboştı.

Pop yıldızlarının, müzik yıldızlarının, tenis yıldızlarının, saç stillerinin, moda stillerinin, çılgın stillerin posterleri, özenle düzenlenmiş gruplar halinde duvarları kaplıyordu. Bir kaç eski püskü oyuncak ayı ve bebek -bir zamanların sevimli dostları, şimdi ise sadece birer maskot- ölü gözlerle ona

bakmaktaydı. Yatakların üzerindeki renkli mobiller,² bir meltem tarafından dokunulmuşçasına hafifçe kımıldadı.

Kimse yoktu, ama Jeanette bir varlık duyumsuyordu.

Kollarında bir ürperti daha hissetti. Güneş artık o kadar parlak görünmüyordu. Dolaptan uzaklaştı ve sakinınca, iki yatak sırasının arasına yürüdü. Bir yandan ilerlerken, diğer yandan da her yatağın altındaki gölgeleri -bir elin ortaya çıkıp ayak bileğini yakalamasını beklercesine- inceliyordu. Kapıya yaklaştıkça adımları hızlandı.

Son bir hamleyle odadan çıktı, arkasına baktı ve sadece boş bir yatakhane gördü; posterler, devinimsiz mobiller ve renkli yatak örtüleriyle canlı bir oda. İçeri giren güneş ışığı odayı ısıtıyor ve gölgeleri dağıtıyordu.

Kimse yoktu. Yine de kaçmaya başladı.

Amy, kumsalda yatmakta olan Childes'e yaklaştı ve başını sağa sola sallayarak saçlarındaki deniz suyunu üzerine yağdırdı. Childes bir gözünü açtı ve vakit öğleyi geçmesine rağmen hâlâ güçlü olan güneşin ışınlarından korunmak için elini siper yaptı; göğsüne damlayan soğuk damlaları hoşnutlukla karşılamıştı.

“Su nasıl?” diye sordu.

“Soğuk,” dedi Amy ve diz çökerek kalın bir havluyla başını kurulamaya başladı. “Ama güzel. Neden bana katılmıyorsun?”

Childes tekrar gözlerini kapatarak uyuşuk bir yanıt verdi:

“Lenslerimi çıkarmaya değmez.”

2 Parçaları ayrılabilen, hafif madenlerden yapılmış düzene (bir çubuğa tutturulan bu elemanlar, hava akımlarına uyarak hareket ederler). (Ç.N.)

Yaklaşık bir ay önceki talihsiz deneyimden beri yüzmediğini söylemedi; neredeyse boğulacak olması, suda kendini korunmasız hissetmesine yol açmıştı.

“Haydi ama; biraz canlanırsın.” Islak elini Childes’in karnına koydu ve ani bir kasılmayla karşılandığında kıkırdadı.

Childes onu kendine çekti; ıslaklığından ve tuzlu deniz kokusundan hoşlanıyordu. “Dinlenmem gerek;” dedi, “gücümü harcamamalıyım.”

“Dinlenmek mi? Sınav haftasındayız, dinlenmekten başka ne yapıyoruz ki?”

“Çok doğru ve bu süreci olabildiğince uzatmaya niyetliyim.”

Amy başındaki havluyu omuzlarına kaydırarak üzerlerine bir gölge düşürdü. Ellerini Childes’in göğsü üzerinde çaprazlayarak kendini dengeledi ve dudaklarına uzandı.

“Tadın güzel,” dedi Childes. “Tıpkı bir istiridyeyi öpmek gibi.”

“Bunun bir övgü olduğundan emin değilim, bu nedenle yorum yapmayacağım.” Islak, dolaşmış saçları göğsünde gezindiğinde, Childes, Amy’nin çenesindeki ıslaklığı emmek için başını hafifçe kaldırdı.

Bu saatte kumsalda pek az insan vardı; olanlar da anakaradan gelen turistlerdi. Avrupalılar henüz üşüşmemişti ve yetişkin ada sakinlerinin çoğu hâlâ işindeydi. Koyun geniş bir kumsalı vardı; bir ucunda üç katlı bir Alman sığınacağının bekçilik ettiği bir kumsaldı bu. Denize bakan devasa bir granit abideyi andıran sığınak, aynı zamanda yakın geçmişin korkulu bir anımsatıcısıydı. Kumsalın diğer ucunu ise, tepelerden yeni yuvarlanmış izlenimi veren sivri kayalar tikiyordu.

“Babacıkla barışabildin mi?” diye sordu Childes.

Amy, “babacık” sözcüğünün hafif bir alay barındırdığını biliyordu; hâlâ babasının küçük kızı olduğuna dair küçük bir takılmaydı bu. Uzun süredir böyle şeylere darılmıyordu; zaten babasına arada sırada “babacık” da demektedir. “Oh, hâlâ bana kırgın ve ben de ona; fakat sanırım eninde sonunda durumu kabullenecek.”

“Buna inandığımı söyleyemem.”

“O bir canavar değil Jon; senin kötülüğünü istemiyor.”

“Birkaç hafta önce Bayan Piprelly’e beni şikayet etmesi için Victor Platnauer’i kullandığında istiyordu ama!”

“Piprelly kimsenin yordakçısı değil, kendi kararlarını kendisi veriyor. Ancak doğruyu söylemek gerekirse -ki bu babamın doğru olanı yaptığı anlamına gelmez- geçmişin biraz keyif kaçırıcı.”

Amy’nin saçlarını parmağına dolarken kendini gülmekten alamadı.

“Bu konuda hâlâ endişeleniyor musun?”

“Tabii ki endişeleniyorum, Jon. Özellikle de son olaylardan sonra. Seni ne kadar düşündüğümü biliyorsun; olan biteni bir kenara atmamı nasıl beklersin?”

“O akşam yemeğinden sonra hiçbir şey olmadı Amy. Artık kendimi o kadar kötü hissetmiyorum, her gördüğüm gölgeyle irkilmiyorum. Bunu tam olarak açıklayabileceğimi sanmam; ama sanki üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi. En azından şimdilik.” Kulübesinde yalnız kaldığı geceyi ve aklındaki o yabansı gerilimin etkisiyle nasıl dizleri üzerine çöküverdiğini anlatmamıştı. Sonraki günlerde yabancı bir gücün etkisinden kurtulmuşçasına, o kötü önsezi duygusu ağır ağır kaybolmuş, sanki kendisini güçsüz kılan bir büyüden kurtulmuştu. Her nasılsa, kendisine yönelik tehdidin kalktığını duyumsuyordu. Yine de o kötücül kahkaha, başının içinde yankılanmayı sürdürmekteydi.

“Umarım öyledir Jon,” dedi Amy ve sevecen sesiyle son kuşku tortularını da yoketti. “Eski halin daha çok hoşuma gidiyor; ilk tanıştığım halin. Sessiz, geçimli, bazen eğlen-dirici...” Saçından tutarak Amy’i kendine çekti. “Bazen de seksi...”

Amy’nin dudaklarına uzandı. Başlangıçta sevecen olan öpüşmeleri bir süre sonra sertleşerek neredeyse vahşileşti ve dilleriyle birbirlerinin sıcak ıslaklığını tattılar. Amy bedenini Childes’in bedenine yapıştırdı ve bacağına kullanarak, dizlerini birbirinden ayırmaya başladı.

“Hey, yavaş ol biraz!” dedi Childes soluk soluğa. “Unutma, üzerimde, sadece mayom var ve burası herkese açık bir yer.”

“Ben kimseyi göremiyorum.” Burnuyla Childes’in boyununu gıdıkladı, kalçalarıyla gövdesine yapışmıştı.

“Bu davranışlar bir öğretmene yakışmıyor.”

“Okul bitti.”

“Devam edersen ben de biteceğim.”

“Oh, şuna bir bakın, ne kadar da büyümüş!”

“Yapma Amy,” diye uyardı.

Amy kıkırdayarak uzaklaştı. “Rahip misin sen?” dedi ve doğrularak saçını kurulamayı sürdürdü.

Childes de doğruldu, bacaklarını kendine çekti ve kollarını dizlerinin üzerine koyarak gerekli önlemi aldı.

“Utanç verici!” diye takıldı Amy.

“Bir fikrim var,” dedi gözleri parlayarak.

“Öyle mi?” diye karşılık verdi Amy; sesinde hâlâ o alaycı titreme vardı ama daha da kısılmış, boğuklaşmıştı.

“Neden gelip bende kurulanmıyorsun? Tabii, eve gitmen gerekmiyorsa.”

“Aslında ben de bu akşam yemeğe yetişemeyeceğimi söylemiştim.”

“Bu doğru mu? Demek, bir planın vardı?”

“Yo, fakat sende bir tane olabileceğini düşünmüştüm.”

“Aklıma bir şeyler geliyor, ama...”

Giysilerini giymeye gerek görmeden otomobile atlayıp kulübeye doğru yola çıktılar; havalar sıcakken yarı-çıplak gezmek adada yadırganan bir durum değildi. Kısa bir süre sonra küçük, gri taştan evin içindeydiler.

Amy ürperdi ve Childes kapıyı kapadı. “Evin soğuk!”

“Sana bir bornozla bir bardak içki getireyim.”

“Yıkansam iyi olur.”

“Sana bir bornozla bir bardak içki getirip banyoyu yakayım.”

Amy, Childes’in boynuna sarılarak burnunu öpüverdi. “İçki ayarla yeter.”

Onu belinden yakalayarak kendine çekti ve dudaklarını birleştirdiler.

Amy, bu öpücüğe aynı tutkuyla karşılık verdi, Childes’in bedenini duyumsadı, ama işler kontrolden çıkmaya başladığında kendini çekti. “Önce temizlenmem gerek,” dedi, nefes nefesê.

“Denizden yeni çıktın, yeterince temizsin.”

Amy uzaklaştı.

“İçkileri hazırla ve mektuplarını oku. Az sonra buradayım.”

İtiraz etmesine fırsat vermeyerek banyoya girdi.

Childes paspasın üzerindeki mektupları topladı. Bir köşesinde Snoopy resmî olan pembe zarfı gördüğünde, çocuksu karalamanın çizerini tanıyarak gülümsedi. Diğer giysilerle birlikte merdiven tırabzanına attığı gömleğini giydi, oturma odasına girdi ve gelen iki faturayı masanın üzerine fırlattı. Bir yandan da pembe zarfı açmaya çalışıyordu. Gabby ona haftada bir mutlaka yazardı; bazı mektupları uzun ve ayrıntılı

olurken, bazıları da elindeki gibi baştan savma birkaç satırdan oluşurdu. Aralarındaki mesafeye rağmen babasıyla bağını o da böyle koruyordu işte. Bayan Puddles parıltılı simlerden kurtulamamıştı, Annabel'in çilleri çoğalmıştı ve annesi de ona hafta sonunda lezzetli kekler yapmayı öğretmeye söz vermişti. Childes mektubun sonundaki X'lerle dolu satıra dokundu; Gabby'le aralarındaki anlaşmaya göre böyle yapıldığında tüm yazılı öpücükler yerine ulaşırdı.

Banyodan gelen su sesini duyduğunda mektubu zarfa yerleştirdi. Kendisine bir viski, Amy'ye de bir Martini koydu; ardından buz almak için mutfığa gitti. İçkiyi banyoya götürdüğünde Amy küvete girmek üzereydi. Kapının eşiğinden seyre koyuldu ve Amy'nin hafif bronz tenini, bacaklarının ve bedeninin narinliğini, küvetin kenarlarına tutunan uzun, ince parmaklarını hayranlıkla inceledi. Denizden ötürü hâlâ ıslak olan saçları, yüzüne ve omuzlarına dökülüyordu. Küvete uzandığında yeşil gözleri kapandı ve sıcak onu sarmaladığında hafif bir keyif çığılığı attı. Küçük göğüslerinin uçları su yüzeyinin üzerindeydi.

Childes musluğu kapatarak içkiyi uzattı. Amy gözlerini açarak aldı; gözlerindeki gülümsemeyle ona teşekkür ediyordu. Kadeh kaldırarak birer yudum aldılar, Childes'in bir eli suyun içinde gezinerek Amy'nin tenini okşadı, parmaklarını aşağı indirdi ve bacaklarının arasındaki ince tüylerin arasından gezindi.

Amy hafifçe iç çekti, dişleriyle alt dudaklarını ısırıp ve Childes'in elleri gezinmeye devam ederken "Çok güzel," diye mırıldandı. Childes eğilerek dikleşmiş göğüs uçlarını öperken Amy de hafifçe onun saçlarını okşadı, parmaklarını önce ensesine, sonra gömleğinin yakasından içeri götürdü ve sırtına dokundu. Yavaşça, yatıştırıcı devinimlerle okşuyordu; zevkle mırıldanma sırası Childes'teydi. Dudaklarını

Amy'nin omuzlarına götürdü, acı vermemeye dikkat ederek ısırıldı ve ilerlemeden önce boyundaki duyarlı noktalarda oyalandı, hafifçe emdi ve Amy'nin başı zevk içinde yana düştü.

Childes duraksadı; fazla ileri gitmek istemiyordu, henüz değil. Amy başını çevirerek ona baktı; gözleri parlıyordu. "Seni seviyorum," dedi.

Onu yeniden, şefkatle öptü ve eliyle yanağındaki saçları temizledi. "Yukarıda bizi bekleyen rahat bir yatak var," diye fısıldadı.

Amy utangaçça gözlerini indirdi.

"Seninle birlikte olmak çok güzel."

İçkisinden bir yudum aldı; sıcak, yatıştırıcı suyun keyfini çıkarıyordu. Childes, ağır, telaşsız devinimlerle saçını yıkamasına yardım etti ve sırtını sabunladı. Sonunda onu sudan çıkardı. Karşısındaydı; çıplaklığı o kadar masum, gülümsemesi öyle muzipti ki... Sert dokunursa kırılıverecekmişçesine, sakın ve yumuşak devinimlerle kuruladı onu. Bacaklarına uzandı ve dokunduğunda hafifçe ayrıldıklarını gördü; kurulamaya ara vererek karnını, kalçalarını ve kasıklarını öptü. Amy çok ıslaktı ve bunun nedeni sadece su değildi.

"Jon," dedi, sesinde aceleci bir titremeyle, "yukarı çıkabilir miyiz?"

Childes doğruldu, kapının arkasında asılı olan koyu mavi bornozu alarak Amy'nin omuzlarına yerleştirdi ve bornozun kuşağını bağlayarak kollarını içine hapsetti. "Sen çık, ben birer içki daha alayım."

Oturma odasında Amy'nin çıplak adımlarını işitti, sonra üst kattaki yatak gıcırdadı. Hızla içkileri tazeledi ve buz almayı unutarak basamaklardan yukarı çıktı. Amy bornozu çıkarmamış, yatağın üzerinde onu bekliyordu. Bacağı kışkırtıcı bir şekilde kalçasına dek açılmış, bornozun üst kısmı ise aşağı kayarak göğüs kıvrımlarını ortaya çıkarmıştı.

Odaya girmeden önce görüntüyü belleğine kazıdı. Bardakları yatağın yanındaki komodine koyarak yatağa oturdu. İkisi de konuşmayarak birbirlerini seyrediyor, bekleyişin tadını çıkarıyorlardı.

Sonunda Amy onu kendisine çekerek gömleğini çıkardı. Childes'in elleri bornozun içine girdi, sırtına uzandı ve onu sardı. Tutkuyla öpüştüler. Amy'nin elleri, amansızca karnında, sırtında, kalçalarında dolaştı, ezdi, tırmaladı, kışkırttı. Childes onun göğüslerini okşadı; yumuşak ve uysaldılar; sadece sertleşmiş göğüs uçları direniyor, kendilerini Childes'in avuçlarına itiyorlardı.

Amy, Childes'in göğsünü öptüğünde bir zevk dalgası sardı içini; göğsünde gezinen dil de alınan zevki çoğalttı.

Eli, bornozun altından yavaşça Amy'nin kalçalarına doğru kayd, onların yuvarlaklığını duyumsadı, dairesel devinimlerle bastırdı ve sonra okşadı. Amy inleyerek uzandı ve bacağına yukarı kaldırdı. Childes'in eli onun sıcak ıslaklığını bulduğunda ise hoşnutluğunu hafif bir çığlıkla belli etti. Dokundu, okşadı ve kalçaların yukarı itildiğini gördüğünde içine girdi. Amy kendini ona açtığında parmakları ıslaklığın içine gömüldü. Başparmağı ise, onu soluk soluğa bırakan yumuşak sürtünüşlerle duyarlı noktaları okşuyordu. Amy ona sınıksız sarıldı ve tüm bedeniyle kavradı.

Nefesi hızlı ve kesik kesikti; Childes elini çektiğinde düşkünlüğüyle inledi; daha çok dokunuş, daha çok duygu istiyordu. Ama Childes ona gereksinim duyuyor, onun tarafından yutulmak istiyordu. Amy bunu farketti, üzerindeki giysilerden kurtulmasına yardımcı oldu, mayo da çıktığında uzanarak onu içine aldı.

Bir çırpıda içine girdi ve sıcaklığın içerisindeki yolculuğa başladı; devinimler her ikisinin de inlemesine yol açıyordu. Childes kendini tuttu; onun yüzünü, sevgisini görmek, kendi

sevgisini göstermek istiyordu. Bir kez daha öpüştiler ve ardından şefkatin yerini karşı konulmaz bir istek aldı.

Kalçasının sıcak, uysal yumuşaklığının bedenini sardığını duyumsadı ve eğilerek göğüslerini öptü. Aldığı tad onu daha da uyardı ve dirseklerini destek yaparak yükseldi; şimdi göğüsleri birbirinden ayrılmıştı, ama bedenleri sımsıkı kilitliydi; çözülmeye de niyetleri yoktu. Altındaki Amy o kadar güzeldi ki devinimleri hızlandı ve Amy de ona uydu. Üzerine yıkıldı; çenesini Amy'nin boynuna bastırdı ve Amy üzerindeki ağırlıktan zevk alarak ona sarıldı. Bedenleri birbirine yaklaşıp uzaklaşıyor, nefesleri odayı dolduruyor, Amy'nin iniltileri Childes'i daha da hızlandırıyordu. Son çığlıkları duvarda yankılandı ve giderek alçalan iç çekişlerle doyunluklarını fısıldadılar.

Bir süre sonra öpüşerek ayrıldılar ve sırtüstü yatarak heyecanın azalmasını, soluk alıp verişlerinin yavaşlamasını beklediler. Childes'in göğsü yükselip alçalıyordu ve nemli tenninde hafif bir parıltı vardı. Amy ondan önce kendini toplayarak yüzünü döndü ve elini belinin üzerine attı. Childes'i inceledi ve çenesinin kabalığını, burun köprüsündeki küçük yumruyu bir kez daha sevdi. Parmağını açık dudaklarda dolaştırdı ve nefesi biraz düzelen Childes onu hafifçe ısırdı.

“Kaç saniye?” diye haylazca sordu.

Childes homurdanarak kolunu Amy'nin omuzlarının altına soktu ve Amy onun göğsüne uzandı.

“Biliyor musun, bazen 15 yaşındasın gibi geliyor.”

“Ya şimdi?”

Childes olumladı:

“Şimdi ve birkaç dakika önce.”

“Seni rahatsız ediyor mu?”

“Tam aksine; çünkü seni biliyorum. İçindeki kadını tanıyorum.”

“İçimdeki fahişeyi mi?”

“Hayır, kadını.”

Childes’e bir çimdik attı. “Hoşuna gittiğine sevindim.”

“Bu yaşlı adamı çok mutlu ettin.”

“Otuz dört pek de yaşlı sayılmaz.”

“Senden 11 yaş büyüğüm.”

“Hmm, düşündüm de, gerçekten de biraz yaşlısın galiba. Planlarımı gözden geçirmeliyim.”

“Planların mı vardı?”

“İsteklerim, diyelim.”

“Bana söylemek ister misin?”

“Şu anda değil. Onları duymaya hazır değilsin.”

“Babanın onaylayacağı planlar mı bunlar?”

“Neden onu her işe karıştırıyorsun?”

“O yaşamının önemli bir parçası ve sana onay vermezse kendini rahat hissedeceğini hiç sanmam.”

“Bu doğru, ama kararlarımdan ben sorumluyum; kendi aklım var.”

“Ya hataların?”

“Onlar da benim sorumluluğumda. Neden bu kadar karamsarsın? İlişkimizin bir hata olduğunu mu düşünüyorsun?”

Childes dirseğinin üzerinde doğruldu ve onu süzdü. “Hayır Amy; böyle bir şey söylemedim. İlişkımız özellikle son günlerde o kadar kusursuz ki bazen beni ürkütüyor, seni kaybetmekten korkuyorum.”

Amy, Childes’i sıkıca kavradı:

“Yıkmanız gereken engelleri en başta yaratan sendin.”

“İkimiz de uzun bir süre boyunca bazı şeyleri açmadık.”

“Okulda tanıştığımızda eşin ve kızından ayrıldın, ama hâlâ evli bir erkektin. Gizemli biriydin; belki de başlangıçta beni çeken de bu oldu.”

“Sana çıkma teklif etmem bir yılımı aldı.”

“Önce ben teklif ettim; hatırlasana. Bir pazar günü, sahilde mangal ziyafetine. Belki gelirim, demiştin.”

Childes gülümsedi:

“Evet, doğru. O günlerde oldukça içime kapanıktım.”

“Hâlâ öylesin.”

“Seninle birlikteyken değilim.”

Amy kaşlarını çatı:

“Bundan emin olduğumu söyleyemem. Şimdiye dek ulaşmayı başaramadığım bir şeyler var sende.”

“Amy, içine kapalı biri gibi algılanmak istemem; fakat bazen benliğimdeki bazı noktalara ben dahi ulaşamıyorum. İçimde açıklayamadığım bir parça, gölgelerin içine atılmış, devinimsiz, uykuda olan bir şey var sanki. Bazen saldırmaya hazır bir canavar gibi oluyor. Tuhaf, rahatsız edici bir duygu bu; ve bu nedenle deli olup olmadığını düşündürüyor.”

“Hepimizin içinde tanımlayamadığımız bazı alanlar vardır. İnsanları kestirilemez kılan da budur zaten.”

“Hayır, bu daha farklı. Bu tıpkı... tıpkı...” Gövdesi gerginleşti. “Açıklayamıyorum,” dedi en sonunda. “Ancak söyle tanımlayabilirim: Sanki ürkütücü, gizil bir güç var içimde. Belki bu tanım fazla kesin. Öyle zayıf, öyle gerçekdışı bir şey ki bu, imgelem gücü de olabilir. Sadece, oralarda bir yerde daha önce keşfedilmemiş bir şey olduğunu duyumsuyorum. Ama belki de bu duygu hepimizde vardır.”

Amy dikkatle dinliyordu:

“Bir anlamda öyle. Peki bu duygunun senin deyimlerle ‘görü’lerle bir ilişkisi var mı?”

Childes yanıt vermeden önce biraz düşündü:

“Kabul etmeliyim ki o sıralarda algılamam daha bir güçlü oluyor.”

“Bu konuyu daha derinden araştırdın mı hiç?”

“Nasıl? Kime gidebilirim? Doktora mı, psikiyatriste mi?”

“Bir parapsikoloğa ne dersin?”

“Yo, böyle dolambaçlı bir şeye asla girişmem.”

“Jon, belli ki sen bir medyumsun; neden bu konulardan anlayan biriyle ilişkiye girmeyesin ki?”

“Üç yıl önce o sözde medyumlardan aldığım kaçıkça telefon ve mektupları bilseydin böyle konuşmazdın. Kapıma kadar gelip aileme eziyet edenlerden bahsetmiyorum bile.”

“Ben öylelerini kastetmedim. Demek istediğim, gerçek bir parapsikolog, böyle sıradışı olayları ciddi bir şekilde araştıran birisi.”

“Hayır.”

Sesindeki sertlik Amy’i şaşırtmıştı.

Childes başını arkaya atarak tavana baktı:

“Daha fazla incelenmek, kurgulanmak istemiyorum. Bırakalım böyle kalsın Amy; belki kendiliğinden yokolur.”

“Neden bu kadar korkuyorsun?”

Childes yanıt verdiğinde sesi kasvetli, gözleri kapalıydı:

“Çünkü yabansı bir korku duyuyorum. Buna ister önsezi de, ister başka bir şey; ama eğer içimdeki bu bilinmeyen... güç... gerçekten keşfedilir, uyandırılırsa korkunç şeyler olacak sanki.” Gözleri açıldı; fakat Amy’ye bakmadı. “Korkunç, aklın alamayacağı şeyler.”

Amy; sessizce onu seyrediyordu.

O akşam geç saatlerde, Childes huzursuzlukla bir oturma odasına, bir mutfağa girip çıkarken Amy de yemeği pişirdi. Bir süre önceki konuşmaları havayı değiştirmişti; yine de aralarındaki yakınlık sürüyordu. Childes’in sözleri Amy’i hem şaşırtmış, hem endişelendirmişti; ama onu daha fazla zorlamamaya karar verdi. Jonathan’ın sorunları vardı, fakat Amy, ilişkilerine güveniyordu ve zamanı geldiğinde kendisini açacağına emindi. Böyle bir konuşma yaşandığı için bir

anlamda pişmandı, çünkü Childes bir iç gözlem gereksinimiyle dalıp gitmişti. Yemek sırasında konuşan genellikle Amy' oldu.

Amy gitmeden önce bir kez daha, bu sefer alt kattaki divanda daha rahat, daha telaşsız ve uzun uzun seviştiler. Her saniyenin tadını çıkarıyorlardı. Aralarındaki bağ güçlenmişti ve birbirlerine duydukları sevgiden en ufak bir kuşkuları yoktu. Childes şefkatli ve özenliydi; sonunda konuşmalarından önceki dinginliğine kavuşmuştu ve sevgisiyle Amy'yi sessizce ağılattı. Gözyaşlarının nedeninin hüznün değil mutluluk olduğunu söylediğinde Childes ona öyle bir sarıldı ki kemiklerinin kırılmasından korktu.

Amy'i eve bıraktığında vakit oldukça geç olmuştu. Sanki üzerlerine sıcak bir coşku örtüsü örtüldüğünü, ruhlarını birleştirdiğini duyumsuyorlardı.

Childes'e uzun bir iyi geceler öpücüğü verdi ve sonra istemeye istemeye otomobilden çıktı. Childes yola koyulmadan önce onun ön kapıya ulaşmasını bekledi; Amy ise ancak kırmızı stop lambaları gözden kaybolduğunda anahtarı kilide soktu.

Eve girmeden önce son bir kez geceye baktı; dolunayın parlak ışığı altındaki manzara büyüleyiciydi.

Yaşlı adam kapının açıldığını duydu, ama gözlerini açmayarak uyuyormuş gibi yaptı. Ayak sesleri yakınlaştıkça, dar yatağına bağlanmış kayışların kısıtladığı gövdesi de kasılıyordu. Uzun zamandır bu hantal ayak sürüyüşten nefret etmekteydi. Tiksindirici koku kuşkularını doğruladı ve dilini tutamayarak oyuna bir son verdi.

"Yine bana acı çektirmeye geldin, değil mi?" diye hırıldadı. "Beni rahat bırakmayacak mısın? Senden kurtulmanın yolu yok mu?"

Yanıt yok.

Yaşlı adam daha iyi görmek için kendini zorlayarak başını kaldırdı. Çevresi tellerle sarılı olan tavandaki ampulün ışığı çok zayıftı ve daha çok kısılmış bir gece lambasını andırıyordu; yine de kapının eşiğinde beklemekte olan karanlık şekli görebilmekteydi.

“Hah! Sen olduğunu biliyordum!” diye seslendi yatağından. “Bu sefer ne istiyorsun? Uyuyamadın mı? Hayır uyuyamadın. Senin hakkında bunu söylüyorlar işte, biliyor musun? Hiç uyumaz, geceleri av peşinde gezer. Seni hiç sevmiyorlar, hem de hiçbiri. Ben de öyle. Aslında senden nefret ediyorum. Başından beri bunu biliyordun zaten!” Yaşlı adamın gülüşü kuru bir gıdıklama gibiydi.

“Neden orada duruyorsun? Seyredilmekten hoşlanmam. Evet, kapıyı kapa ki kimse bana çektiirdiğın acıları duymasın. Diğer delileri uyandırmak istemeyiz, değil mi? Doktorlara söyledim, bundan emin olabilirsin. Yalnız kaldığımızda bana yaptıklarını anlattım. Sana söyleyecek bir çift sözleri varmış, öyle dediler.” Kıkırdadı. “Senden kurtulacaklarına eminim, hem de bir an önce.”

O, yatağına doğru yürüdü.

“Bana inanmayacaklarını düşündüğüne bahse gireyim,” diye devam etti yaşlı adam. “Ama tüm kaçıkların geceleri kapatılmadığını biliyorlar. Herkes uyuduğında koridorlarda gezinip gün ısıdığında akıllı çocuğı oynayanlar, onlar değil mi? Gardiyanlık ettikleri manyaklar kadar çıldırmış olanlar.”

O, yaşlı adamın önüne geldi ve zaten loş olan ışığı tamamen kapadı. Elinde bir çanta vardı.

“Bana bir şey getirdin, değil mi?” diye sordu yaşlı adam; gözlerini kısmış, üzerindeki karartının yüz hatlarını ayırdetmeye çalışıyordu. “İğrenç numaralarından biri

daha. Geçen sefer üzerimde yaralar bıraktın. Doktorlar da gördü.” Utkuyla kıkırdadı. “Artık bana inanıyorlar! Bu kez kendimi yaraladığımı söyleyemediler!” Ağzının kenarından sızan salya, yanağının çatlak derisinde kayarak aşağı indi. Çantanın ağırlığını zayıf göğsünde hissetti ve metal tokenin açıldığını işitti. Kocaman eller çantaya daldı.

“Ne var orada?” diye buyururcasına sordu. “Parlıyor. Parlak şeylerden hoşlanırım. Parlak ve keskin. O da keskin mi? Evet, öyle; görebiliyorum. Aslında doktorlara hiçbir şey söylememiştim. Sadece seni üzme için bir numaraydı. Onlara senden bahsetmem, asla bahsetmem. Benim canımı...” Sözler ağzından kısa soluklarla dökülüyordu. “Yakman... önemli değil. Biz... sadece... eğleniyoruz.”

Kalın kayışların altında kıvrandı; güçten düşmüş kaslarının çabası boşunaydı. Tuhaf, ama gözlerindeki dehşet, yüzüne bir berraklık, akli başındalık ifadesi veriyordu.

“Elindeki ne, söyle bana.” Sözcükler hızlanmış ve birleşmiş, haykırışa doğru yükselmekteydiler. Omuzları ve göğsü, acıyla yükselip alçalmaktaydı. O, eğildi. Yüzünü görebiliyordu. “Lütfen, lütfen bana öyle bakma. Bana böyle gülümsemenden nefret ediyorum. Hayır... onu... alnıma... koyma. Yapma. Canım... canım yanıyor. Bağırırsam kimse duymaz; biliyorum, ama... yine... yine de... bağıracağım. Kan mı bu? Gözlerimde. Lütfen, göremiyorum. Lütfen bunu yapma... acıtıyor... kesiyor... ben... bağıracağım... şimdi... çok... derine... gidiyor...”

İşitilen şey, çığlıktan çok, çağılıtlı bir öğürmeydi; çünkü yaşlı adamın çoraplarından biri, açık ağzına tıkmıştı.

Yatağın yanına çömeldi ve her zamanki sabırlı, akıcı dikiş devinimlerine başladı; akil hastanesinin sakinleri ve çalışanları uyumaktaydılar.

Childes o gece bir karabasan gördü; fakat uykusunda değil. Eve doğru yola koyulmuşken geldi karabasan.

Önce iç bayıltıcı bir sıcaklık duygusu kavradı onu; hava ise kötü bir dumanla sarmalanmışçasına ağırlaştı. Direksiyonu kavrayan elleri kasıldı ve parmak uçları, nemden yapış yapış olmalarına rağmen ürperdi. Kafasının içinde giderek artan baskıya aldırmamaya çalışarak ayışığının aydınlattığı yola yoğunlaştı. Baskı, beyninde genişleyen bulanık madde-nin eşliğinde yoğunlaştı, ensesi kaskatı kesildi ve kolları kurşun gibi ağırlaştı.

Bir şimşek gibi çakan ilk görü, baskıyı bir anlığına dağıttı. Ne gördüğünden emin değildi, çünkü o an çok kısa sürdü ve kesif ağırlık geri döndü. Otomobil savruldu ve yol kenarındaki çalılıklar, içeri girmek istercesine cama sürtündüler. Yavaşladı, ancak durmadı.

Görünün ellerle ilgili olduğunu düşündü. Büyük eller. Güçlü.

Kafasının içinde, dönerek iğrilen yün parçalarının olduğunu duyumsuyordu. Yün giderek büyüyüp şekillendikçe, bilincini de bir kenara itmekteydi. Eve ulaşmasına az kalmıştı ve otomobili sabit ama düşük bir hızda tutarak dar yolun ortasından gitmek için zorladı kendini. Gecenin bu saatinde trafiğin fazla yoğun olmadığını biliyordu. Akli, büyük eller tarafından kullanılan keskin aleti gördü; şimşek gibi çakarak diğer her şeyi dışlayan parlak bir imgeydi bu.

Otomobili yolda tutmak için çabalarken, görü, geldiği hızla yokoldu. Yeniden dönen ağırlık bu kez daha seyrekti, fakat parmaklarındaki ürperti kollarına yayılmıştı.

Pek fazla bir mesafe kalmamıştı, kulübelere çıkan yol biraz ilerleydi. Ayağını gazdan çekerek frene bastı. Sınılsıklam olmuş alından süzülen bir ter damlası gözünün kenarına indi. Elinin tersiyle yavaş, neredeyse zorlanarak sildi gözünü. Direksiyonu çevirdiğinde, farlar, yakındaki küçük evleri aydınlattı. Başına gelenlerin farkındaydı ve üzerlerindeki örtü daha sonra açılacak olan imgeleri düşündükçe dehşete düşüyordu. Ayın çıplak parıltısı çevresindeki her şeyi donuk göstermekteydi; ağaçlar bir mukavvadan kesilip çıkarılmış gibi yassı, gölgeler derindi. Kendini müthiş korunmasız, parlak gecenin altında çok zayıf hissediyor ve evinde güvencede olmak için onulmaz bir gereksinim duyuyordu.

“Neredeyse ulaştın; birkaç metre daha. Devam et.” Otomobil kulübenin önündeki açıklığa girdiğinde motoru durdurdu, başını eğdi ve bileklerini direksiyona dayadı. Derin derin nefes alıyordu; şakaklarında çok büyük bir baskı vardı. Anahtarı kontaktan çekti ve sendeleyerek dışarı çıktı. Ayışığı başına yağıyor gibiydi; omuzları gümüş beyazına çalıyordu. Beceriksizce kapıyı açmaya çalıştı, sonunda başardı, kapıyı itti ve görü tüm gücüyle aklına aktığında dizleri üzerine düştü.

Yaşlı adamın dehşet dolu yüz hatları capcanlı, gözlerindeki dehşet berraktı. İnce, çatlak dudaklarından Childes'in duyamadığı bir şeyler dökülüyor, onu dar yatağa bağlayan kayışlardan kurtulmak için çaballıyor, ağzının kenarından salyalar akıyordu. Başını çevirdiğinde sıska ensesindeki sinirler koparcasına gerildi; şişkin boyun kıkırdağı, havayı yutuyormuşçasına sürekli inip kalkıyordu. Yaşlı gözaklarının ortasındaki gözbebekleri kocamandı ve Childes onlarda bir yansıma gördü; yaşlı adama yaklaştıkça büyüyen tanımsız bir şekil.

Korkulu adamın alına metal bir nesne dayandığında

Childes geriye fırladı ve kesme işlemi başladığında, imgeyi yoketmek istercesine elleriyle gözlerini kapadı. Yaradan sı-zan kan kurbanın başından aşağı kalın bir çizgi halinde aktı; seyrek, beyaz saçlarını, kızıla boyadı ve göz çukurlarına dol-du.

Operatörün küçük bıçkısı kemiğe saplandığında hareket bir an için durdu. Yaşlı adamın zayıf bedeni ise hâlâ titre-mekteydi. Childes'in benliği birden sarsıldı, iki akıl birbirine dokundu ve katil onu farketti.

Ve kabul etti.

"Overoy?"

"Müfettiş Overoy, dinliyorum."

"Ben Jonathan Childes."

"Childes?" Bir kaç saniyelik bir duraksama. "Oh, evet. Jonathan Childes. Uzun zaman oldu."

"Üç yıl."

"O kadar oldu mu? Evet, elbette. Sizin için ne yapabili-rim Bay Childes?"

"Anlatmak... çok zor. Nasıl başlayacağımı bilemiyo-rum."

Overoy koltuğuna yaslanarak bir ayağını masasına koy-du. Bir eliyle sigara paketini sallayarak bir sigara çıkardı ve dudaklarına götürdü. Ucuz çakmağını çıkararak sigarayı yaktı; böylece Childes'e doğru kelimeleri bulması için zaman tanı-mıştı.

Childes, "Cinayetleri hatırlıyor musunuz?" diye sordu nihayet.

Overoy sigarayı içine çekti. "Çocukları mı? Nasıl unuta-bilirim? () zaman bize büyük yardımınız dokunmuştu."

"Ve bedelini ödedim," diye düşündü Childes. "Sanırım aynı şey yine oluyor."

“Ne dediniz?”

Overoy işleri hiç de kolaylaştırmıyordu. “Yine aynı şeyleri yaşıyorum” dedim. Görüler, önseziler.”

“Durun biraz. Yeni cesetler bulduğunuzu mu söylüyorsunuz?”

“Hayır. Bu kez cinayetlere tanık oluyorum.”

Overoy’un ayağı masadan indi; kendisini toparladı ve kalem almak için uzandı. Hattın ucundaki başka biri olsaydı onun bir çatlak olduğuna hükmedip telefonu kapardı; ama üç yıl önce bu konudaki gönülsüzlüğüne rağmen, Childes’in sözlerini ciddiye alması gerektiğini öğrenmişti. “Tam olarak ne... ‘gördüğünüzü’ söyleyin Bay Childes.”

“Önce bir konuyu açıklığa kavuşturalım.”

Overoy, sanki Childes’le yüzyüze görüşüyormuşçasına ahizeye baktı. “Dinliyorum,” dedi.

“Söyleyeceğim her şey kesinlikle ikimizin arasında kalacak, medyaya bilgi sızdırmak yok. Geçen seferki gibi olmasın.”

“Bakın, bu tamamen benim hatam değildi. Basın olağanüstü bir olayı koklar ve bulur; bu hep böyle olacaktır. Onları sizden uzak tutmaya çalıştım; ancak bir kez kokuyu aldılar mı onları tutamazsınız.”

“Güvence vermenizi istiyorum. Tekrar peşime düşülmesini göze alamam, geçen sefer yeterince zarar gördüm. Üstelik, anlatacaklarım hiçbir şey ifade etmeyebilir de.”

“Elimden geleni yapacağımı söyleyebilirim.”

“Yeterli değil.”

“Ne istiyorsunuz?”

“En azından şimdilik, anlatacağım şeyleri kimseye söylemeyeceğinize dair bir güvence. Sadece sözlerimi doğrulayacak bir şeyler bulduğunuzda ileri gidecek ve ancak o zaman üstlerinize olaylarla ilgili bilgi vereceksiniz.”

“Hangi olaylardan bahsediyorsunuz?”

“Şimdilik bir tane var. Ama bir tane daha olabilir.”

“Biraz açın.”

“Söz veriyor musunuz?”

Overoy Childes’in adını bir kağıt parçasına yazdı ve iki kez altını çizdi:

“Neden bahsettiğinizi anlamadığıma göre, peki, size söz veriyorum.”

Childes hâlâ ikircikliydi; müfettişe güvenmiyordu sanki. Overoy sabırla bekledi.

“Mezarı açılıp parçalanan çocuk; soruşturmanız bir sonuca ulaştı mı?”

Overoy’un kaşları şaşkınlıkla yükseldi:

“Bildiğim kadarıyla hiçbir ipucu yok. Bu konuda ne biliyorsunuz?”

“Olayı gördüm.”

“Yani önceki gibi mi? Düşünüzde mi?”

“Maddi olarak orada değildim, ancak düş de görmedim.”

“Afedersiniz, yanlış kelime. Olanları aklınızla gördünüz.”

“Tabut küçük bir baltaya benzer bir şeyle parçalandı ve beden mezarın yanına yatırıldı.”

Hattın diğer ucunda kısa bir sessizlik. “Devam edin,” dedi Overoy sonunda.

“Ceset bir bıçakla parçalandı ve iç organlar dışarı çıkarıldı.”

“Bay Childes, size inanmadığımı düşünmeyin, ama bu ayrıntılar birçok gazetede yayınlandı. Geçmişte beni inandırmak için akla karayı seçtiğinizi biliyorum -başlangıçta sizin de bir deli olduğunuzu düşünmüştüm- ama sonunda haklı çıktınız. İkinci cesedin yerini gösterdiğinizde ben bile ikna

oldum. Fakat biraz daha bilgiye gereksinmem var: anlıyor musunuz?”

Childes’in sesi tekdüze ve ifadesizdi:

“Gazetelerin yazmadığı bir şey - en azından ben okudum. Çocuğun kalbi yenilmişti.”

Overoy’un parmaklarında çevirdiği kalem birden durdu.

“Overoy? Beni duyduunuz mu?”

“Evet. Aslında kalp yenilmemiş, koparılıp alınmıştı; ama patolog, üzerinde diş izleri buldu. Diş izleri, bedenin diğer kısımlarında da vardı.”

“Nasıl bir yaratık bu?”

“Henüz bilmiyoruz. Başka ne söyleyebilirsiniz Bay Childes?”

“Bu konuda hiçbir şey. Ne olduğunu gördüm, ancak yaparı tarıf edemem. Olayı, o canavarın gözüyle görüyor gibiydim.”

Overoy boğazını temizledi:

“Son olaydan sonra Channel Adalarına gitmiştiniz sanırım. Şu anda da orada mısınız?”

“Evet.”

“Adres ve telefon numaranızı verir misiniz?”

“Dosyalarınızda yok mu yani?”

“Bana zaman kazandırırınız.”

Childes gerekli bilgiyi verdikten sonra sordu:

“Söylediklerimi ciddiye alıyorsunuz demek?”

“Geçen sefer de almıştım, değil mi?”

“Evet, en sonunda.”

“Formalite gereği sormak zorundayım Bay Childes; sanırım bunu anlayışla karşılırsınız. Çocuğun mezarı açıldığı zaman da adada olduğunuzu söyleyebilir miyiz?”

Yanıta bıkkınlık havası seziliyordu:

“Evet, buradaydım ve bunu doğrulayacak tanıkların adlarını verebilirim.”

Overoy'un kalemi kağıda bir şeyler daha çiziktirdi. "Bu konuda üzgünüm," diyerek özür diledi, "ama bu sorunları işin başında açıklığa kavuşturmak en iyisidir."

"Geçen seferden sonra bu soruya hazırlıklı olmalıydım."

"Biraz sıradışı koşullar içinde olduğumuzu kabul ederseniz herhalde. Evet, bu olayla ilgili anlatacak başka bir şey olmadığına emin misiniz?"

"Korkarım pek değilim."

Müfettiş kalemi bıraktı ve kül tablasındaki sigarasını aldı. Notlarının üzerine kül döküldü:

"Bu olay bir kaç haftalık; daha önce aramadığınıza şaşırdım."

"O sırada istisnai, yalıtık bir görü olduğunu düşünmüştüm, üstelik gördüğünüz gibi, söyleyecek pek bir şey de yok."

"Peki neden fikrinizi değiştirdiniz?"

Childes bocaladı:

"Ben... dün gece bir görü daha geldi."

Overoy yeniden kaleme sarıldı.

"Şu anda çok bulanık, sanki... sanki anımsanan bir rüya gibi. Geç saatlerde eve gidiyordum ki aklıma bir imge girdi; öyle güçlü bir seziydi ki neredeyse kaza yapıyordum. Eve güçlükle ulaştım ve kapıdan içeri girer girmez yere yığıldım. Sanki aklım başka bir yere gitmişti."

"Gördüklerinizi anlatın." Overoy gergin bir bekleyiş içindeydi.

"Bir odadaydım. Bütün odayı göremiyordum; ama boş, sade bir yer olduğunu düşündüm. Ve yaşlı bir adama bakıyordum. Korkmuştu, müthiş korkmuştu ve ona yaklaşmakta olan bir şeyden korunmaya çalışıyordu. O şey -o kişi- bendim, fakat aynı zamanda değildim de. Her şeyi başka birisinin gözleriyle görmekteydim. Bu... bu canavarda tiksindirici bir şeyler vardı."

“Canavar mı?”

“Ben böyle hissettim. Midem bulanıyordu. Biliyordum; çünkü bir süre o aklın içindeydim.”

“Kim olduğuna dair bir bilgi?”

“Hayır; tıpkı üç yıl önceki gibiydi. Durun; büyük eller anımsıyorum. Evet, büyük, hayvansı elleri vardı. Ve bir çanta... içinde birtakım aletler.”

“Kesici aletler,” dedi Overoy. Bir soru değildi bu.

“Hepsini görmedim, ama öyle olduklarını duyumsadım.”

“Yaşlı adam bir şeyler söyledi mi, mesela diğer kişinin adını?”

“Duyamıyordum, her şey sessizdi.”

“Yaşlı adam kaçmaya mı çalışıyordu?”

“Kaçamıyordu. Çaballıyor, ancak yatağından kımıldamıyordu. Tuhaf olan bir şey de bu; ranzaya benzer dar bir yatakta yatıyordu ve kayışa benzer şeylerle bağlanmıştı. Dindindi; ama yatağa mihlanmıştı. Kaçamıyordu!”

“Tamam, sakın olun Bay Childes. Sadece olanları anlatın.”

“Eller, o büyük eller, çantadan küçük bir bıçkı aldılar ve yaşlı adamın kafasını kesmeye...”

Overoy, sessizliğin içindeki acıyı sezebiliyordu. Birkaç saniye bekledikten sonra sordu:

“Olay yerine dair bir bilginiz var mı?”

“Üzgünüm, yok. Pek yardımcı olamadım, değil mi? Bakın, sizi aramamın sebebi, yaşlı adamı öldürenle çocuğun cesedini parçalayanın aynı kişi olduğundan emin olmam.”

Overoy sessiz bir küfür savurdu:

“Nasıl bu kadar kesin konuşabilirsiniz? Suçları işleyeni görmediğinizi kendiniz söylediniz.”

“Ben... biliyorum işte. Bana inanmalısınız. Birkaç saniye

boyunca bu yaratığın aklının içinde, düşüncelerini paylaşıyordum. Aynı kişi olduğunu biliyorum.”

“Olay dün gece mi gerçekleşti?”

“Evet. Saat oldukça geçti; belki 11, belki 12, emin değilim. Bu sabah gazeteleri karıştırdım ve belki sabah baskısına yetişmemiştir, diye düşündüm. Radyoda da bir şey yoktu.”

“Bildiğim kadarıyla son 24 saat içinde böyle bir olay olmadı. Merkezden kontrol edebilirim; ama böyle şeyler çok hızlı yayılır.” Sigara bir kez daha kalemin yerini aldı ve mutfettiş derin bir nefes çekti. “Söyleyin,” dedi bir duman bulutu içinde, “son zamanlarda gördükleriniz sadece bunlar mı?” Birkaç yıl önce böyle bir soru asla bu kadar doğallıkla sorulamazdı.

“Neden soruyorsunuz?”

“Şey...” Sözcük, sanki çok fazla bilgi vermek istemezcesine dökülmüştü ağzından. Sonunda bir karar verdi. “Bir ay kadar önce bir fahişe öldürüldü ve bu cinayetle mezar olayı arasında bir ilişki olduğunu düşünüyoruz.”

“Aynı kişi mi?”

“Elimizdeki ipuçları güçlüden de öte. Aynı parçalama tarzı; beden açılıyor, iç organlar çıkarılıyor, dış izleri olduğu anlaşılan bereler var ve...”

“Bir ay önce mi?”

Childes’in sesindeki sertlik Overoy’u durdurdu:

“Aşağı yukarı. Aklınıza bir şey mi geldi?”

“İlk görü... yüzüyordum... kan gördüm... iç organlar...”

“O sıralarda mı?” diye araya girdi dedektif.

“Evet. Ama kesin bir şey yok; gördüklerimi kavrayamadım. Aynı kişi olduğundan emin misiniz?”

“Kesinlikle. İki ceset üzerindeki tükürükleri ve çıkarılan dış kalıplarını karşılaştırdık. Hiç kuşkumuz yok. Cinayet

nedenine gelince; bir manyağın nedene gereksinimi yoktur. Fahişe cinsel saldırıya uğramıştı ve bunun ölümünden sonra olduğunu düşünüyoruz; ne kadar düşmüş olursa olsun, hiçbir kadın böyle bir şeye izin vermezdi. Adli tıbbı göre ırzına geçilmemiş; sperm bulunamadı. Ama vajinaya bazı maddeler sokulmuş; belki de katil kendi iktidarsızlığına sinirlenmişti. Çok güçlü olması gerektiğini biliyoruz; çünkü fahişe çıplak ellerle boğazlanmıştı ve hiç de küçük bir kadın sayılmazdı. Aslında, özellikle erkeklere karşı şiddet uygulamaktan sıkıydı.”

Sigaradan bir nefes daha çekti:

“İki olay arasındaki bağlantıyı yadsınamaz kılan bir şey daha var. Ama sizin düşünmenizi istiyorum: Başka, olağandışı bir ‘şey’ gördünüz mü?”

“Söylemiştim; başka bir şey yok.”

“Düşünmek için zamanınız var.” Overoy not defterine bakarak bekledi. Bir süre sonra Childes’in sesi tekrar işitildi.

“Üzgünüm, başka bir şey yok. Düşündüğümde daha da bulanıklaşıyor. Aklınızdakini söyleyecek misiniz?”

“Şimdi değil. Ama ne yapacağımı söyleyeyim, Bay Childes. Önce şu yaşlı adam meselesini kontrol edip yeni bir şey gelip gelmediğine bakacağım. Sonra da fahişenin öldürülmesi ve çocuk cesedinin parçalanması olaylarıyla ilgili görevlendirilen memurla görüşeceğim. Daha sonra sizi aramaya çalışırım, oldu mu?”

“Bunlar aramızda kalacak, değil mi?”

“Şimdilik evet. Zaten anlatacak pek bir şey de yok, değil mi? Ayrıca geçen sefer olumlu sonuç elde etmemize rağmen sizinle çalıştığım için emniyette hâlâ alay konusu ediliyorum, yani bütün bu meseleyi yeniden alevlendirmeye hiç niyetim yok. Açık konuştuğum için üzgünüm; ancak gerçek bu.”

“Önemli değil; ben de aynı şeyleri hissediyorum.”

“O zaman kesin bir bilgi edindiğimde sizi ararım. Biraz zaman alabilir.”

Overoy ahizeyi yerine koyduktan sonra bir süre not defterine baktı. Childes içtendi; bunu biliyordu. Biraz tuhaftı belki, ama sahip olduğu sezi düşünülürse bu hiç de şaşırtıcı değildi. Ayrıca tuhaf olan Childes değil, sahip olduğu yetenekti.

Müfettiş sigarasını söndürdü, parmaklarını inceledi ve aralarındaki nikotin lekelerini gördüğünde kaşlarını çattı. Bir sigara daha yaktı, aynı zamanda kağıtların dağılmasını önlemek için de kullandığı sünger taşını aldı ve hızla parmak aralarına sürtmeye başladı. Childes, çocuk konusunda haklıydı; ama fahişe konusunda ipucu alması gerekmiş ve yine de net bir şey söyleyememişti. Peki kendisi, bu sözde inatçı ve alaycı polis müfettişi, bu durumda ne yapmalıydı? Belki hiçbir şey. Fakat belki de... Notlarını bir daha gözden geçirdi. Şu korkunç yaşlı adam hikayesi; neydi bu? Overoy sünger taşını bırakıp kalemiyle kelimelerden birini daire içine aldı.

Kayışlar. Childes, yaşlı adamın dar bir yatağa kayışlarla bağlı olduğunu söylemişti. Ve oda döşeli değildi. Childes ne demişti? Sade; evet. Nasıl bir yerdi burası?

Overoy, uzun uzun daire içine alınmış kelimeye baktı ve sonra gözlerini karşıdaki duvara çevirdi. Buzlu camın ardından, ofisteki hareketliliği görebiliyordu. Daktilo sesleri, çalan telefonlar, sesler... ama hiçbirisi bir şey ifade etmiyordu. Bir şey vardı, önceki gece talihsiz bir olay meydana gelmişti. Bir bağlantı olabilir miydi?

Kararsızdı, ama büyük bir merakla ahizeyi kaldırdı.

Müfettiş, gelen yolcu kapısında bekliyordu. Açık mavi

apoletli bir gömlek ve koyu renk pantolondan oluşan üniformasının içinde, dikkatleri üzerinde toplamaktaydı. Uzun bo-yu bu farkedilirliği daha da artırmıştı ve SD330 sayılı Gat-wick uçağından henüz inmiş, gümrük masasına doğru ilerle-mekte olan yolculardan birkaçı, ürkekçe onu süzdü.

Küçük havaalanı, mevsimlik turistler ve iş adamlarıyla doluydu. Dışarıdaki güneş yaza özgü o güçle parlamaktaydı; sabahdan kalma soğuk çoktan defedilmişti. Araçların oluş-turduğu dinmek bilmez bir akıntı, park yasağı bölgesinde fır-sat kollarcasına dolaşüyor, yolcu ve yük alıp boşaltıyordu. İçerideki koltuk sıraları yolcularca işgal edilmişti; can sıkıntı-sıyla koşturan çocuklar ayaklara çarpıp tökezliyor, yorgun anneler onları görmezden geliyor, tatile çıkmış dinç görü-nümlü gençlerin oluşturduğu gruplar şakalaşıp gülüyor, din-lencelerinin bu son anlarında bile eğlenmeye kararlı görünü-yorlardı.

Müfettiş Robillard, gelen yolcu koridorunda uzun adımlarla ilerleyen kişiyi görünce gülümsedi. İlk bakışta, aradan geçen bunca yıl, Ken Overoy'u pek etkilememiş gibi görü-nüyordu; fakat yaklaştıkça, seyrelmekte olan kum rengi saç-lar ve göbeğinin oluşturduğu hafif şişkinlik daha belirgin ol-du.

"Merhaba Geoff," dedi Overoy; küçük çantasını sol eli-ne aldı ve sağ elini uzattı. Masalarında bekleyen iki gümrük görevlisine aldırmıyordu. "Beni görmek senin için büyük mutluluk."

"Bu durumu kabullenmek çok zor," dedi Robillard, "Se-ni iyi gördüm, Kén."

"Kimi kandırıyorsun sen? Ama ada yaşamı sana yara-mış."

"Hafta sonları denize açılmanın faydaları. Seni yeniden görmek güzel." İki polis, Robillard, New Scotland Yard'da

kurstayken tanışmışlar, daha sonra West Yorkshire'da bir müfettişlik kursuna birlikte katılmışlardı. Aradan geçen yıllarda Robillard Overoy'la ilişkisini kesmemiş, İngiltere'ye her gidişinde ona da uğramıştı; başkentte polis olmanın yarattığı anıları dinlemekten zevk alıyordu. Bu anılar adadaki polislikten oldukça farklıydı; yine de sorunlardan paylarına düşeni almaktaydılar. Londralı müfettişe yardımcı olmayı zevkle üstlenmişti.

Overoy'u terminalden çıkarıp, dışarda beklemekte olan otomobile götürdü. Beyaz Ford'un kenarlarına adanın zirvesi işlenmişti; üstte ise mavi bir polis ışığı bulunuyordu.

"Suçlu kovalamaca nasıl gidiyor?" diye sordu Overoy, çantasını arka koltuğa fırlatırken.

"Turist mevsiminin başlamasıyla işimiz de zorlaşıyor. Senin kaçaklar keşke ait oldukları yerde, Londra'da kalsalardı."

Overoy güldü:

"Kötü adamların da tatile gereksinmesi vardır."

Robillard motoru çalıştırdı ve koltuğa oturmuş, bir sigara yakmakta olan arkadaşına döndü. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Overoy saatine baktı:

"Üçü biraz geçiyor. Bu saatte nerede olur? Okulda mı?"

Robillard başıyla olumladı: "Evet, bugün Salı, demek ki La Roche'de."

"O zaman La Roche'ye; dışarı çıktığında onu alırım."

"Çok bekleyeceksin."

"Önemli değil, zamanım var. Fakat belki de önce bir otelde yer ayırtmalıyım."

"Yağma yok. Gece bizde kalmanı sağlayamazsam Wendy beni asla bağışlamaz."

"Size zahmet vermek-"

“Ne zahmeti? Seninle birlikte olmaktan mutlu oluruz Ken; bize lanetli şehirdeki suçları anlatırsın. Wendy bunu sevecek.”

Overoy rahatlamaya başlamıştı bile, gülümsedi.:

“Anlaştık. Haydi, yolda konuşuruz.”

Robillard kısa bir süre sonra kalabalık anayoldan ayrılarak daha sakin, ağaç gölgeleriyle bezeli sahil yoluna saptı. Parlak renkli çalılar ve havadaki deniz tazeliği, Overoy’u daha da gevşetmişti. Yarısını içtiği sigarasını camdan fırlattı ve derin bir nefes aldı.

“Jonathan Childes hakkında ne biliyorsun?” diye sordu. Gözü, önlerindeki dar yoldaydı.

Robillard, karşıdan gelen aracın geçmesi için yavaşladı. “Pek bir şey değil, sadece raporda belirttiklerimiz. Neredeyse üç yıldır yalnız yaşıyor; birden fazla okulda çalışmasına rağmen yaşamı oldukça hafife alıyor gibi. Genel olarak dikkat çekmemeye çalışıyor. Komik ama birkaç hafta önce biz de onunla ilgili bilgi istemiştik.”

Overoy meraklandı:

“Öyle mi? Neden?”

“Aynı zamanda Polis Komitesinin üyesi olan bir ada yöneticisi, Childes’in geçmişini araştırmamızı istedi. Adı Platnauer. La Roche’nin yönetim kurulu üyelerinden biri; sanırım araştırma nedeni buydu.”

“Ama neden şimdi? Childes uzun zamandır o okulda çalışıyor, değil mi?”

“Bir kaç yıldır. İtiraf etmeliyim ki bu ani ilgi beni de şaşırttı. Sorun ne, Ken?”

“Merak etme, adam temiz. Bize yardımcı olabileceği bazı olaylar var; hepsi bu.”

“Şimdi iyice meraklandım. Elde ettiğimiz bilgiyi Platnauer’e vermiştik, o da La Roche Müdiresi Bayan Piprelly’e

iletmiş. O zamandan beri bir şey duymadık. Childes'in üç yıl önceki soruşturmaya olan katkıları yeterince belgelenmişti, fakat polisle tek ilişkisi buydu. Davaya sen bakıyordun; neden sana ulaşmadılar, anlayamadım."

"Gerek yoktu ki; her şey kayıtlarda yazılı."

"Hadi, şu hikayeyi anlatsana."

"Üzgünüm Geoff, şu anda yapamam. Anlatacak pek bir şey yok zaten; ayrıca Childes'i güç durumda bırakmak istemiyorum; geçen sefer ona yeterince sorun çıkarmıştım." Overoy bir sigara daha çıkardı. "Basına çok fazla bilgi sızdırdım ve onlar da henüz soğumamış bir cesede dadanan akbabalar gibi yüklendiler adama."

"Bu herifin ne özelliği var? Kâhin falan mı?"

"Tam değil. Bütün bildiğimiz, bir medyum olduğu. Fakat ne önseziye, ne de ölülerin ruhunu işitme yeteneğine sahip. Üç yıl önce o çocukların cesetlerinin nerede gömülü olduğunu aklıyla gördü ve katili bulmamız için de yeterince ipucu sağladı. Ne yazık ki çok geç kalmıştık, adama ulaştığımızda kendini çoktan öldürmüştü."

"Ama nasıl"

"Hiçbir fikrim yok; bu gibi şeyleri asla anlayamadım. İster telepati de, ister başka bir şey. Tek bildiğim, Childes'in bir sahtekar olmadığı - aslında adam, bu yeteneğe sahip olduğu için herkesten daha çok üzülüyor."

Overoy, daha gösterilmeden kız kolejini farketti. Polis aracı virajı döndüğünde, beyaz ve hantal ana binanın üst kısmı, ağaçların üzerinde görünmeye başlamıştı. Binanın duvarlarına vuran güneş, göz kamaştırıcı bir etki yaratıyordu. Kapılara yaklaştıklarında, Overoy uzun araç yolunu gördü ve bir ıslık çaldı.

"Okul diye ben buna derim!" yorumunu yaptı. Uzun bina ve diğer yapıların arkasındaki denizin pırıltılı kobalt mavi-

si, gökyüzüne meydan okuyor gibiydi. Yemyeşil tepe zirvele-riyle onları saran ormanlar hoş bir renk çeşitlemesi yaratı-yor; gökyüzü, deniz ve karanın renkleri karışıklık yaratmak-tan çok, birbirleriyle bütünleşiyorlardı. Park ettikleri yerin yakınında çimler ve çiçek tarhlarıyla çevrili tenis kortları var-dı; otoparkın mekanik renkleri bile bu uyumu bozamıyordu.

“Böyle bir yerde okuyacağımı bilseydim zevkle öğrenim hayatına geri dönerdim!” dedi Overoy, sigara dumanını eliy-le dağıtarak.

“Önce cinsiyet değiştirmen gerekiyor!” yanıtını verdi Robillard.

“Bunu bile yapardım!”

Robillard kıkırdadı:

“Seni okula götüreyim mi?”

Overoy başını sağa sola salladı:

“Kortların oradaki banklarda beklerim; dikkat çekmeye gerek yok.”

“Sen bilirsin. Otomobili siyah bir Mini.” Gömlek cebin-den bir kağıt parçası çıkardı. “Ruhsat no 27292. Seni alma-dan önce kontrol ettim. Ben ayrılmadan önce burada oldu-ğundan emin olalım.” Aracı demir kapılardan içeri sokarak otoparkın yanına çekti. “İşte otomobili” dedi imleyerek, “yani hâlâ okulda.”

Overoy kapıyı açtı ve arka koltuktaki çantasına uzandı.

“İstersen kalabilir,” dedi Robillard. “Nasılsa gelip seni alacağım.”

“Sadece bir şey almam gerek,” yanıtını verdi; yan cep-lerden birini açtı ve elini daldırarak kahverengi bir zarf çıkar-dı. “Beni almana gerek yok, Geoff. Büyük olasılıkla Childes konuşmak için evine davet edecektir; oradan da bir taksiye atlarım.”

“Adresi biliyorsun.”

“Evet, aldım.” Overoy dışarı çıktı ve güneş ışığının altında gözlerini kıstı. Sonra açık cama eğildi. “Unutmadan, Geoff,” dedi. “Karakolda bu konudan bahsetmezsen sevinirim. Childes’e çenemi kapayacağıma söz vermiştim.”

“Kime ne söyleyeyim ki?” diye yanıtladı Robillard gülümseyerek. “Sonra görüşürüz.”

Otomobili geri vitese takıp ana kapıya doğru geriledi ve uzaklaşmadan önce Overoy’a elini salladı. Müfettiş gerindi ve zarfı ceketinin cebine koydu. Ardından ağır ağır banklara yürüdü; bir yandan güneş gözlüklerini almadığına, öte yandan tenis oynayanlar arasında yaşına uygun bir kızın bulunmamasına yanıyordu.

Kortların karşı tarafındaki yola otomobiller girmeye başladı ve Overoy, bunların, gündüzcü kızlarını almak üzere gelen ebeveynler olduğunu düşündü. Saatine baktı; Childes az sonra çıkardı.

Müfettiş, ceketini yanına koymuş, gömlek kollarını dirseklerine kadar sıvamış ve kravatını gevşetmişti. Güneşin altında öylece oturup biraz düşünme fırsatı yakalamak iyi gelmişti ve bu güzel ortamda çalıştığı için dostu Robillard’a imreniyordu. Buna rağmen, koşullar ne kadar çekici görünürse görünsün, o yoz, alçak ve berbat şehir yaşamına alışkın birinin bir süre sonra buradan sıkılacağını bilmekteydi. Otuz sekiz yaşındaydı ve bir kent polisi olmanın hızlı temposundan hoşlanıyordu. “Yine de Jean buraya bayılırdı,” diye düşünerek eşini bu rahat yaşamın içinde imgeledi:

“Kumsallar, mangal partileri ve taze hava. Kendisi için de gecenin bir yarısında uyandırılmama ve daha az mesai. Acaba adada kış nasıldı? İşin püf noktası buydu işte.

Kolej binasından bir zil sesi geldi ve hemen ardından tüm binalardan kızlar çıkmaya başladı; konuşmalarıyla az

önceki sessizlikten eser bırakmamışlardı. Bir süre daha bekledikten sonra ağır ağır kendisine doğru ilerleyen Childes'i farketti; yanında da sarı bir yazlık elbise giymiş zayıf, sarışın bir kız vardı. Yürürken kızın eli saçının arkasına uzandı, tokasını çıkardı ve saçlarını savurdu. Overoy kızı inceledi; genç, hafif bronz tenli ve çok güzel. İkisi arasında bir ilişki olup olmadığını merak etti ve kız hafifçe Childes'in koluna dokunduğunda sorusu yanıtlanmış oldu. İyice yaklaştıklarında Overoy doğruldu, ceketini omzuna attı ve elini pantolon cebine soktu.

Childes, otoparka girmek üzereyken gördü müfettişi. Donakaldı; kız da şaşkınlıkla ona bakıyordu. Başını Childes'in baktığı doğrultuya çevirdi ve kendilerine doğru gelmekte olan Overoy'u gördü.

"Merhaba Bay Childes!" dedi. "Hatırladınız mı?"

"Nasıl unutabilirim ki," yanıtını aldı ve bu yanıtın ardındaki öfkeyi sezdi. Childes biraz isteksiz, el sıkıştılar.

"Sizi böyle şaşırttığım için üzgünüm!" diye özür diledi müfettiş. "Ama geçen hafta telefonda konuştuğumuz, şey, meseleyi inceledim ve sizinle görüşmemin uygun olacağını düşündüm." Kıza selam verdiğinde açık yeşil gözlerini farketti; çok güzel demek yetersiz kalıyordu.

"Amy, bu Müfettiş Overoy," dedi Childes. "Sana bahsettiğim polis."

Amy, Overoy'un elini sıktı; gözlerindeki kuşku belirgindi.

Müfettiş, Childes'e dönerek "baş başa görüşebilir miyiz?" diye sordu.

Amy, "Ben sonra ararım, Jon" deyip arkasını döndü ve yürümeye başladı.

"Buna gerek yok."

"Önemli değil," dedi Amy. "Zaten yapmam gereken

işler var. Sonra konuşuruz. Hoşçakalın, müfettiş.” İlerleme-
den önce, bir şeyler söylemek istercesine duraksadı, ancak
sonra fikrini değiştirdi. Kırmızı otomobiline yöneldi ve araca
binmeden belirgin bir kaygıyla Childes’e baktı. Childes, o-
nun kapıdan çıkmasını bekledi ve sonra müfettişe döndü.

“Bu işi telefonda halledemez miydiniz?” diye sordu; öf-
kesini gizlemekte güçlük çekiyordu.

“Pek sanmam,” yanıtını verdi Overoy, sakince. “Konuş-
tuktan sonra bana hak vereceksiniz. Evinize gidebilir miyiz?”

Childes omuz silkti:

“Pekala. Bu davada mı görevlendirildiniz?” diye sordu
otomobile yürürken.

“Pek sayılmaz. Sizi tanıdığım için davanın özel bir yö-
nüyle ilgileniyorum, diyelim.”

“O zaman bir bağlantı var.”

“Belki.”

“Size tanımladığım koşullarda bir adam öldürülmüş
mü?”

“Bunları evinizde konuşalım,”

La Roche’dan ayrıldılar ve Overoy, Childes’in evinin
bulunduğu dar yola ne kadar çabuk vardıklarına şaşırdı. A-
ma sonra, adanın pek de büyük olmadığı, aklına geldi. Kulü-
be de denilebilecek ev, bir dizi benzer evin en sonucusuydu
ve Overoy, Childes’in sinirlenmesine hak verdi; ne de olsa
yaşamına izinsiz dalıvermişti. Kulübeler, o eski evlerin çeki-
ciliğine sahipti; anakaradaki zenginlerin kırlara sığınmak için
anasının nikahını ödedikleri türden evlerdi bunlar.

İçerideki havanın serinliği Overoy’u sevindirdi ve Chil-
des ceketini çıkarıp küçük koridora asarken o da bir divana
kuruldu.

“İçecek bir şey ister misin?” diye sordu Childes; sesin-
deki düşmanlık biraz olsun azalmıştı. “Çay. kahve?”

“Ah, bir bira iyi olur.”

“Tamam.”

Childes mutfağa girdi ve biraz sonra elinde altılı bir kutu bira paketi ve iki bardakla döndü. Kutulardan birini açıp bir bardakla beraber Overoy’a uzattı ve o da, sıcak günün ardından gelen buz gibi birayı zevkle aldı. Birayı bardağa doldurdu ve dostça bir devinimle bardağı Childes’e kaldırdı. Karşıdaki sandalyede oturmakta olan Childes, bu jestine yanıt vermedi.

“Bana ne anlatacaksın?” diye sordu kendi bardağını doldururken. Bira kutuları, tarafsız bir bölgeymişçesine, ikisinin arasındaki alçak bir sehpa konulmuşlardı.

“Yaşlı adam konusunda haklı olabilirsin,” dedi Overoy. Childes öne doğru eğildi.

“Cesedi buldunuz mu?”

Müfettiş, birasından büyük bir yudum aldıktan sonra başını sağa-sola salladı:

“Adamın bir yatağa -yanlış anımsamıyorsam dar bir yatağa- bağlı olduğunu ve odada pek eşya bulunmadığını söylediğinde aklımda bir şimşek çaktı. O sabah, bir akıl hastahanesinin kısmen yakıldığına dair bir rapor gelmişti.”

Childes’in elindeki bardak dudaklarına ulaşmak üzereyken yarı yolda kaldı. “İşte bu,” dedi sessizce.

“Şey, emin olamayız. Yangında personel dahil yirmi beş kişi öldü ve bunlardan birkaçı yaşlı erkek hastalar; çoğu bunamış, birkaçının ise daha ciddi rahatsızlıkları var. Bunlardan biri sizin adam olabilir, ancak cesetlerin hemen hepsi öyle kötü yanmış ki herhangi birinin yangından önce öldürüldüğünü saptamak olanaksızdı.”

“Peki yangın nasıl...”

“Kaza değilmiş, çünkü uzmanlar iki ayrı yerde başladığından emin: Üst katlarda bir yer ve bodrum. Her iki yerde

de boş benzin bidonları bulundu. Kundakçının kim olduğunu bilmiyoruz; ama hastahanede yatanlardan biri, gece dolaşırken bodrumda bidonları farketmiş. Soruşturmayı yürütenler, kundakçının da ölmüş olabileceğinden kuşkuluyorlar.”

“Nasıl bu kadar emin olabilirler?”

“Olamazlar. Ama kurtulan hasta ve çalışanlar bütün hafta sorgulandı ve içlerinden birinin suçlu olduğuna inanmak için bir neden yok. Elbette, hastaların büyük kısmı zırdeli olduğu için yüzde yüz emin olmak olanaksız. Öte yandan, yangını dışarıdan biri de çıkarmış olabilir.”

Childes sandalyeye yaslanarak birasını yudumladı; düşünceye dalmıştı. Overoy sakin, bekledi. Üzerlerinden geçen bir uçağın uzaklardan gelen gürültüsü işitilebiliyordu.

“Şimdi ne olacak?” dedi Childes bir süre sonra.

“Tüm bu suçlar arasında bir ilişki varsa, manyağın tanımını yapabilmek için en ufak bir bilgi kırıntısına dahi gereksinmemiz var demektir. Dürüst olmak gerekirse şu anda kimse kundaklamayla bir ilişki kurmuyor, ben hariç. Fakat diğer iki olayın birbiriyle bağlantılı olduğuna dair kanıtlar var. Sigara içebilir miyim?”

Childes başını salladığında Overoy ceket cebinden paketini çıkartıp bir sigara yaktı. Boş bira kutusunu da kül tablası olarak kullanıyordu.

“Elinizdeki kanıtlar neler?” diye sordu Childes.

“Öncelikle, fahişe ve çocuğun cesedi aynı yöntemle parçalanmış. Törenselsel bir vahşetin tüm izlerini taşımaktaydılar: Kesilip alınan iç organlar, koparılan kalp ve gövdenin içine yerleştirilen yabancı nesneler. Kadının içine odasındaki ıvır zıvır, çocuğa ise toprak, çimen ve çiçekler yerleştirilmişti. Ardından, beden dikilerek birleştirilmiş. Bir manyağın edimleri bunlar; çılgınca bir yönetime sahip bir manyağın.”

“Belki de bir kişi değildi; bir tür tarikat olamaz mı?”

“İki olayda da sadece bir kişinin parmak izleri bulundu; çocuğun tabutunda ve fahişenin gövdesinden çıkarılan nesnelerde. Katil her kimse parmak izi konusunu hiç umursamıyordu. Akıl hastahanesinin yakılmasında ise, doğal olarak hiçbir kanıt yok.”

“Benzin bidonlarında parmak izi yok mu?”

“Bidonlar da yanmıştı. Şu yaşlı adamı bir daha anlat; başka neler gördün?”

Childes sarardı. “Korkarım çok çabuk kendimden geçtim. İmge öyle canlıydı ki; o işkence... Daha fazla dayanamadım.”

“Bu çok doğal. Ama katilin aynı olduğuna eminsin, değil mi?”

“Kesinlikle; ancak bunu açıklamak güç. Başka birinin aklına girdiğinizde onu tanımak, karşınızda görmek kadar kolay; hatta belki de kılık değiştirmesi işe yaramayacağı için daha da kolay.”

“Büyük ellerden bahsettin.”

“Evet. Onlara eğilerek bakıyordum; yani aklına ulaştığım kişinin elleri gibiydiler. Bir işçininkiler gibi büyük, kabadılar. Güçlü.”

“Herhangi bir nesne var mıydı? Yüzük, zincir veya saat gibi?”

“Hayır.”

Konuşma sırasında Overoy bir yandan da Childes'i süzmekteydi; yüzündeki yorgunluk ifadesini, hareketlerindeki gerilimi farkedebiliyordu. Adadaki yaşamı ona huzur getirmiş miydi bilinmez, ama şu anda huzurlu olmadığı apaçıktı. Childes'e acıyor, ancak onu daha fazla zorlamaktan başka tercihi olmadığını da biliyordu. Yatıştırıcı bir sesle sordu:

“Geçen sefer katilin izini nasıl bulduğumuzu anımsıyormusun?”

“Son cinayetinde bir şey bırakmıştı.”

“Evet, bir not. Bir başka çocuğu daha öldüreceğini, kendine engel olamadığını yazmıştı. Bir psikiyatrist, adamın yakalanmak ve bu suçları işlemekten kurtulmak istediğini söylemişti; bu notla bize yalvarıyordu. Sana notu gösterdiğimizde katili tanımladın ve bize nerede yaşadığını, ne işte çalıştığını anlattın. Tek yapmamız gereken, o yerleşim bölgesinde tanıma uyan, bilinen sapıkları belirlemektir.”

“Bunu nasıl yaptığımı hâlâ anlamıyorum.”

“Çünkü sen yeteneğinden kaçtın!”

“Bir sürü insan gelip neler olduğunu öğrenmek istedi ve artık bu konuyla ilgilenmek istemediğimi anlamadılar. Ruh-sal Araştırma Enstitüsü benim üzerime bir yazı yayınlamak istedi, birkaç Amerikan üniversitesi konferans vermem için çağırdı, kayıp yakınlarını bulmamı isteyenler ise saymakla bitmez. Başımın içinde ne döndüğünü bilmiyordum ve açıkçası bilmek için can atmıyordum da. Tek istediğim huzur içinde yaşamaktı; ancak böyle olmadı. Kendimi nasıl hissettiğimi bilebilir misin?”

“Evet; Fil Adam gibi. Sanırım olanları çok ciddiye aldın.”

“Haklı olabilirsin; fakat korkmuş, sarsılmıştım. İçimdeki bu hilkat garibesi yüzünden nelere tanık olmak zorunda kaldığımı hayal bile edemezsin.”

“Ama bütün bunlara rağmen geçen hafta beni aradın.”

Childes, hâlâ birası olmasına rağmen bir kutu daha açtı ve bardağını doldurarak bir yudum aldı. “Buna zorunluydum,” dedi en sonunda. “Bunu her kim yapıyorsa durdurulması gerek. Umarım yangın işini bitirmiştir!”

“Öğrenmek için bir başka cinayet beklememiz gerekmiyor.”

Childes kuşkuyla Overoy’u süzdü:

“Nasıl?”

Müfettiş bardağını sehpanın üzerine koydu, ceketine uzandı ve iç cebindeki kahverengi zarfı çıkardı.

“İlk iki olay arasında bir ilişki olduğunu ve her ikisinde de törensel bir nitelik bulunduğunu söylemiştim.” Zarfı Childes’e uzatarak devam etti: “İçinde bir nesne var, bir benzeri de adli tıpta. İkisi de suç mahallinde bulundu; biri fahişenin bedeni içinden, diğeri de çocuktan. Biraz uğraştırmakla beraber, sana göstermek için birini almayı başardım.”

Childes zarfa baktı, dokunmak istemiyordu.

“Al,” diye ısrar etti Overoy.

Childes’in uzanan eli hâlâ kararsızdı. Vazgeçti:

“Bunu yapmak istediğimi sanmıyorum.”

Overoy doğrularak zarfı ona götürdü:

“Geçen sefer çektiğin ruhsal işkence, ancak katili bulduğumuzda sona ermişti.”

“Hayır, kendini öldürdüğünde. O anda ben de kurtulmuştum.”

“Şu anda ne hissediyorsun? Bu manyak yangında öldü mü?”

“Ben... hiç sanmıyorum.”

“O zaman zarfı al ve aç.”

Childes gönülsüzce zarfı aldı.

Hafif bir elektrik akımına tutulmuşçasına irkildi. Zarf çok hafifti.

Zarfı açarak başparmağıyla işaret parmağını içine soktu. Yumuşak, yuvarlak bir şey duyumsadı. Küçük bir şey.

Parlak oval taşı çıkardı. Avucundayken, gümüş rengi taşın içindeki yanardöner mavi parlıtyı gördü; taşın parlaltısının içinde saklı olan başka bir parlaklıktı bu; mavi bir parlaklık.

Childes sallandı; Overoy onu omzundan tuttu ve tutar

tutmaz, elektrik çarpmış gibi tekrar bıraktı. Bir adım geriledi ve Childes'in saçlarındaki dalgalanmayı gördü; sanki bedeninden statik elektrik akıyordu!

Ürperti Childes'i sararak gövdesini sımsıkı kavradı; yine de sinir hücreleri genişliyordu sanki. Bedeninin sarsıldığını duyumsadı; artık denetimini yitirmişti. Soğuk bir şimşek aklına saplandı. Bir afallama duyumsadı; ancak sadece kendi benliğinden değil, bir başka varlıktan da. Çürümüş bir şey kafasının içinde ağır ağır ilerlemektedir sanki. Onu seyreden gözler duyumsadı; ama içinde. Avucu taşın üzerinde kapandı ve tırnakları tenini deldi.

O'nu sezdi...

... Onu sezdi ...

"Bir aytaşıydı," dedi Amy'ye. "Fahişenin bedeni içine bırakılmış küçük bir aytaşı. Overoy'un dediğine göre, patolog, çocuğun cesedinde de bir tane bulmuş."

Amy yerde, Childes'in ayakucunda oturmaktaydı; bir kolunu dizine dayamış, endişeyle ona bakıyordu. Divanda oturmakta olan Childes'in kucağında bir kadeh viski vardı. Overoy iki saat önce gitmiş olmasına rağmen o içmeye devam etmişti; ama alkol hiç etkilemiyordu. "Acaba bir kaç saat önceki olay beynimi mi uyuşturdu?" diye düşündü.

"Peki akıl hastahanesinde de aynı taştan bulunmuş mu?" diye sordu Amy.

"Öyle bir tahribattan sonra böyle küçük bir şeyi bulamazlar."

"Şu Overoy, tüm bunları yapanın aynı kişi olduğunu söylediğinde sana inandı ha?"

"Kabullenmek onun için güç oldu, ama bana güvenmesi gerektiğini biliyor." Childes viskiden bir yudum aldığı anda

ağzını acı bir tat kapladı; fakat bu ateşten sıvı, içinde duyumsadığı soğukluğu atmasına yardımcı oluyordu. “Şimdiye dek gözümün önüne gelip duran imge oydu işte Amy; parlak bir beyazlık. Tıpkı seyrek bulutların ardından görünen ay gibi. Gördüğüm karabasanlardan birinde de vardı.”

“Ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Hayır.”

“Aytaşı, güçlü bir tepki vermene yol açtı.”

Childes acı acı gülümsedi:

“Overoy’u çok korkuttum. Kendimi de. Bu yaratık her ne veya her kimse, beni biliyor. Burada, bu odada, kafamın içindeydi Amy; bir asalak gibi aklımı yiyordu. Karşı koymaya, aklımı berraklaştırmaya çalıştım; ancak çok güçlüydü. Aynı şey daha önce de olmuştu, ama bu boyutta değil.”

“Bana söylemedin.”

“Ne söyleyebilirdim ki? Deliriyor olabileceğimi düşündüm, sonra geçip gitti. Kendimi iyi hissediyordum. Bugün intikam alırcasına geri döndü.”

“Hâlâ neden sen olduğunu anlamıyorum Jon? Bir kaç ayrıksı durum dışında medyumluk iddian yok; bununla ilgilenmiyorsun bile. Tam tersine, konudan bir tabuymuşçasına sakınıyorsun.”

“Başıma neler geldiğini anlatmıştım.”

“Bunu demek istemedim. Genel olarak konuşuyorum; büyü, doğaüstü olaylar, insanların konuşmaktan hoşlandığı şeyler yani. Tinselcilikten veya hayalet ve vampirlerden bahsettiğimde konuşmaktan hep kaçındın.”

“Bunların hepsi masal.”

“İşte yine kestirip atıyorsun. Konuşmaktan korkuyorsun sanki.”

“Bu çok saçma.”

“Öyle mi acaba? Jon, neden bana ebeveynlerinden bahsetmedin hiç?”

“Bu ne biçim soru?”

“Yanıt ver.”

“İkisi de öldü; bunu biliyorsun.”

“Evet, ama neden hiç onlardan bahsetmiyorsun?”

“Annemi pek hatırlamıyorum. Ben çok küçükken ölmüş. “

“Yedi yaşındaydın ve kanserden öldü. Ya baban?”

Childes’in dudakları gerildi:

“Amy, senin sorgulaman olmaksızın da yeterince kötü bir gün geçirdim. Ne yapmaya çalışıyorsun? Beni yedinci oğlun yedinci oğlu ya da bir gizemci olarak mı görüyorsun acaba? Ne kadar saçma konuştuğunun farkında mısın?”

“Elbette! Ben sadece seni açmaya çalışıyorum Jon; kendi derinliklerine dalmanı sağlamaya. Seni tanıdığımdan beri bir şey gizlediğini sezmiştim; sadece benden değil, kendinden de!” Amy kızgındı ve bunun nedeni de Childes’in kör inatıydı. Onun gözlerine baktı ve gizli bir noktaya ulaştığını, sözlerinde doğruluk payı olduğunu gördü.

“Peki, madem o kadar heveslisin, anlatayım. Babam bir şirkette 26 yıl katiplik yaptı, boş vaktinde ise vaizlik. Mantıklı, pratik bir adamdı ve-”

“Bunları biliyorum.”

“Ve alkolden öldü.”

Amy duraksadı; şaşırmıştı, ancak öfkesi hâlâ sürüyordu:

“Daha fazlası, daha fazlası olduğunu biliyorum.”

“Tanrı aşkına Amy, ne istiyorsun benden?”

“Gerçeği!”

“Olanların geçmişimle bir ilgisi yok.”

“Nereden biliyorsun?”

“Babam gizemli veya doğaüstü şeylerden nefret ederdi.

Annem öldükten sonra ölümlerden hiç bahsetmedi. Annemin mezarına bile gidemezdin!”

“Ve bu adam bir vaizdi ha?”

“O bir ayyaştı. 17 yaşımıdayken kusmuşunda boğularak öldü. Sana bir şey söyleyeyim mi? rahatlamıştım! Ondan kurtulduğum için çok hoşnuttum! Şimdi ne düşünüyorsun bakalım?”

Amy diz çöktü ve kollarını Childes’in omuzlarına doladı. Kasıldığını, uzaklaşmak istediğini duyumsadı; ama bırakmadı onu. Sonra gerginlik yavaş yavaş azaldı.

“İçkimi döküyorsun,” dedi Childes sessizce. Amy onu daha da sıkıştırdı; ta ki “Hey!” diye bağırıncaya kadar.

Childes’i bıraktı ve yanına, yüzünü görebileceği bir şekilde oturdu:

“Bunca zamandır bana söylememenin nedeni suçluluk duygusu muydu? Bunun benim için hiç önemli olmadığını bilmiyor muydun?”

“Amy, bırak da konuşayım. Babam yüzünden hiç de suçluluk duymuyorum. Üzgünüm, evet, ama suçlu değil. O kendi kendini öldürdü.”

“Annemi özlüyordu.”

“Evet, doğru. Fakat bir görevi daha vardı. Oğluna bakmak. Bunu belki biraz yaptı, ama asla affetmeyeceğim şeyler de var.”

“Zalim miydi?”

“Ona sorarsan hayır.”

“Seni dövdü, değil mi?”

Childes’in yüzünden bir gölge geçer gibi oldu. “Beni kendisine benzetmek istedi. Bu konuyu bırakalım Amy; artık gücüm kalmadı.” Amy’nin gözlerinin nemlendiğini farketti ve onu öpmek için eğildi. “Bana yardım etmek istemiştin; fakat pek bir yere varamadık, değil mi?”

“Hiç belli olmaz. En azından bir şeyler daha biliyorum.”

“Bu bir başarı mı?”

“Anlamama yardımcı oluyor.”

“Neyi?”

“Çekingenliğini. Neden bazı şeyleri kendine sakladığını. Sanırım annenin ölümünden sonra duyguların bastırılmıştı. Sevebileceğin bir baban yoktu ve biraz önce onu mantıklı ve pratik olarak tanımladın; tutunabileceğin tek insanı anlatmak için tuhaf sözcükler.”

“Ama öyleydi.”

“Ve bu özellikler kısmen sana da geçti,”

Childes kaşlarını kaldırdı.

“Bazen ne kadar mantıklı olduğunu, ne kadar sıkıcı bir gerçekçiliğe sahip olduğunu farketmedin mi hiç? İlk ruhsal deneyimin seni neden afallatmıştı sanıyorsun?”

“Doğaüstü olayların olabileceğini asla reddetmedim.”

“Ama bu fikirleri benimsemedin de.”

“Neden bu kadar düşmanca davranıyorsun Amy?”

Soru Amy’i sarsmıştı:

“Jon, öyle demek istemedim. Sadece yardım etmek, kendini keşfetmeni sağlamak istiyorum. Seninle bu kişi arasında bir bağ olmalı; aklını ona çeken bir bağ.”

“Veya tam tersi.”

“Her neyse. Belki her ikisi de.”

Bu düşünce Childes’i baştaşa aşağı ürpertti:

“O... o bir insan değil, Amy. Bir yaratık; sadist, çürümüş bir varlık.”

Childes’in elini tuttu:

“Bütün söylediklerime rağmen, şimdi mantıklı olmanı istiyorum. Bu katil bir insan Jon; müfettişin söylediklerine bakılırsa olağanüstü güçlü biri, bir şapık, fakat bir insan.”

"Hayır, aklının içindeydin, oradaki dehşete tanık oldum."

"O zaman neden kim olduğunu göremiyorsun?"

"O... o çok güçlü, boğucu bir baskısı var. Aklımın kazınıp yağmalandığını, bu şeyin aklımı yiyerek düşüncelerimi çaldığını duyumsuyorum. O korkunç edimleri görüyorum, çünkü görmemi istiyor. Bu yaratık benimle alay ediyor, Amy."

Amy bardağı alarak yere koydu ve Childes'in ellerini sıkıcı tuttu. "Bu gece seninle kalmak istiyorum," dedi.

Şaşıрма sırası Childes'teydi:

"Baban..."

Tüm ağırbaşlılığına rağmen Amy kendini gülmekten alamadı:

"Tanrım, Jon, ben yirmi üç yaşındayım! Evi arayıp an-neme gelemeyeceğimi söylerim." Daha ayağa kalkmadan Childes koluna yapıştı.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Emin olman gerekmez. Ben kalıyorum."

Childes'in gerginliği biraz azalmıştı:

"Babanı kapımda elinde bir çiftleyle görmek istemiyorum. Bu akşam bir de onu çekemem."

"Anneme fişekleri saklamasını söylerim." Doğruldu ve koridora çıkmadan önce Childes'in yüzüne dokundu. O telefonda konuşurken Childes de koridordan gelen boğuk sesini dinledi ve viskisini bir yudumda bitirdi. Gözlerini kapattı, başını arkaya dayadı ve Amy'nin, bu kararla kendisini nasıl yatıştırdığının farkında olup olmadığını düşündü.

Amy Childes'in mırıltılarıyla uyandı ve dinledi. Childes uyumaktaydı; sayıklıyordu:

"... sen burada değilsin... o dedi... burada değilsin... değilsin... o..."

Onu uyandırmadı. Üstüste yinelenen sözcüklerin anlamını kavramaya çalışıyordu.

“... sen... olamazsın...”

Adamın aklını araştırmıştı; başlangıçta şaşkındı, fakat daha sonra aralarındaki bağlantı onu heyecanlandırdı. Kimdi? Gücü neydi? Ve tehlikeli olabilir miydi?

Gülümsedi. Bu oyundan hoşlandı.

Aralarında öyle çok imge akmıştı ki; bunların güç ve hızları rahatsız ediciydi, ama bir süre sonra kabul edildiler; zevk verdiler. Bu korkmuş adamı bulmak için kendi bilincini deşmiş, araştırmış, salıvermişti, ama belirgin bir başarı yoktu. Yine de o görünmez duyumsal bağ giderek güçleniyordu. Sezmiş ve emmiş, adamın paniğini duyumsamıştı. Anılar bile gizlenememişti.

Adamın aklının derinliklerine saklanmış olan geçmiş cinayetler ve öldürülen çocuklar keşfedilmiş, önce şaşkınlık, ardından sadistçe bir zevkle seyredilmişti. Buna gözlem denemezdi; çünkü bilinen anlamda bir görmek değildi söz konusu olan; sezilmiş ve yaşanmışlardı. Zevk vermişlerdi. Ve adamın cinayetlerle olan ilişkisini kavramıştı.

Bu adamın içinde görmesi gereken daha birçok duyumsal anı vardı; çünkü bundan hoşlanıyordu; adam, kullanması için yeni bir acı kaynağıydı. Keşfedilebilirdi, çünkü geçmişi düşüncelerinde varlığını sürdürüyordu; adamın bedensel imgesini algılayamamış, ama tanıdıkları bir an için bile olsa gözüne ilişmişti. Aytaşı -taşın adamın elinde olması tuhaftı- iki aklın birleşmesi için bir katalizör olmuştu; daha önceki saldırıları deneysel ve yoklama niteliğindeyken, bu seferki ani ve çok şiddetliydi. Öldürülen çocuklar ortaya çıktığında aytaşı ve polisle

olan ilişki de kurulmuş oldu ve adamın ruhölçüm³ yeteneğini kavradı. Anahtar, önceki cinayetlerdi.

İlgili kayıtları bulmak zor olmadı; dönemin gazetele-ri, bu gaddarlıkları ve yabansı sonuçlanışlarını öve öve bitirememişti; gereksinim duyduğu yanıtların hepsi kütüphane mikrofilmlerinde bulunuyordu.

Ertesi hafta bir sonraki numarayı çevirmekteydi; önündeki listede, aramış olduğu numaraların üzeri keçe kalemle çizilmişti.

Diğer uçtaki ahize kaldırıldı ve “Alo?” diyen bir çocuk sesi işittiğinde sırtıttı.

Rotschild binasının soğuk havasından kurtulduklarında, güneş onları cömertçe karşılayarak, sıcaklığıyla “hoşgeldiniz” dercesine kucakladı. La Roche’nin yaz mavisini üniformalarına bürünmüş 12 kız hiç durmadan konuşuyor, okul dışındaki bu özgür anların tadını çıkarıyorlardı. Modern ana binanın önündeki kaldırımda toplandılar; bu arada Childes de kimsenin kaybolmadığından emin olmak için onları sayıyordu. Öğrencilerinin çoğu, operatörün makineleri ve onların yeteneklerini anlatırken kullandığı teknik dilden pek bir şey anlamamıştı gözlerine o kaçınılmaz donuk bakışlar yerleştiğinde Childes bıyık altından gülmüştü, fakat yine de Rotschild firmasının büyük bilgi işlem birimine yaptıkları ziyaretin verimli geçtiğini düşünmekteydi. Bilgisayarların uluslararası şirketlerin işlemesi için ne gibi kolaylıklar sağladığını biraz da olsa anlamışlardı herhalde.

Her şey yolunda, kayıp kimse yok! İyi bir sabah olmuştu. Childes saatine baktı: 11:47.

Bulundukları yerden başlayan geniş yol kıvrılarak aşağı,

3 Ruhsal süreçlerin ölçülmesinde yararlanılan bir ruhbilim dalı. Ç.N.

limana iniyordu. Limanda toplanmış yatların direkleri, tembelce salınarak tatlı tatlı onları çağırırmaktaydı sanki.

“Öğle yemeğine yetişmek için vaktimiz var,” dedi kızlara. “Neden limana inmiyoruz?”

Kızlar bağrıışarak sevinçlerini belli ettiler ve hemen düzgün, ikili bir sıra oluşturdular. Childes önce bu kadar çok ses çıkarmamalarını rica etti, ardından önlerine geçip yürümeye başladı. Bir haftadır ilk kez ruhsal dengeye kavuştuğunu duyumsuyordu; parlak günışığı, kızların gevezelikleri ve çevrelerindeki olağanlık bu duyguyu daha da güçlendirmekteydi. Aytaşıyla yaşadığı deneyim ona yabansı bir boşluk duygusu bırakmakla kalmamış, daha sor ra Amy ile yaptığı konuşma da uykuda kalması gereken anıları canlandırmıştı. Sonraki günlerde, yetiştirilme tarzına yönelik eleştiriler hiç aklından çıkmamıştı. Yine de artık babasından nefret etmediğini farketmişti; bu gibi duyguları -diğerleriyle birlikte- bastırmayı uzun zaman önce öğrenmişti Childes. Tuhaf, ama bu kendi kendine boyun eğdirme yöntemini ona zorla kabul ettiren de babasıydı! İşte şimdi de sorunlarla böyle başa çıkmaktaydı, benliğindeki bastırma duygusunun yarattığı esneklikle. Günışığı ve olağanlık desteklerini esirgemediği sürece, son günlerdeki korkunç olaylara ve o kaygı verici “geçmişe bakış”larına karşı koyabilirdi. Korkması gereken tek dost, karanlık geceydi.

Marinalardan birine bakan boş bir bank gördü. Kızlardan altısı, onun imlemesiyle oturdu ve kıkırdayıp homurdanarak dar banka sığmaya çalıştılar. Diğerleri de karşıdaki parmaklıklara yaslandı.

Liman, turistler ve adalıların ortaklaşa oluşturduğu bir keşmekeş içindeydi; otomobil ve beyaz otobüsler ağır ağır tur atarken iskeleler park etmiş araçlarla dolmuştu. Granit kollarla kuşatılmış iki marina, her boyut ve türden yat ve

deniz motorlarıyla tıklım tıklımdı; adaya ait balıkçı tekneleri ise limanın daha ucundaki sakin demirleme yerlerindeydiler. Eğimli bir iskelenin ucunda bir fener kulesi yükselirken benzer bir diğer iskelenin ucunda ise eskilerden kalma bir kale burcu, adaya bekçilik yapmaktaydı. Parlak ön cepheleriyle denize bakan eski-yeni mağaza ve barlar, kartpostal renkleriyle beton sığınağın sınırlarını belirliyordu. Hemen tüm teraslardan yükselen basamaklar hızla dikleşen patikalar gibiydiler; yukarılardaki dar bölgelere çıkan karanlık geçitler, insanı çağırırçasına soğuk ve gizemliydi.

Childes, oturmakta olan kızlara “Siz ikiniz yaşlılar için bugünkü görevinizi yapacaksınız,” diyerek ağır ağır yaklaştı. Başparmağıyla kalkmalarını imlediğinde kızlar merakla ona baktı. “Öğretmeninize yer verin bakalım.”

“İsobel’i iki kişi sayabilir miyiz efendim?” diye sordu Kelly arsızca sırtarak, bir yandan da sıranın diğer ucunda oturan şişman arkadaşını gösteriyordu. Yeni bir kahkaha tufanı başladı ve gruptan gelen tek itirazı boğdu.

“Sanırım senin yerine oturacağım Kelly,” dedi Childes. “Bu arada sen bir iyilik daha yapacaksın.”

Kelly kalktı; gülüşünde kötü niyet yoktu ama gözleri her zamanki gibi meydan okuyordu:

“Elbette efendim.”

Childes cüzdanına uzandı:

“İki seçeneğiniz var: Vanilya ya da çilek. Karışık, çikolata, bademli, mangolu, mandalinalı veya bunlar gibi yaşamı zorlaştıracak şeyler yok, tamam mı? Yanına iki gönüllü daha al Kelly.”

Gözleri açgözlü bir telaşla parlamaya başlayan Isobel, diğer kızlar çılgık çılgıca keyiflerini belli ederken ayağa kalktı. “Ben yardım ederim efendim,” dedi neşeyle.

“Olamaz!” diye yakındı biri. “Sen gelene kadar dondurmalarından eser kalmaz!” Kızlar yeniden kahkahaya boğulurken Isobel küskün bir öfkeyle onları süzdü.

“Peki,” dedi Childes ve cüzdanından iki banknot çıkarırdı. “Sen de onlarla gitmek ister misin, Jeanette?” Parmaklıklara yaslanmakta olan kıza gülümsediğinde Jeanette hemen ciddileşiverdi. “Sanırım parayı sana emanet edebilirim.” Jeannette ürkekçe, Childes’in gözlerine bakmaktan çekinerek aldı parayı. “Sen siparişleri al Einstein” dedi Kelly’ye, “Benimki vanilyalı olsun. Yola da dikkat edin, okula döndüğümde eksilmiş olursak Bayan Piprelly beni asla affetmez!”

Kızlar yola çıktı; Kelly ve Isobel gizli bir espriyi paylaşıyor, Jeanette ise arkalarında ağır ağır yürüyordu. Childes, işlek caddenin karşısına geçene dek onları dikkatle gözledi ve sonra başını tekrar limana çevirerek, kuzey iskelesinin ucundaki rıhtıma ağır ağır yaklaşmakta olan feribotu seyretti. Uzaklardaki beyaz yelkenler, durgun denizi ters dönmüş küçük külahlar gibi lekelerken yukarıdaki sarı trislander⁴ inişe geçti; motorun o kısık sesi, en az bir arının vızıltısı kadar belirleyici bir parçasıydı adanın. Çevresindeki gürültünün, trafiğin ve insan seslerinin o hiç dinmeyen uğultusunun, huzurlu geçecek bir yılı sadece bir süre için kesintiye uğratacağını düşünerek rahatlatmış kendini. Bu keşmekeşin ortasında bile, hafif dalgalı dokusu ve zarıfça alçalıp yükselen martılarıyla denize bakmak, yatıştırıcı bir etki yaratıyordu.

Oldukça rahatlamıştı ve kızların da yanında rahat olmalarından dolayı hoşnuttu; onlara eşlik etmekten hoşlanıyordu ve belli ki onlar da bu gezintiyi sevmişlerdi. Neler öğrendiklerini keşfetmek için Rothschild’ın bilgi işlem birimi

4 Oniki kişilik küçük uçak. (Ç.N.)

hakkında sorular sormaya başladı, ancak konuşma kısa sürede eğitimin ötesine kaydı; kızların görüşlerini ilgi çekici, bazen de eğlendirici bulmaktaydı ve böylesi gezilerin genellikle daha bilinçli bir öğretmen-öğrenci ilişkisi sağladığını anımsadı. Childes, Kingsley'deki sınıflarından biriyle de benzer bir alan gezisi planlamıştı, fakat o gezinin bu kadar nesheli geçmesini beklemiyordu; erkek çocuklarının doğal kabalığını dizginlemek için daha disiplinli bir yaklaşım şarttı.

Kelly, Isobel ve Jeanette, ellerinde dondurma külahlarıyla döndüklerinde, ellerindeki yükü hemen boşaltıveren sınıf arkadaşlarının alkışlarıyla karşılandılar. Jeanette elini elbisesinin cebine atıp paranın üstünü çıkardığında Childes gülümseyerek "Teşekkür ederim," dedi.

"Biz teşekkür ederiz Bay Childes," diye karşılık verdi kız; utangaçlığı biraz olsun yokolmuştu.

"Bu sabah gördükleriniz yararlı oldu mu?" diye sordu Jeanette'e.

"Oh, evet, sanırım." Duraksadı. "Şey... en azından bir çoğu."

"Bir kez anlamaya başladın mı bu kadar korkutucu gelmez. Temel noktaları kavramaya başladın mı gerisi çorap söküğü gibi gelir. Göreceksin," diye güven vererek ekledi ve sonra diğer kızlara baktı. "Hey, benim dondurmam kimde?"

"Afedersiniz," dedi Kelly kıkırdarak. "İnanın yemeye niyetim yoktu."

Külahtaki dondurma erimeye başlamıştı bile; beyaz sıvı külahtan Kelly'nin parmaklarına kadar inmişti. Diğer elinde tuttuğu kendi dondurmasının yarısı yenmişti ve Childes'e uzattığı külahın yanında küçücük kalıyordu.

Childes dondurmayı aldığı anda kız hemen ellerini yalamaya koyuldu.

Tam o sırada Childes yanık kokusu aldı. Tuhaf bir koku.

Pişen et gibi. Ama daha, çok daha kötü. Tutuşturulan bir insan gibi.

Kelly'e bakmaktaydı; kızın ağzına uzattığı eli kararmıştı; beyaz kemiklere yapışmış, parça parça bir deriydi artık. Kömürleşmiş bir el.

Etrafından gelen gülüşmeler işitti; öğrencileri gülüyordu; fakat ses çok uzaktan gelmekteydi. Bacaklarında soğuk bir yapışkanlık duyumsadı, aşağı baktı ve ağır ağır dizlerinden aşağı kayan dondurma damlasını gördü.

Tekrar başını kaldırdığında, Kelly bir yandan elini yalıyor, bir yandan da diğerleriyle birlikte ona gülüyordu. Elinde bir tuhafılık yoktu.

Yol geniş ve sessiz, trafik seyrek.

Evler birbirine oldukça uzaktı; hepsinin özel garajı ve bakımlı, küçük bahçeleri vardı. Arka bahçeler de en az öndekiler kadar büyüktü kuşkusuz; ne de olsa bu civarda, çok zengin olmasa da hali vakti yerinde insanlar yaşıyordu. Otomobil ağır ağır ilerlemekteydi; sürücü, belirli bir numarayı, belirli bir evi arıyordu.

Araç durdu ve sürücü, evlerden birine baktı.

Adamın orada olmadığını biliyordu; küçük insanlara özgü bir ciyaklaması olan kız, babasının artık orada yaşamadığını, bir adaya taşındığını söylemişti telefonda. Elbette adanın adını biliyorum, diye üstelemişti kız ne de olsa yedi buçuk yaşındaydı, değil mi?

Otomobilin içinde, gözleyerek bekledi. Kimsenin dikkatini çekmemişti, çünkü Cumartesi sabahıydı ve semt sakinleri hafta içindeki koşuşturmanın yorgunluğunu atmaktaydılar. Evi bulduğuna göre, şimdi gidebilir ve gece çöküp karanlık ona yardım edeceği zaman geri dönebilirdi.

Ama evin arkasından, siyah bir kediye kovalayan kü-

‘çük bir kız fırladığında, pür dikkat kesildi. İri gövdesi ürpertici bir heyecanla kaplandı.

Kedi, bahçeyi çevreleyen alçak duvarın üzerinden atladı ve otomobilin içindeki karanlık şekli görünce donakaldı. Hayvanın kürkü dimdikti; kuyruğu sertleşmiş, sarı gözleri parıltıyordu. Hemen sonra korkarak kaçtı.

Biraz önce kedinin olduğu noktada küçük bir kızın yüzü belirdi; merakla duvarın dışına bakıyordu.

Otomobilin içinde bir süre daha seyretti. Sonra kapıyı açtı.

Fran gerindi ve çenesini ayırırcasına esnedi. Sonra yenden kıvrılıverdi; uyanma sonrası o rahat anların tadını çıkarıyordu. Mutlu bir iriiltiyle hoşnutluğunu belli etti. Yan döndü ve kestane rengi saçları yastığı kapladı.

Uzun zamandır ilk kez kendisine ait bir hafta sonu; ne sorumluluk, ne pezevenklik edilmesi gereken müşteriler, ne toplantı, ne de telefon görüşmeleri. Güçlkle koparılmış ödönlere uymayı reddeden müşteriler ya da zehir dilli gazeteciler ve radyo-televizyon muhabirleri de yoktu. Çekici bir dulu “kolay kadın” görerek başka niyetlerle yaklaşan meslektaşları (ya da müşteriler - hayır, özellikle müşteriler) başından savması gerekmiyordu. Savsaklayageldiği küçük Gabby’e, dünyanın en tatlı çocuğuna ilgi gösterebilecekti. “Tanrım, bir kez olsun aşağı inip ona güzel bir kahvaltı hazırlamam için güç ver bana. Ama önce 10 dakika daha.”

Gabby daha erkenden yanına gelmiş, günaydın öpücüğü verdikten sonra yatağın içine girip sarılıvermişti ona. Ardından, yorgun annesini canlandırmak için bir fincan. çay yapacağına söz verdikten sonra odadan çıkmış, tiz şarkısını bölen tek şey arada sırada Bayan Puddles’ı çağırması olmuştu.

Douglas yatıya kalamayacağını söylediğinde rahatlamıştı. Zaten adamda pek bir değişiklik de yoktu; evliliğinin üzerine böyle titredikten sonra. Douglas Ashby, güvenilir bir iş ortağı ve mükemmel, yaratıcı bir sevgiliydi. Ne yazık ki aynı zamanda düşünceli bir kocaydı da sadakatini bir tek Fran için bözmuştı; gerekli olmadıkça evinden fazla uzak kalmazdı. Belki bu iyi bir şeydi; yaşamına giren tek ciddi erkek yeterince çektirmişti ona. Gabby'nin Jonathan'ı çok özlediğini biliyordu ve son bir kaç yıl içinde ona karşı aldığı uzlaşmaz tavır nedeniyle pişmanlık duyduğu anlar da olmuştu, ancak sabrın da bir sınırı vardı. Sonunda ikisi de çıplak gerçeğe yüzleşmek zorunda kalmışlardı: Birbirlerine göre değildiler.

Yine de şu anda yanında uzanan bir erkek olmasını isterdi. Bir önceki gece gerçekleşen görkemli bir sevişmeden sonra, ertesi sabah hep bir daha sevişme isteği duyardı. Boğuk bir sesle inledi; bu kez keyifle değil, düşkırıklığıyla. “Çay Gabby, çay. Kendini aşağılamaktan kurtar anneni.”

Güçlkle doğruldu, yastıkları kabarttı ve arkaya yaslanarak oturdu. Karşı duvardaki tuvalet masası aynasındaki görüntüsüne baktı. “Hâlâ iş var,” dedi kendi kendine. Göğüsler dik. Fazla yağ yok. Parlaklıkları henüz doğal, uzun ve gür saçlar. Neyse ki, boynunda ve gözlerinin çevresindeki hain çizgileri ayırdedemeyecek kadar uzaktı aynaya. Yorganı kaldırarak karnını incelemeye koyuldu. Evet, “gevşek” “sarı”a dönüşmeden biraz karın egzersizi yapsa iyi olurdu. Yine de kalçalarda bir sorun yok; ince ve eskisi kadar güzel. Böyle bir bedenin bu kadar az kullanılması ne yazık! Yorganı yere attı.

Boynunu kaldırarak desenli tavanı inceledi. “Bugün Gabby’le bir şeyler yapmalıyım,” diye düşündü. Önce mağazalarda bir alışveriş turu, ardından dışarıda bir öğle yemeği.

Bundan hoşlanacaktı. Belki akşam bir sinema; Annabel'i de çağırırlardı. Gabby buna da bayılırdı. "Ona daha çok zaman ayırmalıyım; işin canı cehenneme." Kızı hızla yaşının ötesinde bir olgunluğa kavuşmaktaydı; küçük yaşına uymayan bir sorumluluk duygusuna sahipti. Oysa o masum yıllar, bu kadar çabuk bir kenara atılmayacak kadar değerliydi. Babasıyla çok az birlikte olmasına rağmen giderek Jonathan'a benziyor olması şaşırtıcıydı. İkisi de miyoptu, ancak benzerlikleri sadece fiziksel özelliklerle sınırlı değildi.

Dışarıda hareket eden bir otomobil sesi işitti ve motorun gürültüsü uzaklaşarak kayboldu.

Gözlerini kapadı, ama faydasız; yorgundu, ancak uykusu kaçıp gitmişti. Baş, her zamanki gibi bir sürü düşünceyle vızıldıyordu ve bunların çoğu önemsiz şeylerdi. Neden, neden dinlenmeye fırsat bulduğu zaman beyni ona asla izin vermiyordu? Ve Gabby ve çayı neredeydi?

Yorganı yerden çekti ve yataktan kalktı. Bir sandalyenin sırtındaki ince geceliğini aldı, çabucak giydi ve kapıya yöneldi. Üst kattan, merdiven trabzanına yaslanarak seslendi.

"Gabby, burada susuzluktan ölüyorum! Çay geliyor mu?"

Ses yok.

Amy yatakta döndüğünde Childes nefesini tuttu; onu uyandırmak istemiyordu.

Göğüslerinden biri açıldı; o nefis kıvrım, Childes'i okşamaya çağırıyordu. Karşı koydu.

Ama uykunun etkisiyle birbirinden hafifçe ayrılmış dudakları dayanılmazdı.

Onları öptü ve Amy'nin göz kapakları heyecanla açıldı. Gülümsedi.

Childes bir kez daha öptü ve bu kez Amy'nin dudakları da karşılık verdi; koluyla omuzlarını kavradı ve sıktı. Bir süre sonra dudaklar ayrıldı, ama bedenler birbirini bırakmıyordu; bu sıcaklıktan, o doyum verici yakınlıktan zevk almaktaydılar. Childes'in bacağı Amy'nin bacaklarının arasına girdiğinde, hafifçe iç çekti. Parmak uçları ağır ağır Childes'in sırtında gezindi.

Konumlarını değiştirdiler; şimdi yan yana, birbirlerine bakıyorlardı. Childes, o küçük tümseklerden görkemle doğrulmuş göğüs uçlarını okşarken Amy de sert fakat şefkatli bir devinimle onu seviyordu. Sevişmeleri yavaş ve sakindi; acele etmek istemiyorlardı, çünkü önceki gece yeterince vahşiydiler. Şimdi ise rahattılar; dingin bir birleşme, ılımlı bir keyif.

Childes onu diliyle ıslattığında, Amy, giderek yükselen heyecanını bastırmakta güçlük çekmeye başlamıştı; onun bu şiddetli zevke artık dayanamadığını duyumsadığında içine girdi. Bu devinim o kadar hızlı ve akıcı olmuştu ki, Amy daha onun konum değiştirdiğini farkedemeden içi doluvermişti. Kalçalarını kaldırdı ve onu kendine çekti.

Heyecanın sona ermesi uzun sürmedi; dalga dalga gelen sarhoş edici bir sıcaklıkla ürperdiler ve boşalmanın ardından soluk soluğa kaldılar. Ve duyguları tekrar dinginleşene dek birbirlerini bırakmadılar.

Sonunda ayrıldıklarında -bu devinim dahi onlara zevk vermişti- yan yana uzanıp nefes alıp verişlerinin düzelmesini beklediler.

"Dün gece uyuyabildin mi?" diye sordu Amy.

"Pek ummuyordum, ama evet, hem de deliksiz."

"Rüya gördün mü?"

"Anımsayamıyorum."

Amy onun yüzüne dokunduğunda, Childes, parmakuç-

larında bedenlerinin kokusunu duydu. “Dün çok kötü görünüyordun,” dedi.

“Korkmuştum Amy. Şimdi de korkuyorum. Neden Kelly’nin elini öyle gördüm? Neyse ki kızlar öyle çok gülüyordu ki ne kadar korktuğumu farketmediler!” Amy’nin kolunu kavradı. “Ya bu bir önseziyse?”

“Önsezi yeteneğine sahip olmadığını söylemiştin.”

“İçimde bir şeyler değişiyor; duyumsuyorum.”

“Hayır Jon; sadece şu aytaşı hikayesi aklını karıştırdı. Birisi aklınla bir oyun oynuyor, bilinçli olarak sana acı çektiyor; bunu sen de söyledin.”

“Yani kafama bu düşünceleri o mu sokuyor?”

“Belki de.”

“Hayır, bu çok saçma. Gerçek hayatta böyle şeyler yoktur.”

“Tanrım!” diye patladı Amy. “Nasıl söyleyebilirsin bunu? Neden somut durumu kabul etmekten sürekli kaçınıyorsun?”

“Sen buna somut durum mu diyorsun?”

“Yaşanıyor, öyle değil mi? Kendi benliğini kabullenmelisin Jon, başkaları için doğadışı ama senin için doğal olan bir şeye karşı koymaktan vazgeç. Sahip olduğun yeteneği kabul et ki onu denetlemeyi öğrenesin! Yabancı bir gücün düşüncelerinin ırzına geçtiğini zaten kabul ettin; şimdi de kendini korumak için gücünü anlamaya çalışmalısın.”

“Söylemesi kolay.”

“Kolay olduğunu söylemedim. Ama herhalde düşünmeyi ya da görmeyi seçtiğin şeyi senden başka kimse belirleyemez, değil mi?”

“Haklı olduğunu biliyorum; keşke kendimi toplayabilsem. Fakat sanki ne zaman bir sarsıntıyı atlatsam ardından bir başkası gelip vuruyor. Usandırıcı bir süreç. Düşünmeye

gereksinmem var Amy. Geçenlerde söylediğin bir şey canımı sıktı ve bunun üzerinde bir süre daha düşünmeliyim. Açılması gereken bir kapı var; tek eksik olan ise anahtar.”

“Birlikte çalışamaz mıyız?”

“Henüz değil. Sadece kendimin çözebileceği bir şey var, buna eminim. Bir süre daha sabret.”

“Bulduğun yanıtları benden ya da kendinden saklamayacağına söz verirsen, peki.”

“Sorun değil.”

“Göreceğiz.”

“Aç mısın?”

“Konuyu çok ustaca değiştiriyorsun!”

“Söylenecek ne kaldı ki?”

“Çok şey!”

“Daha sonra. Kahvaltı için ne istersin?”

“Eğer atın yoksa kahve ve kızarmış ekmek yeterli.”

“O kadar açsan daha iyisini de yapabilirim.”

“Sen bilirsin; ama ben hazırlasam daha iyi olmaz mı?”

“Konuğumsun.”

“O zaman umarım son birkaç gündür bu konukluğu kötüye kullanmamışımdır.”

“Meraklanma. Baban yumuşadı mı?”

“Hâlâ taş gibi. Yıkanmam gerek, Jon.”

“Tamam. Ben kahvaltıyı hazırlarken sen de banyoya gir.”

“Bir erdem timsalisin.”

“Son bir kaç geceden sonra mı?”

“Belki değil. Zaten küvetin çok küçük.”

Childes yataktan kalkarak bornozunu aldı. Merdivenlerden inerken yukarı seslendi: “Bana bir kaç dakika ver.”

Amy gözlerini kapadı ve bir süre sonra çatılan kaşları yumuşak yüzünü sertleştirdi.

Alt katta, Childes önce Amy için küvetin musluğunu açtı, ardından çabucak traş olup yüzünü yıkadı. Ecza dolabını açarak kontak lens kutusunu aldı ve ayna buharlanmadan önce yumuşak lensleri gözlerine yerleştirdi. Basamakları ikişer ikişer çıkarak tekrar üst kata geldi ve Amy yatakta onu seyrederken soluk kotunu, kahverengi bez ayakkabılarını ve gri süeterini giydi.

“Kilo alman gerek,” dedi Amy.

“Beni besiyeye mi çekiyorsun?” diye yanıtladı; fakat bu espriye ikisi de gülmedi.

“Banyon hazır olmak üzere,” dedi Childes; bir yandan da parmaklarıyla karmakarışık saçlarını düzeltmekteydi.

“Kendimi metresin gibi hissediyorum.”

“Arada sırada bana da oluyor, ama pek sık değil.”

“Yine neşelendin bakıyorum.”

“Alışkanlık.” Bu yanıtta bir gerçeklik payı olduğunu farketti; yüzleşilemeyen bastırılması, dedi kendi kendine.

“Bir öpücük beni yataktan kaldırıabilir,” dedi Amy.

“Öyle mi? Aşağı inmen için ne yapmak gerek?”

“Gel de anla.”

“Su taşacak.”

“Bazen çok sıkıcı oluyorsun.”

“Sen de pek disiplinli bir öğretmen sayılmazsın.” Bornozu Amy’ye fırlattı. “Yemek 10 dakika sonra hazır.” Yine de yatağa gitmekten alamadı kendini ve mutfığa inmeden önce Amy’nin dudaklarını, boynunu ve göğüslerini uzun uzun öptü.

Daha sonra, aşağıdaki küçük mutfak masasında karşı karşıya otururken -Amy’nin bukle bukle ıslak saçları ve giydiği mavi bornoz, onu yine liseli bir öğrenci yapmıştı- o gün yapacaklarını konuştular.

“Eve gidip birkaç eşya almam gerek,” dedi Amy, iştahla

salamlı-domatesli yumurtaya saldırırken.

“Seninle gelmemi ister misin?” Amy’nin yemeğe saldırışına bakarak sırttı; tükettiği onca yemeğin bu zayıf kızı şişmanlatmaması Childes’i şaşırtmıyordu artık. Tostunu ısırdı; önündeki tabakta başka bir şey yoktu.

Amy başını salladı:

“Yalnız gitsem daha iyi olur herhalde.”

“Er ya da geç bu sorunla yüzleşeceğiz,” dedi Childes, Paul Sebire’i kastederek.

“Geç olsun da güç olmasın. Şimdilik idare ediyoruz.”

“Seni çevremde görmeye alışmıştım.”

Amy bir süre duraksadı:

“Evet, insana... iyi geliyor, değil mi?”

“Sanırım.”

Amy yüzünü buruşturarak yemeye devam etti:

“Yani, güzel bir şey, değil mi? Rahat. Ama aynı zamanda heyecan verici.”

“Sanırım öyle.”

“Sen de hep sanıyorsun!” diye kestirip attı Amy, lokmasını çiğnerken.

“Emin gibiyim. En sonunda hoşuma gitmeye bile başlayabilir.”

“Buraya taşınayım mı?”

Childes şaşırdı, ama Amy bunu farketmemiş görünüyordu.

“Deneyebiliriz.” diye devam etti Amy, Childes’e bakmıyordu bile, “Bakalım nasıl olacak?”

“Babanı düşünmüyorsan, bari Bayan Piprelly’nin, okulundaki iki öğretmenin birlikte bir günah evinde yaşadığını öğrendiğinde ne yapacağını düşün.”

“En azından sen erkeksin, ben de kadın; bu bizim lehimize herhalde. Aslına bakarsan, Pip’in bunu bilmesi gerekmiyor.”

“Şaka yapıyorsun herhalde; bu adanın bir ucunda birisi aksırsa öbür uçtaki adam hasta olur. Büyük olasılıkla aramızda bir ilişki olduğunu şu anda bile biliyordur.”

“O zaman sorun yok.”

Childes keyifle iç çekti:

“Arada bir fark var; biliyorsun.”

Amy çatal ve bıçağını masaya koydu:

“Yoksa benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?”

Childes güldü:

“Aslında hiç de fena bir fikir değil. Fakat...” Duraksadı. Amy’ye baktı, ama görmüyordu. Gözleri faltaşı gibiydi.

“Jon. . ?” Amy darmadağın masanın üzerinden uzanarak eline dokundu.

Mutfağın köşesindeki kahve makinesi fokurdadı. Pencerede bir sinek vızıldadı. Güneş ışınlarının içinde toz zerrecikleri uçuşuyordu. Yine de her şey durmuş gibiydi.

“Ne oldu?” diye sordu Amy kaygıyla.

Childes gözlerini kırptırdı. Doğrultmaya başladı. Sonra durdu. “Oh hayır...” diye inledi, “... bu olamaz...”

Masaya bastırıldığı parmaklarının boğumları bembeyazdı; birden omuzları büküldü, başı öne düştü.

Başını bir kez daha kaldırdığında, yüzündeki şiddetli acıyı gören Amy ürperdi.

“Jon!” diye bir çığlık attı; Childes masadaki boş kahve fincanını devirerek kapıya doğru sendeledi ve yere çarpan fincanın kulpu koptu.

Amy sandalyesini arkaya iterek onu koridora dek izledi. Childes telefonun yanındaydı; titreyen eliyle bir numara çevirmeye çalışıyordu. Ama olmuyordu, çok fazla titremekteydi. Yalvarırcasına Amy’ye baktı.

Amy uzanarak onu omzundan yakaladı ve “Ne gördüğünü söyle,” dedi.

“Yardım et Amy. Lütfen yardım et.”

Childes’in gözlerinin yaşla dolduğunu gördüğünde afalladı:

“Kimi Jon, kimi arayacaksın?”

“Fran. Hemen! Gabby’e bir şey oldu!”

Yüreği bir darbe yemişçesine sarsıldı, ama ahizeyi Childes’ten aldı ve sinirlerini denetim altında tutmak için kendini zorladı. Numarayı sordu ve başlangıçta Childes -komik ama-anımsayamadı. Ardından rakamlar büyük bir hızla, ardarda döküldü ağzından; bir daha, yavaşça tekrar etmek zorunda kaldı.

“Çalıyor,” dedi Amy ve ahizeyi Childes’e vererek ona daha da yaklaştı. Bedenindeki titremeyi duyumsayabiliyordu.

Telefon açıldı ve gelen sesi duydu.

“Fran?...”

“Sen misin Jonathan? Tanrım, iyi ki aradın!” Sesinde korkunç hüznü bir kırıklık vardı; Childes ezici bir dehşetle iki büklüm oldu.

“Gabby...” diye başladı.

“Korkunç bir şey oldu Jon, çok kötü bir şey!”

“Fran...” Gözyaşları sel gibi akıyordu.

“Gabby’nin arkadaşı Annabel. Kayboldu, Jon. Sabah erkenden Gabby’le oynamaya gelmiş; ancak eve hiç girmemişti. Polis yanda Melaine ve Frank’le birlikte; Melaine korkudan neredeyse kendini kaybedecek. Kimse Annabel’i görmemişti; sanki yer yarıldı da içine girdi. Gabby çılgına döndü, durmadan ağlıyor. Jonathan, beni duyuyor musun?”

Yere yığılmak üzereyken Amy onu tuttu.

Amy, Childes’i havaalanına kadar götürdü; yol boyunca dönüp dönüp endişeyle solgun yüzüne bakıyordu. Childes

yol boyunca hiçbir şey söylemedi.

Rahatlamıştı, ama aynı zamanda kayıp kız için üzüntü duyuyordu; çünkü yazgısını bilmekteydi. O bir hata yapmıştı, Childes bundan emindi; asıl kurban kızıydı. O, bunu şimdiye dek öğrenmişti herhalde.

Amy aracı park ederken Childes de uçuş işlemlerini tamamladı: Sonra, yolculara çağrı yapıncaya dek hiç konuşmadan barda oturdular. Amy çıkış kapısına dek onu geçirdi; kolunu Childes'in beline doladı, Childes de kendi kolunu onun omzuna koydu.

Ayrılmadan önce şefkatle Childes'i öptü ve bir kaç saniye için sarıldı:

"Fırsatını bulduğunda ara, Jon,"

Childes başıyla olumladı; yüzü allak bullaktı. Sonra, küçük çantası omzunda, Gatwick'e giden diğer yolcularla beraber çıkış kapısında kayboldu.

Amy havaalanından çıktı ve gökyüzüne havalanan uçağı görene dek otomobilde bekledi. Ağlıyordu.

Childes kapı zilini çalar çalmaz buzlu camın ardı hareketlendi ve kapı açıldı. Fran'ın yüzünde hoşnutlukla karışık bir acı ifadesi vardı.

"Jonathan!" diyerek ona sarılmak istercesine bir adım attı, fakat Childes'in arkasındaki kişiyi görünce duraksadı.

"Merhaba Fran," dedi Childes ve hafifçe arkasına döndü; "Herhalde Müfettiş Overoy'u anımsıyorsunuzdur."

Childes'in omuzları üzerinden bakan Fran'ın yüzü önce şaşkınlık, daha sonra düşmanlıkla doldu. "Elbette; nasıl unuttabilirim ki?" Eski kocasına bakarak kaşlarını çattı; gözleri sorgularcasına bakıyordu.

"İçeride anlatırım," dedi Childes.

Fran, girmeleri için yana çekildi. Overoy kapıdan girerken

iyi akşamlar diledi, ancak karşılık alamadı.

“Oturma odasına gidelim,” dedi Fran; ama bunu yapmadan yukarıdan gelen hızlı ayak seslerini işittiler.

“Baba, baba!” diye heyecanla haykırdı Gabby, merdivenden aşağı uçarcasına indi ve son üç basamakta Childes’in kollarına atıldı. Ona sımsıkı sarılarak öpücükleri ve gözyaşlarıyla yanaklarını ıslattı; gözlüğü yana kayıverdi. Childes de gözlerini kapamış, kızına sarılmaktaydı.

Gabby hıçkırarak “Baba, Annabel’i götürdüler!” dedi.

“Biliyorum kızım, biliyorum.”

“Ama neden baba? Kötü adamlar mı kaçırdı onu?”

“Bilmiyoruz. Polisler öğrenecektir.”

“Neden onu bırakmıyor? Annesi çok özledi; ben de öyle. O benim en iyi arkadaşım.” Yüzü ağlamaktan kabarmış, gözlük camlarının ardındaki gözleri şişmişti.

Kızını dikkatle yere indirdi, yanına, basamaklara oturdu ve cebinden bir mendil çıkararak gözyaşlarını sildi. Ardından gözlüğünü alarak temizledi, bir yandan da yatıştırıcı bir titremle konuşuyordu. Gabby’nin parmakları Childes’in bileğini bir an için bile bırakmadı.

Overoy araya girdi:

“Sanırım yan tarafa gidip Bay ve Bayan...”

“Berridge,” diye tamamladı Fran.

“Evet, Bay ve Bayan Berridge’le görüşsem iyi olacak.”

“Sen git,” dedi Childes kolunu Gabby’nin düşmüş omuzlarına koyarak. “İşin bittiğinde konuşuruz.”

Overoy, Fran’a dönüp başını hafifçe salladı ve dışarı çıkarak kapıyı ardından kapadı. Fran hemen kapıyı kilitledi.

“O burada ne arıyor?” diye sordu buyurgan bir sesle.

“Çıkmadan önce onu aradım,” diye açıkladı Childes.

“Beni Gatwick’ten alıp buraya getirdi.”

“Tamam, ama bu işle ne ilgisi var?”

Childes kızının saçlarını okşadı. Gabby önce ona, sonra annesine baktı ve yeni bir kaygıya kapıldılar. Childes onun önünde tartışmak istemiyordu.

“Gabby, sen yukarı çık, ben de az sonra gelirim. Annenle konuşmamız gerek.”

“Birbirinize bağırmayacaksınız, değil mi?”

Hâlâ anımsıyordu.

“Hayır, elbette hayır. Sadece özel bir şey konuşmamız gerek.”

“Annabel’le mi ilgili?”

“Evet.”

“Ama o benim arkadaşım. Ben de konuşmak istiyorum.”

“Yukarı geldiğimde istediğin kadar konuşursun.”

Gabby doğruldu. Childes’in boynuna sarıldı:

“Hemen geleceğine söz ver.”

“Söz.”

“Seni özledim baba.”

“Ben de, tatlım.”

Gabby merdivenden çıktı, yukarıdan onlara el salladı ve sonra koşarak odasına girdi.

“Gabriel,” diye arkasından seslendi Fran, “uyku vaktin geliyor. Pembe geceliğin üst çekmecedeyiz.”

Karşı çıkış anlamına gelebilecek bir ses işittiler, o kadar.

“Senin için de hiç kolay olmamışa benziyor,” dedi Childes.

“Ya Frank ve Melaine, neler çekiyorlar kimbilir,” dedi Fran. Aralarındaki mesafeyi bir süre daha korudu, kuşkuyla Childes’e baktı ve sonra kollarına atıldı; başı omzuna dayalı, saçları yanaklarını okşuyordu. “Oh, Jon, korkunç bir şey bu.”

Childes, tıpkı Gabby’e yaptığı gibi, saçını okşayarak yatıştırdı onu.

“Gabby de olabilirdi,” dedi Fran.

Childes yanıt vermedi.

“Komik!” dedi Fran. “Bu sabah yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu duyumsamıştım. Gabby aşağıda çay yapıyordu, uzun sürünce nedenini öğrenmek için kalktım.” Küçük, yorgun bir kahkaha attı. “Meğer şekeri dökmüş, bana farkettermemek için sabırla her bir zerreyi süpürüyormuş; inanabiliyor musun? Herhalde o sıralarda Annabel onunla oynamak için bahçeye geldi. Belki de caddeye çıkmıştır; kimse bilmiyor, gören yok. Tanrım, kapıdan dışarı çıkmaları için o kadar da uyar mıştık onları!”

“Bir şeyler içsek iyi olur,” dedi Childes.

“Tek başıma içmeye korktum - durabilir miyim bilmiyordum. Sızıp kalırsam Melaine’e hiçbir faydam olmazdı. Sanırım şimdi içebilirim; bu konuda beni hep iyi denetlemiştir.”

Oturma odasına ilerlediler; sevgililer gibi birbirlerine sarılmışlardı. Gidişinden sonra alınmış bir kaç parça tuhaf mobilya dışında her şey Childes için çok tanıdıktı, insan beş yıl kaldığı bir evi kolay kolay unutmuyordu. Fakat aynı zamanda her şey çok uzaktı; bu ev onun, yaşamının bir parçası değildi artık. Tuhaf, hoş olmayan bir duyguydu bu.

“Sen otur,” dedi Childes. “Ben içkileri getiririm. Hâlâ cin tonik mi?”

Fran başını salladı. “Evet. Double olsun.” Divanlardan birine çöktü, ayakkabılarını çıkardı ve bacaklarını kıvrıdı; bir yandan da Childes’i süzüyordu. “Jonathan, bu sabah aradığında pek fazla konuşmadım; ama daha sonra farkettim ki sen zaten çok kötüydün. Bilmiyorum, adımı söylerken bile sesinde endişeli bir titrem vardı.”

“Buz ister misin?”

“Önemli değil; içki olsun da. Aradığında *telaşlı* mıydın?”

Childes cini bardağa boşalttı ve cam dolabın içindeki toniğe uzandı. “Gabby’nin başına bir şey geldiğini düşünmüştüm,” diye yanıt verdi.

“Gabby’e mi? Neden, ne?...” Sesi eriyip gitti ve gözlerini kapadı. “Oh, hayır, yine mi?” diye hafifçe mırıldandı.

Childes bardağı getirip uzatırken gözlerini bir an için bile ondan ayırmadı. “Anlat,” dedi yalvarırcasına.

Childes kendine bir viski koydu, sonra divana dönerek Fran’ın yanına oturdu:

“Görüler yine başladı.”

“Jon...”

“Bu sabah Gabby’nin tehlikede olduğuna dair korkunç bir duyguya kapıldım.” Kızlarının tehlikede olduğunu *bildiğini* söyleyebilecek miydi, Annabel’in yanlışlıkla alındığını? Aklı, gün boyunca o sapık akıl tarafından ziyaret edilmiş, gözünün önünden acı dolu işkence görüntüleri geçip durmuştu. Bu yaratık her kim veya her neyse, ona işkence yapıyor, aklını yoklayarak acı verici görüntülerle dolduruyordu. Tuhaf, ama bir süre sonra bu görümlere alışmış, çünkü olabilecek en kötü şeyin gerçekleştiğini kavramıştı; Annabel artık acı hissedemezdi. Fran’e en azından bunu anlatmalıydı.

Fran, “Ama tehlikede olan Gabby değil, arkadaşı Annabel’di,” demişti bile.

“Evet, her nasılsa kafam karışmış.” Korkakça bir yanıtı, ama bütün gerçeği öğrenmeden önce bir şok daha yaşaması gerekiyordu. “Ağır ağır,” dedi Childes kendi kendine, “sırayla anlat” “Fran, bilmen gereken bir şey var.”

Fran, kendini güçlendirmek istercesine içkisinden büyük bir yudum aldı; Childes’in sahip olduğu “önsezi”lerin daima kötü şeyler olduğunun farkındaydı. Kendini tutamayarak lafı Childes’in ağzından aldı:

“Annabel öldü, değil mi?”

Childes başını eğerek gözlerini kaçırdı.

Fran'ın yüzü buruştu ve içkisi, titreyen eline döküldü. Childes bardağı elinden alarak uzandı ve divanın yanındaki sehpa'ya koydu. Kolunu omuzlarına koydu ve onu göğsüne çekti.

Fran, "Çok kötü, çok alçakça bir şey bu," diye inledi. "Tanrım, Frank ve Melaine'e ne söyleyeceğiz? Nasıl söyleyebiliriz ki?"

"Hayır Fran; henüz bir şey söyleyemeyiz. Bu, polisin işi olacak... cesedi bulduklarında."

"Ama Melaine'in yüzüne nasıl bakarım, bildiğim halde ona nasıl yardım ederim? Emin misin Jon, kesinlikle emin misin?"

"Eskisi gibi."

"Hiç yanılmamıştın."

"Doğru."

Fran'ın gövdesinin sertleştiğini duyumsadı. "Neden kaçırılanın Gabby olduğunu düşündün?" Childes'in yüzünü görebilmek için kendini çekti. Aptal değildi.

"Emin değilim. Sanırım eve çok yakın olduğu için şaşırdım."

Fran kuşkuyla kaşlarını çatı; tam bir şeyler söyleyecekti ki kapı zilini duydular.

"Overoy geldi," dedi Childes; rahatlamıştı. "Kapıyı açayım."

Childes'in arkasından oturma odasına giren müfettişin yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Çok kötümserler," dedi.

Fran, "Ne bekliyordun?" diye tersledi onu; sesindeki sertlik iki erkeği de afallatmıştı.

"Üzgünüm, bu pek hoş değildi," dedi Overoy. Childes viski şişesini imlediğinde başını salladı. "Annabel'in ailesine sorulduğum soruyu size de sormak istiyorum, Bayan Childes.

Şey, hâlâ *Childes*, değil mi?”

“*Childes* kağıt üzerinde kızlık soyadımdan daha şık duruyor; değiştirmek için zahmet etmedim. *Gabriel* için de daha az kafa karıştırıcı. İlk sorunuza gelince; bugün meslektaşlarınız bir kaç kez sordu ve hepsine aynı yanıtı verdim: Son haftalarda, hatta son aylarda kuşkulu olarak nitelenebilecek hiç kimse görmedim. Şimdi benim bir kaç sorum olacak!”

Overoy, *Childes*’in getirdiği viski kadehini aldı ve bir an için göz göze geldiler.

“Oturun müfettiş, orada rahat edemezsiniz.”

Fran cin-toniğine uzandığında elinin hâlâ titrediğini farketti. Fakat o da meraklanmıştı; içinde bir kuşku vardı. *Childes* gelip yanına oturdu.

“Sırf o meşhur görülerinden birini yaşadı diye *Jonathan*’ın hemen sizi araması ve sizin de onu havaalanından alıp buraya getirme zahmetine katlanmanız bana tuhaf geliyor. Sizi neredeyse üç yıldır görmediği halde neden?”

“Özgeçmişini biliyorum Bayan *Childes*; özel yeteneğini.”

“Evet, artık ona inandığınızı biliyorum. Ama sırf onunla buluşmak için işinizi gücünüzü bırakmanız... Bugün işinizde bile olduğunuzu sanmıyorum, ne de olsa hafta sonundayız.”

Yanıtı *Childes* verdi:

“Aslında Müfettiş Overoy’la adadayken ilişki kurdum.”

“Ah, ev numarası vardı demek?”

“Senden bir şey gizlemeye çalışmadık Fran. Sadece düşündük ki -ben düşündüm ki- *Annabel*’in kayboluşu seni yeterince üzdü ve bu üzüntüyü artırmaya gerek yok.”

Fran’ın gözlerinde yeni bir korku belirdi. Bardağını iki eliyle kavrayarak dudaklarına götürdü, bir yudum aldı ve sonra yavaşça indirerek kucağına koydu. Kaskatı olmuştu, sesi ise kararsızdı:

“Sanırım her şeyi anlatmanızın zamanı geldi.”

Geç olmuştu.

Childes ve Fran, mutfak masasında baş başa oturmak-taydılar; önlerinde öylesine pişirilmiş ve isteksizce yenilmiş bir yemeğin kalıntıları duruyordu. Gabby’nin yatak odası ise sessizdi.

“Gidip Melaine’e bakmalıyım.” Fran dudaklarını ısırdı; evlilikleri boyunca Childes’in onu azarlamasına yol açan, kaygı ifadesi bir alışkanlıktı bu.

“Saat onu geçti Fran; rahatsız etmesek iyi olur. Üstelik doktoru, ona yatıştırıcı vermiş de olabilir; büyük olasılıkla uyuyordur.”

Fran’ın omuzları düştü:

“Zaten aklımda anlattıkların varken ona ne söyleyebilirim ki? İnsan bu kadar iyimser olabilir mi?”

Childes onu anlıyordu:

“Keşke kuşku duyduğumu söyleyebilsem.”

“Hayır; dediğin gibi, bu... bu konularda asla yanılma-mıştın.” Sözlerinde alay yoktu; sadece sonsuz bir hüznün. “Ama bu kez olanlar biraz farklı, değil mi? Yıllar önceki o olaylara benzemiyor.”

Childes yanıt vermeden önce soğumuş kahvesini yu-dumladı:

“Hiçbir açıklamam yok. Bu canavar bir şekilde beni biliyor ve aklıma sızabiliyor; bunu nasıl ve neden yaptığı hakkında fikrim yok.”

“Belki de kazara giriş kartını bulmuştur.”

Childes şaşkınlıkla ona baktı:

“Anlamadım!”

Fran tabağını bir kenara iterek dirseklerini masaya dayadı: “Bir de şöyle düşün, sevgili bilgisayarlarını örnek al.

Başka bir sisteme erişmek istediğinde kapıyı açmak için o sistemin şifresine gereksinmen vardır, değil mi? Şifreyi bir kez bulduğunda diğer makinenin belleğine girebilirsin. Aslında iki bilgisayar arasında karşılıklı iletişim sağlanır; haksız mıyım? Evet; belki de bu diğer akıl, kazayla veya başka bir yolla seninkinin giriş kartını ele geçirmiş durumda. Belki de bilinçaltında, sen onunkini biliyorsun.”

“Böyle şeylere meraklı olduğunu bilmezdim.”

“Aslında değilim, ama geçen sefer başımıza gelenler beni biraz meraklandırdı. Biraz araştırma yaptım; çok değil, anlamama yetecek kadar. Bir çok şeyin hâlâ anlamı yok; fakat en azından ruhsal olgular üzerine bazı kuramlar öğrendim. Kuşkusuz bunların çoğu saçma şeyler, fakat bazıları kendi içinde ilginç bir mantığa sahip. Senin araştırma yapmayışına şaşırdım.”

Childes rahatsız olmuştu:

“Olanları unutmak istedim, sürdürmek değil.”

“Tuhaf.”

“Tuhaf olan ne?”

“Oh, önemli değil.” Belli belirsiz gülümsedi. “Hayalet öykülerinden hiç hoşlanmadığınızı hatırladım. Bunu hep bilgisayarlara olan ilgine bağlamıştım; o teknolojik beyninde böyle romantikliklere yer yok. Senin gibi birinin ruhsal iletiler alması ne büyük talihsizlik! Böyle korkunç olmasalardı komik bir durum bile olabilirdi bu.”

“En azından bazı yönlerden değiştim.”

“Öğrenmek için sabırsızlanıyorum.”

“Bilgisayarlar bir adım geride. Artık sadece bir meslek bu; üstelik yarım gün.”

“Evet, oldukça değişmişsin. Başka mucize var mı?”

“Farklı bir yaşam; daha gevşek diyebilirsin sanırım. Dinlenmeye daha çok zaman ayırıyor, çevremdeki şeylerin tadını çıkarıyorum.”

“Buradayken de bir iş delisi değildin Jon; yine de çok çalışıyordun. Fırsat bulduğunda Gabby ve benim için zaman yaratırdın.”

“Şimdi anlıyorum ki asla yeterli değilmiş.”

“Ben de hatalıydım; aşırı isteklerim vardı. Ama geçmiş geride kaldı, yenidendeşmenin anlamı yok.”

“Evet, dediğin gibi, geride kaldı.” Kahve bardağını masaya koydu. “Fran, ikinizin burada yalnız kalması beni endişelendiriyor.”

“Bu canavann hedefinin Gabby olduğuna o kadar eminsin demek?”

“Onun aracılığıyla bana ulaşmayı istiyordu!”

“Aynı kişi olduğunu nereden biliyorsun?” Sesi öfkeyle yükseldi. “Ve bu manyağa neden ‘O’ diyorsun? Tanrım, sapık ama bir insan o!”

“Onu bir insan olarak düşünemiyorum. O sadizm duygusu öyle ezici, öyle *insanlık dışı* ki. Düşünceleri aklıma girdiğinde neredeyse çürümeyi kokluyor, kötülüğünü *görebiliyorum*.”

“Tanrım, sen gerçekten değişmişsin!”

Childes bıkkınlıkla başını salladı:

“Ben edindiğim izlenimi tanımlamaya çalışıyorum; bana kabul ettirdiği irinli uğursuzluğu. İğrenç bir duygu bu Fran, dehşet verici.”

“Anlıyorum. Jonathan, bu görülerden kuşku yok, o korkunç şeylere katlandığını biliyorum; ama aklının denetimini yitirmediğine emin misin?”

Childes gülümsemeye çalıştı:

“Oldum olası çekingen biri değilsindir. Yani sence çıldırıyor muyum?”

“Hayır, bunu demek istemedim. Ama acaba bu berbat deneyimler sanrılanmana da yol açıyor olamaz mı? Kabul

etmeliyiz ki aklın milyonlarca işlevi hakkında bilinen pek az şey var; onun hafifçe rotadan çıkması için ne gerektiğini kim bilebilir?”

“Bana inanman gerek; fahişeyi ve yaşlı adamı öldürüp ölü çocuğu parçalayan ve yanlışlıkla Annabel'i alan, eğer bu yarattığı böyle nitelendirmek istiyorsan, aynı kişi. Beni tanıyor ve incitmek istiyor. İşte bu nedenle Gabby ve senin korunmaya gereksinmeniz var.”

“Fakat nerede yaşadığımızı nasıl bilebilir? Adresi de mi aklından okudu? Bütün bunlar çılgınlık, Jonathan!”

“Geçmişimi ondan gizleyemiyorum Fran, anlamıyor musun?”

“Hayır, kesinlikle anlamıyorum!”

“Bilgisayar örneği gibi, her şey belleğimde ve bir kez şifreyi ele geçirdin mi girmek çok kolay. Belki daha önce başıma gelenleri, diğer cinayetleri nasıl gördüğümü keşfetti.” Aklına bir şey gelmişti. “Fran, numarayı telefon rehberine kaydettirdin mi?”

“Eski numarayı değil; onca manyağın aramasından sonra mı! Ama işim nedeniyle rehberde yer almam gerekiyordu, ben de yeni bir hat alıp kaydettirdim.”

Childes şandalyesine yığıldı:

“Büyük olasılıkla yanıt bu.”

“İnsan değil, ama telefon rehberini tarayabiliyor, ha?” Ayağını sabırsızlıkla yere vuruyordu.

“Açıklamaya çalıştım. O bir insan, fakat içindeki bir şey insanlık dışı. Akıllı bir varlık; yoksa polis onu şimdiye dek yakalardı, kavrayışı güçlü.”

“Ama doğru kızı kaçırarak kadar güçlü değilmiş!” diye yapıştırdı Fran.

“Evet, Tanrıya...” Cümlesini bitiremedi ve paylaştıkları o suçluluk anı her nasılsa gerginliği azalttı. “Sorun şu ki,”

diye devam etti Childes, daha hafif bir tonda, "kısa bir süre sonra hatasını anlayacak; daha önce Annabel'den öğrenmezse tabii."

"Gazeteler."

"Bütün medya."

Fran'ın gözleri büyüdü:

"Jon, eğer bağlantıyı kurarlarsa..."

Childes tavana baktı:

"Aynı şeyleri yeniden yaşayacağız demektir. Bir kaç yıl önce ruhsal yöntemlerle polis soruşturmalarına yardımcı olmuş birinin, kapı komşusunun çocuğunun kaçırılması rasanlı olamaz, diye düşünecekler."

"Buna bir daha katlanamam."

"Bir süre buradan uzaklaşman için bir neden daha. Overoy, korunmanız için evi izleyecek birini ayarladı, fakat gazetecileri uzaklaştıramaz. Gerekçeleri, polisin Frank ve Melaine'e gözkulak olduğu; ama bu yalan gazetecileri sonsuza dek kandıramaz. Gerçeği öğrendiklerinde bayram edecekler." Bir sonraki önerisini dile getirirken temkinliydi. "Sanırım ikiniz de bir süre bende kalsanız iyi olacak."

"Bunu yapmam olanaksız, Jon," diye karşılık verdi Fran. "Unutma; benim bir mesleğim var; Gabby'nin de okulu."

"Bir kaç hafta devamsızlıktan zarar gelmez, sen de bir şekilde izin almalısın."

Fran başını salladı:

"Hayır, ajans şu anda çok meşgul ve müşterileri geri çevirmeyi göze alamayız. Üstelik, geldiğimizi varsaysak bile eninde sonurda geri döneceğiz; o zaman ne olacak?"

"Umarım o zamana dek katil yakalanır."

"Bunun nasıl olacağını bilmek isterim. Fikrini uygulayamayız Jon; ama bir ara yol var: Annemde kalabilirim."

Gabby'le birlikte olmaktan mutlu olacaktır. Evi de çok uzak değil. İşe gitmem de kolay olur.”

“Neden Gabby’i bana göndermiyorsun?”

Fran’ın yanıtı sert ve dolambaçsızdı:

“Mahkeme onu bana verdi.”

“Karşı çıkmamıştım.”

“Akıllılık ettin. Her neyse; acaba bu durumda asıl tehli-
kede olanın sen olduğunu anlamıyor musun? Sözde işken-
cecinin buraya seni aramak için gelmediği ne malum?”

Childes, havaalanından gelirken Overoy’la bu olasılığı tartışmıştı. “Haklı olabilirsin Fran; bundan emin olamayız; fakat dediğin doğru olsa bile şu anda nerede yaşadığımı bilmiyor demektir.”

“Aklının derinlerine indikçe hakkında daha çok şey öğrenecektir.” Annabel’i kaçıran “O” dememekte ısrar etmekteydi.

“Gücü bu şekilde işlemiyor; düşünceler bu kadar kesin değil. Çevre hakkında bir fikri olacaktır, ama yer adını öğrenemez. Öldürülen çocukların bulunduğu yeri sadece tarif edebildiğimi anımsamıyor musun?”

“Çok iyi bir tarifti; ama tamam, demek istediğini anlıyorum. Yine de hâlâ tehlikedesin.”

Childes bunu kabul etmek durumundaydı:

“Annene gitsen bile korunman gerekecek.”

“Bu heyecana bayılacak; huyunu bilirsin.”

“Evet, biliyorum. Gabby’i okuldan uzak tutacak mısın?”

“Sen öyle istiyorsan, olur Belki annemin evine yakın başka bir okul buluruz.”

“Bu daha da iyi.”

“Tamam, anlaştık.” Fran, elini kestane rengi saçlarında gezdirdi; biraz rahatlamış gibiydi. “Biraz daha kahve ister misin?”

“Hayır, çok uykum geldi. Burada kalabilir miyim?”

“Kalmanı istiyordum zaten. Aramızda ne geçmiş olursa olsun, kapım sana her zaman açık.” Mahçup bir devinimle Childes’in eline dokundu, Childes de parmaklarını sıkarak karşılık verdi ve sonra bıraktı. “Uzun vadede birbirimizi pek mutlu edememiş olabiliriz, ama çok iyi zamanlarımız da oldu, değil mi?”

Childes, tüm yorgunluğuna rağmen gülümsedi:

“Güzel yıllardı, Fran.”

“Başlangıçta.”

“Sonra değiştik, birbirimize yabancılaştık.”

“Hatırlıyor-” diyecekti ki Childes araya girdi.

“Geçmişte kaldı, Fran.”

Fran, bakışlarını indirdi:

“Boş odadaki yatağı açayım. Tabii, orada uyumak istiyorsan...”

Son sözler bilinçli olarak uzatılmıştı.

Childes heyecanlanmıştı. Fran, her zamanki çekiciliğinden hiçbir şey yitirmemişti ve gergin bir günün sıkıp suyunu çıkardığı duygular, ikisinde de bedensel bir rahatlama gereksinimi doğurmuştu. Childes yanıt vermeden önce bir kaç dakika geçti.

“Yakınlaştığım birisi var,” dedi.

“Bir meslektaş mı?” Fran’ın sorusunda hafif bir gücenme havası vardı.

“Nereden biliyorsun?” Childes şaşırmıştı.

“Gabby, sana son ziyaretinden sonra, tanıştığı tatlı bir kadın öğretmenden bahsedip duruyordu. Uzun bir süredir devam ediyor, değil mi? Meraklanma, rahatça konuşabilirsin, kıskançlık duyduğum falan yok. Sadece böyle bir hakım olmadığından da değil.”

“Adı Aimée Sebire.”

“Fransız mı?”

“Sadece adı. İki yıldan beri tanışıyoruz.”

“Ciddi galiba.”

Childes yanıt vermedi.

“Ben ise sadece evli erkeklerle birlikte oluyorum,” diye iç çekti Fran. “Sanırım doğru seçim yapma yeteneği yok bende.”

“Hâlâ güzelsin, Fran.”

“Karşı konulabilirim ama.”

“Koşullar farklı olsaydı...”

“Önemli değil; seni biraz kıvrandırmaya çalıştım. Bir kadın için bağımsızlık, bu çağda bile söylendiği kadar iyi bir şey değil; biz özgür kadınlar hâlâ sarılacak sıcak bir bedene, üzerinde uykuya dalınacak güçlü bir erkek omuzuna gereksinim duyuyoruz.” Yavaşça masadan kalktı ve Childes, gözlerinin altındaki gölgeleri ilk kez o zaman farketti. “Çarşafı getireyim. Fakat manyak dostumuz hakkında ne yapmayı planladığınızı henüz açıklamadın.” Yanıt almak için mutfak kapısının eşiğinde bekledi.

Childes onu görmek için sandalyesini çevirdi ve sözlerindeki titrem ve anlam Fran’ı ürpertti:

“Şimdiye dek o beni arayıp aklımı yokladı. Overoy, durumu tersine çevirmenin zamanının geldiğini düşünüyor.”

Childes uyandı; odasında birisinin olduğunu sezmişti. Kısa bir süre için kendini toparlayamadı, loş ışığa alışık değildi, silikleşmiş şekiller de hiç tanıdık gelmiyordu. O gün yaşadıkları bir anda aklına hücum etti. Evdeydi. Hayır, evde değildi. Geçici olarak eski evindeydi, Fran ve Gabby’le birlikte. Işık ise dışarıdaki sokak lambasından geliyordu.

Bir gölge, yatağa yaklaşıyordu.

Childes sert, ani bir devinimle yatakta doğruldu: korkmuştu.

Yatağın üzerinde bir ağırlık duyumsadı, sonra Fran'ın sesini duydu.

“Üzgünüm Jon. Bu gece yalnız uyuyamıyorum. Lütfen bana kızma.”

Örtüyü kaldırdı ve Fran yatağa girerek ona sokuldu. Geceliği çıplak tenine değmekteydi.

“Sevişmemiz gerekmiyor,” diye fısıldadı Fran. “Bunun için gelmedim. Sadece kollarının arasına al ve biraz sarıl bana.”

Sarıldı. Ve seviştiler.

Gece geç saatlerde tekrar uyandı.

Bir el omzunu kavradı; Fran de uyanmıştı. “Bu da ne?” diye sordu.

“Bilmiyorum-”

Ses yeniden işitildi.

İkisi birden “Gabby!” diye seslendi.

Önce Childes, ardından Fran, hızla yataktan kalktılar ve kapıya yöneldiler. Dehşetin soğukluğu, Childes'in tüylerini birdenbire diken diken etmişti. Koridorda el yordamıyla düğmeyi aradı ve bastığında odaya dolan ışık gözlerini acıtarak başını döndürdü.

Gabby'nin açık kapısının önünde durmakta olan siyah kediye gördüler; hayvanın sırtı kabarmış, tüyleri dimdik olmuştu. Bayan Puddles öfkeyle bakmaktaydı; gözleri kin doluydu, çenesi ise kızgın bir sırtışıla açılmıştı.

Gabby'nin keskin çılgılığı bir kez daha işitildi.

Kedinin kabarmış tüyleri, rüzgâra kapılmışçasına dalgalandı ve merdivenden inerek kayboldu.

Koştular. Gabby'nin odasına girdiklerinde kızları yatakta dimdik oturmaktaydı. Girişin yanındaki bir köşeye bakıyordu; gece lambasından yayılan zayıf ışık, yüzünde derin

gölgeler oluşturmuydu.

Yatağa koştuklarında yüzünü onlara dönmedi bile; karanlık köşeye bakıyor, orada bir şey görüyordu. Annesi ve babası için görünmez olan bir şey.

Fran onu kucakladığında hızla gözlerini kırptırdı; sanki bir düştten uyanıyordu. Kendini Fran'ın kollarından kurtardı, yatağının yanındaki komodini yokladı, gözlüğünü buldu ve hemen taktı. Karanlık köşeyi bir kez daha süzdü. Childes onu endişeyle seyretnmekteydi.

"Nerede?" Gabby ağlamaklıydı.

"Kim canım, kim?" diye sordu Fran; kızına sarılmış, avutmaya çalışıyordu onu.

"Yine mi gitti, anne? Çok üzgün görünüyordu."

Childes, ensesindeki saçların diken diken olduğunu duyumsadı. Alnı ve avuç içleri soğuk soğuk terliyordu.

"Kim olduğunu söyle, Gabriel," dedi annesi. "Kimi gördün?"

"Bana dokundu; çok soğuktu anne, *buz gibiydi*. Annabel çok üzgündü."

Childes'in içinde, uzun zaman önce unuttuğu bir anı canlandı.

Pazartesi sabahı ilk postayla geldi paket; üzerinde *JO-NATHAN CHILDES* yazmaktaydı. Hem bu ad, hem de eski eşinin adresi, küçük ve okunaklı büyük harflerle yazılmıştı. Standart, kahverengi bir zarf.

İçinde, kartondan küçük bir kutu bulunuyordu.

Kutunun içinde buruşuk bir kağıt mendil.

Kağıt mendilin içinde ise altı nesne.

Beş küçük parmak. Ve pürüzsüz, beyaz bir aytaşı.

Yaşam devam etti; hep eder zaten.

Childes, polis tarafından iki gün boyunca sorgulanıp eski eşi ve kızını Fran'ın annesine gönderdikten sonra -Fran'ın annesi, Londra'ya yakın, sessiz bir kasabada yaşıyordu- adaya döndü. Onlara eşlik etmedi, çünkü aklında gittikleri yere dair bir görüntü kalmasını istemiyordu.

Yetkililere verebileceği pek bir şey olmamasına rağmen ayrılmasına izin vermişlerdi; bunun Müfettiş Overoy'un verdiği güvenceden kaynaklandığını düşünmekteydi. Ne o korkunç paketin üzerindeki damga (şehrin varoşlarındaki bir postaneden atılmıştı) ne de el yazısıyla yazılmış adres herhangi bir ipucu sağlamamıştı. Zamklı zarf kanadında tükürük izi yoktu çünkü kendinden yapışkanlıydı; kağıtta ya da kutuda belirgin bir parmak izine de rastlanmamıştı. Koparılmış parmakların arasında bulunan değerli taş, basından saklanmıştı; kopya cinayetlere göz yumulamazdı. Kaçırılma ile halen soruşturulan diğer üç olay arasında "olası" bir bağlantı bulunduğu ise gizlenemedi; ancak yetkililer, bu bağı nasıl kurduklarını açıklamayı reddettiler.

Polisin bu sağduyusundan Childes kârlı çıktı ve basın bazı bağlantıları kurmadan önce anakarayı terketmeyi becerdi. Katille kurduğu ruhsal ilişki bir sır gibi saklanmıştı. Patolog raporuna göre, parmaklar, kurbanın ölümünden sonra koparılmıştı. Olayın tek insafly yönü buydu işte.

Annabel'in cesedi bulunamadı, Childes'e de nerede olduğuna dair hiçbir görü gelmedi. Aklını içtenlikle zorladı, ama boşuna.

Başka bir gelişme yaşanmadı, bir kaç hafta sonraya dek.

Düşünde siyah saçlı çocuğa bakıyordu, kendi çocukluğuna baktığını bilmekteydi.

Dar yatakta doğrulmuş, yatak örtüsü etrafında toplanmıştı; küçüktü, hem de çok küçük. Konuşuyordu; anlamsız bir dua okur gibi aynı sözcükleri yineleyip durmaktaydı.

“... sen... burada... değilsin...”

Yatağın ucunda bir kadın duruyordu; ayışığının altında devinimsiz, fildişi bir heykel gibi. Seyrediyordu. Kadından korkunç bir hüznün yayılmaktaydı ve Childes, çocuğun kendi çocukluğu olduğunu bildiği gibi, kadının da annesi olduğunu biliyordu. Fakat o ölmüştü.

“... o... dedi... sen... burada değilsin... olamazsın...” diye mırıldandı çocuk. Ve kadın ile çocuk, ana ile oğul arasındaki hüznün dayanılmaz bir boyut aldı.

Sonra çocuk, gözlemcinin farkına vardı ve ürkek gözle riyle yukarı bakarak odanın en karanlık köşesini süzdü. Kendisine bakıyordu.

Ama dışarıdaki koridordan ağır, hantal ayak sesleri gelmeye başladığında o “an” kayboldu. Annesinin hayaletimsi imgesi de.

İleri geri sallanan bir adamın karanlık gölgesi eşikte belirdiğinde, tehdit edici dalgalar halinde babasından yayılan berbat öfke ve havayı gerginleştiren o suçluluk dolu nefret, seyirci Childes’i boğacak gibiydi. Sarhoş adam, yumrukları kalkmış, yalpalayarak çocuğa yaklaştığında Childes, tıpkı yataktaki çocuk gibi korkuyla iki büklüm oldu.

“Sana söyledim!” diye bağırdı baba. “Artık yeter! Artık yeter...” Yumruklar inmeye başladığında çocuk, yorganın altında haykırdı.

Childes seslenmeye çalıştı; Babasını çocuğu rahat bırakması için uyarmaya; annesinin ruhunu görmesinin onun suçu olmadığını; annenin onu rahatlatmak istediğini söylemeye; kanserin yediği bedeniyle birlikte sevgisinin de yokolmadığını, sevginin hiç bitmediğini, mezarın bir tutsak edici veya

gardiyana veya cellat olmadığını, onu hep seveceğini ve görmesini sağlayan o özel yeteneği sayesinde bunu bilebileceğini söylemeye geldiğini açıklamaya çabaladı. Ama babası onu dinlemedi, duymadı bile; gazabı tüm duyguları arkaya itmişti. Ölümden sonra yaşam olmadığını ve ölümlerin bir daha geri dönüp acı çektiremeyeceğini; annesinin nefret içinde öldüğünü ve o uzun işkenceyi hak ettiğini, çünkü Tanrının, kalpleri nefretle kararmış olanları böyle cezalandırdığını ve kocasına karşı iğrenç bir nefretle doluyken ondan olma oğluna sevgi sözcükleri söylemek için dönemeyeceğini ve ruh veya hayalet diye bir şey olmadığını, çünkü kilisenin onları reddettiğini ve böyle şeylerin asla, *asla* olamayacağını söylememiş miydi oğluna?

Çocuğun çığlıkları hıçkırıklara dönüşmüştü; bu seferki dayak diğerlerinden çok daha kötüydü. Bir süre sonra aklını kapadı ve bilinci ağır ağır yitmeye başladı; yaşamakta olanları, *yaşanmış* olanları bile bile reddediyordu. Ve tanık Childes, çocuk Childes'in aklının, biraz sonra *olacaklara* da kapanmış olduğunun farkındaydı.

İnleyerek uyandı, tıpkı yıllar önce, küçük bir çocukken her gece yaptığı gibi.

“Jon, iyi misin?”

Amy yüzüne doğru eğilmişti, saçları Childes'in yanağını okşuyordu:

“Yine bir karabasan görüyordun, aynı şeyleri söyledin, sonra birine bağırdın, artık durması için haykırıyordun.”

Childes'in solukları kesik ve hızlıydı, göğsü ani devinimlerle kalkıp iniyordu. Amy gece lambasını yakmıştı ve tatlı yüzü, bütün endişesine rağmen karabasanın ardından bir kurtarıcı gibiydi.

“O... o beni...” diye fısıldadı.

“Kim, Jon? Ne oldu?”

Hızla kendine gelmekteydi. Childes bir kaç saniye daha öylece yatarak düşüncelerini topladı, sonra doğruldu ve sırtını duvara verdi. Amy de yanında hafifçe diz çöktü. Yatak örtüsü belinden aşağı düştü; gölgeler, bedeninin yumuşak kıvrımlarını vurguluyordu. Alnına dökülen saçlarını düzeltti.

“Uykumda ne dedim?” diye sordu Childes.

“Mırıldanıyordun; ama sanki ‘olamaz’, daha doğrusu ‘olamazsın’ gibi bir şeydi. Sürekli aynı şeyi yineleyip duruyordun, sonra da haykırmaya başladın.”

Oldukça geç olmasına rağmen hava soğuk değildi; açık cam, odayı hafif bir meltemle bile doldurmuyordu.

“Oh, Amy, Amy, sanırım anlamaya başlıyorum,” dedi Childes; sözcükler ağzından inlercesine çıkmıştı.

Amy, Childes’in gövdesine sarıldı ve başını omzuna koydu. “Beni çok korkutuyorsun,” dedi. “Benimle konuş Jon, anladığın şeyin ne olduğunu söyle. Lütfen benden bir şey saklama.”

Childes onun sırtını okşadı ve duyarlı parmak uçları, fiziksel olmanın da ötesinde bir sıcaklık yakaladı. Yumuşak, hafif bir titremle konuşmaya başladı. Başlangıçta ikircikliydi çünkü sadece Amy ile değil, kendisiyle de konuşmaktaydı:

“Gabby... o gece... Annabel kaçırıldıktan sonra... onu gördüğünde... gördüğünü sandığında... içimde bir şey canlandı; bir düşünce, bir duygu, bir anı. Uzun, çok uzun zamandır gizli olarak kalmış bir şey. Oldukça karmaşık ve tam olarak açıklayamayacağımı biliyorum, fakat deneyeceğim. Benim için de gerekli bu.”

Amy, ağırlığını ona vermemek için hafifçe toplandı.

“Sanırım kimse babasından nefret etmek istemez,” diye devam etti Childes, “Unutma ki yıllar boyunca tek ebeveynim oydu; bu nedenle, suçluluk, kendimle ilgili bazı gerçekleri

kabul etmeyi reddetmemde küçük de olsa bir rol oynamış olabilir. Emin değilim Amy; sadece araştırıyor, bazı yanıtlar bulmaya, bir *mantık* yakalamaya çalışıyorum.”

Sessizleşiverdi; sanki kendi düşüncelerini irdeliyor, onları düzenlemeye çalışıyordu. Amy yardım etmeyi denedi:

“Gördüğün düş, Jon. Belki oradan başlamalısın.”

Childes, parmaklarını kapalı gözkapaklarına götürdü. “Evet,” dedi bir süre sonra, “gördüğüm düş, anahtar bu. Sorun şu ki onun sadece bir düş olduğundan emin değilim, Amy.” Amy’nin eline uzanarak kendine çekti ve odanın diğer ucundaki pencereye doğru baktı. “Kendimi çocukken gördüm -sanırım Gabby’nin yaşlarındayken- ve ona -kendime- yukarıdan bakıyor gibiydim; sanki odasının üzerinde durmaktaydım. Çocuk; yatağında doğrulmuştu, korkuyordu. Yine de mutlu bir yanı da vardı. Odada bir başkası daha vardı Amy; ayışığında durmuş, tıpkı benim gibi çocuğu seyrediyordu. Bir kadın. Annemdi, biliyorum.”

Derin bir nefes aldı. Amy sessizce devam etmesini bekliyordu. Yüzü asılmıştı ve gözlerindeki parıltı, hem hüznü, hem de bir keşfin bastırılmış heyecanını vurgulamaktaydı:

“Ama annem bir hafta önce ölmüştü,” dediğinde Amy gerginleşti:

“Jon...”

“Hayır, sadece dinle. O gece Annabel’i gördüğünde Gabby düş görmüyordu. Anlamıyor musun! Bende ki yetenek onda da var; o da bir medyum. Sen nasıl adlandırırsın bilmiyorum; ama bu, yaşamım boyunca kaçtığım bir konu. Gabby ve ben; aynıyız; bu güç, kalıtsal. Fakat babam -Tanrı ona yardım etsin- böyle görüşleri kafamdan söküp attı; böyle bir gücü kabullenemiyordu ve benim de *kabul etmeme* izin vermedi! Düşümde babamın odaya girip çocuğu -beni- dövdüğünü gördüm, ta ki bilincimi yitirene dek. Ve bu, ilk

dayak değildi; son olduğunu da sanmıyorum. Bu yeteneği, bu altıncı duyuyu zorla reddetmeme, onu aklımın karanlıklarına gömmeme yol açtı.”

“Ama neden?”

“Bilmiyorum! Yine de düşümde onun duygularını sezdirdim. Kızgın ve şaşkındı; ve evet, korkmuştu. Fakat suçluluk da vardı! Belki annemin ölümünden bir şekilde kendini sorumlu tutuyordu veya...” yoğunlaşmak, anımsamak için gözlerini sımsıkı kapadı “...veya belki de son günlerinde olanlardan pişmandı. Babam bir sarhoştur; sorumluluklarıyla asla yüzleşemeyen bencil bir adam. Annemin acı çekmesini kabullenebildiğini sanmam; acısını dindirmeye yardımcı olamamıştı. Belki de ona kötü davranmış, sonra da utanç duymuştu. Babam, annemin anısını tamamen yoketmek istiyordu; ama gördüklerim, ‘görülerim’ buna izin vermedi. Kendi duyguları etrafına diktiği korkuluğu devirmekteydim.”

Sözcükler ağzından bir sel gibi dökülmüştü, nefesini düzenlemek için duraksadı:

“Gerçeği tam olarak öğreneceğimi sanmıyorum Amy, sana sadece sezdiklerimi aktarabilirim. Doğa üstü konuları bilinçli olarak reddedegeldim; durmadan belirli bir şeyin kötü veya anormal olduğunu dinleyen herhangi bir çocuk gibi. Yine de güç, daima içimde bir yerlerdeydi. Küçük aklımın içindeki çelişkiyi hayal edebiliyor musun? Annemi seviyor ve özlüyor, onun desteğini istiyordum; ama babam, onu ve bu arada özel algılamamı reddetmeye zorluyordu beni. Sanırım savaşı en sonunda bilincim kazandı; ancak sonsuza dek korunabilecek bir utku değildi bu.”

Amy elini onun kucağından çekerek yüzüne dokundu. “Bu, bir çok şeyi açıklayabilir,” dedi ve gülümsedi. “Hatta böyle mantıklı bir meslek seçmenin nedenini bile. Buradaki tek mucize, nevrotik bir adam haline gelmeyişin, Jon.”

“Öyle olmadığımı kim söyledi?” Yatağa kaydı; gerginliğinin farkındaydı. “Ama neden şimdi, Amy? Neden hepsi şimdi yüzeye çıktı?”

“Anlamıyor musun! Yeni bir gelişme değil bu. Süreç üç yıl önce başladı.”

“Çocukların öldürülmesi mi?”

“Yeteneğinin tekrar yüzeye çıkmaya başladığı dönem bu değil mi? Bunlar gibi daha neler sezdin de önsezi derekesine indirdin, kimbilir?”

Childes biraz düşündü ve sonra sessizce yanıt verdi:

“Belki harekete geçmesi için başka bir akıl gerekiyor.” Daha da sessizce devam etti: “Birisi şifremi bulmuş olabilir.”

“Ne?”

“Akıllar ile bilgisayarlar ve giriş şifrelerini aynı kefeye koyan bir şey; Fran söylemişti. Karşılaştırma önemli değil, ama yöntem olabilir.” Aniden dizlerini kaldırdı ve öne eğildi. “Bu geceki düşümde, tabii onu böyle adlandırabilirsek, bir şey daha vardı. Çocuk beni gördü, Amy. Benim farkımdaydı.”

Amy başını salladı:

“Anlamıyorum.”

“Yatağında başını kaldırıp bana baktı. *Kendime* baktım, Amy! Hayır, bu gece düş görmedim; bir anıydı o. Annemin ruhunun bana gelerek sevgisini gösterdiğini, ölümün bir son olmadığını anlattığını anımsıyorum; ve o gece beni izleyen başka bir çift gözü. *Yemin ederim, o geceyi çocuk ben’in bakış açısıyla hatırlıyorum.* Bu gözler, tıpkı annem gibi beni düşünen, benim için endişelenen birine aitti. Şimdi anlıyor musun Amy? Daha o zaman gelecekteki kendimi görme gücüne sahiptim! Ben bir çılgın mıyım Amy, yoksa gerçek bu mu? Gelecekteki kendimi görme gücüne sahiptim ve bu

gece de geçmişe gidip geçmişteki kendimi gördüm!”

Ürperdi ve Amy ona sarıldı. “Çok güçlü,” dedi. “Tanrım, içimdeki gücün kuvvetini duyumsayabiliyorum. Ve... ve...”

Işık tam önündeydi; titreyen bir parıltıydı bu. Ama bu imgenin odada değil, aklının içinde olduğunu biliyordu. Başlangıçta küçüktü, sonra ağır ağır somutlaştı ve yuvarlaklaşarak biçimlendi.

Bir aytaşı.

Hayır, değil. Hâlâ büyüyor, şekil ve doku değiştiriyordu. Artık bir aytaşı değildi.

Yüzeyinde çatlak ve çukurlar belirdi. Beyazlığı, dağ sıralarıyla gölgeleniyordu.

Ayı gördü.

Ve ayla birlikte dehşetli, mide bulandırıcı bir önsezi geldi.

Jeanette hızla koşarak yuvarlak çimenliğin üzerinden geçti; fen bölümüne doğru koşuyor, bir yandan da “kutsal çimenler”e bastığını hiçbir öğretmenin görmemesi için dua ediyordu. Okul kurucusunun heykelinin etrafından dolaştı; siyah saçları sağa sola salınıyordu. Ders kitaplarını kolunun altına sıkıştırmıştı. Şans eseri, geç kaldığı ders Bilgisayar’dı ve Bay Childes nadiren öfkelenirdi; yine de kızlar çok fazla terbiyesizlik yaparsa oldukça sertleştiğini biliyordu.

Çimenliği geçip ziyaretçi araçları için yapılmış çakıllı U dönüşüne adım attığında rahat bir nefes aldı. Taş basamaklardan ikişer ikişer çıkarak cam kapıları itti ve birinci katta, fen lâboratuvarının yanında bulunan bilgisayar sınıfına varmak için bir dizi basamak daha çıktı. Son basamaklarda kitaplarını düşürdü, inerek onları topladı ve yoluna devam etti.

Bilgisayar sınıfının kapısında durarak sakinleşmeyi bekledi. Üç derin nefes aldı, parmaklarıyla hızla saçlarını düzeltti ve içeri girdi.

“Merhaba Jeanette,” diye karşıladı onu Childes, sesinde ince bir alay vardı:

“Biraz geciktin.”

“Biliyorum efendim; üzgünüm,” dedi; tüm çabasına rağmen hâlâ nefes nefeseydi. “Sabah program kağıdımı yatakhane de unutmuşum, teneffüslerde almaya fırsat bulamadım.” Kaygıyla öğretmenini süzdüğünde Childes gülümsedi.

“Önemli değil,” dedi. “Bir bakalım, Nicola ve Isobel’in yanında otur, onlar işlerini bitirdiğinde de bilgisayara geç. Umarım güzel bir program hazırlamışsındır.”

“Bir yazım testi, efendim.”

Birisi kıkırdadı.

“Bu biraz basit Jeanette; ama idare eder,” dedi Childes ve sonra sınıfa dönerek ekledi:

“Bilgisayar konusunda herkes kendi yolunu bulmak zorundadır. Başlangıçta kestirme yol yoktur. İşin mantığını kavramak zaman alır, fakat bir kez kavrandığında gerisi çorap söküğü gibi gelir.”

Jeanette, Nicola ve Isobel’in arkasına bir sandalye çekti ve omuzlarının üzerinden, kullandıkları monitöre bir göz attı. Kızlar bilgisayarda çevirmece⁵ oynuyorlardı.

Childes masadan masaya geziyor, öğrencilerinin programlarını nasıl daha çekici kılabileceklerini gösteriyordu.

Kelly’nin arkasında bir süre durdu ve hoşnutlukla başını salladı. Kelly, adadaki limanda bir yat veya deniz motoru olduğunu varsaymış ve hiç üşenmeden liman müdürüyle görüşerek trafik akışı ve kurallara ilişkin bilgi almıştı. Şimdi de

5 Harf sırası değiştirilerek yeni sözcükler bulma, anagram. Ç.N.

teknelerin geliş-gidiş saatlerini planlıyordu. Childes'in ilgilenmediğini farkederek arkasını döndü, yüzünde bir gülümseme vardı.

"Her zamanki gibi biraz fazla kendini beğenmişsin" Kelly," diye düşündü Childes, "Ama en akıllı öğrencim olduğunı yadsıyamam." "İyi bir alıştırma Kelly," dedi, "Yakın geleceğe bir hazırlık mı bu?"

"Evet Bay Childes; hem de çok yakın. Fakat benim yatım Bahamalar'da olacak."

Childes gülmemek için kendini zor tuttu:

"Hiç kuşku yok."

Kelly bilgisayara döndüğünde, hünerli parmaklarının kararlı devinimlerle klavyeye vuruşunu seyretti. Kızın elindeki tek falso bir mürekkep lekesiydi ve Childes, bir kaç hafta önce bu elin korkunç bir şekilde yandığını görmesinin nede-nini bir kez daha düşündü. Yabansı yeteneği, önsezilerde bulunmayı içermemekteydi. Ama yine de bir çocukken gelecekteki halini görmemiş miydi? Korkmuş ve afallamıştı; ancak artık ne bu berbat ilencin, ne de kendi akıllı aracılığıyla onunla alay eden canavarın uysal kurbanı olmaya niyeti yoktu. Overoy'la denemeyi kararlaştırdığı bir yöntemi uygulayarak sonunda kendini keşfe koyulmuş, kendisine acı çektiren o sapık ruhu aramaya başlamıştı. Akıl hastahanesinin yanmasının bir kaza olmadığını kanıtlayacak bir veri hâlâ elde edilememişti; fakat ne Childes ne de Overoy, bunu yapmanın "O" olduğundan kuşku duymuyordu. Herhalde kendisine bu kadar inandığı için müfettişe minnettar olmalıydı; üstelik adam, Childes'in Annabel'in kayboluşuyla ilintilendiril-memesi için elinden geleni yapmıştı. Overoy, geçmişteki ilişkilerini çevreleyen kamuoyunu hafife aldığı için kendisini affettirmeye çabalıyordu, ama yine de tam olarak güvenile-miyordu ona. Daha üç gün önce ona dört soruşturmanın da

başına getirildiğini, bu atamanın temel nedeninin de Childe'sle olan ilişkisi olduğunu söylemişti; ne yazık ki soruşturmaları ilerletmek için hiçbir ipucu bulunamamıştı. Acaba bir enayi gibi görünmesini önlemek için Childe'sin sağlayabileceği başka bilgi var mıydı? "Yeni bir şey yok," demişti Childe, ardından da özür dilercesine, ağır ağır ayın kendisine dönüşen o yabansı aytaşı görüntüsünden bahsetmişti. Peki ne demektir bu? Kimbilir? Ve diğer akıl, onunla yeni bir ilişki de kurmamıştı. Doğruyu söylemek gerekirse, uzaduyumsal bir yeteneğe sahip olduğunu nihayet kabullenişinden sonra bu gücün kendisini terk edip etmediğini düşünüyordu; tıpkı üzerine odaklanıldığında kaybolan bir hayalet gibi.

Childe düşündü: Her şey bitmiş miydi? Bu yaratık, tıpkı önceki çocuk katili gibi kendi celladı olarak yok mu olmuştu? O korkunç görüntü ve karabasanlar sona ermiş miydi?

"Bay Childe, Bay Childe!"

Düşüncelerini bölen, Kelly'nin sesiydi. Hızla başını kaldırdığında onun bir kez daha kendisine baktığını gördü; bu kez yüzünde şaşkınlık vardı.

"Ne oldu Kelly?" diye sordu masasında doğrularak.

"Bilgisayara bir şeyler oldu." Bakışlarını yeniden ekrana çevirerek hoyratça klavyeyi tuşladı.

"Dur bakalım," dedi Childe ona doğru ilerleyerek. "Hıncını makineden çıkarma. İşi baştan, mantıklı bir tarzda ele alalım."

Bilgisayara eğildiğinde birden sustu ve donakaldı. Aklında hafif bir baskı duyumsadı, kızın sandalyesine tutundu.

"Neden böyle bir şey yazdın Kelly?" Sakin konuşmak için kendini zorluyordu.

"Ben yapmadım!" diye kızgınlıkla karşılık verdi Kelly. "Birden ekranda beliriverdi ve her şey kilitlendi."

“Bunun olanaksız olduğunu biliyorsun.”

“Gerçekten efendim, ben bir şey yapmadım.”

“Tamam, ekranı sil ve baştan başla.”

Kız **ENTER** tuşuna dokundu. Hiçbir değişiklik yok.

Kızın kendisine aptalca bir oyun oynayıp oynamadığından emin olamayan Childes, sabırsızca uzandı ve aynı komutu tuşladı. Yine aynı.

“Kelly, sen-”

“Nasıl yapabilirim? Bilgisayarın bunu yapmasını sağlamam olanaksız.”

“Tamam, kalk da ben oturayım.”

Kız kalktığı anda sandalyeye oturdu ve gözlerine inanamaz bir sakınganlıkla ekrana baktı. Sinirli elleri klavyenin üzerinde gezindi. Sınıftaki diğer kızlar merakla onları süzmekteydi.

“**RESET**’i deneyelim,” diye mırıldandı; sakın olmaya çalışıyor, içinde kaynayan ürküyü gizliyordu. Ama alnında beliriveren ter damlacıklarını gizleyemezdi.

Tuşa bastı.

Ekran karardığında rahat bir nefes aldı.

Sonra o sözcük tekrar belirdi.

Kelly, “Bilgisayar neden böyle yapıyor efendim?” diye omzunun üzerinden sordu; olay ikisini de etkilemiş, afallatmıştı.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Childes. “Olmaması gerekir, bunun olması mümkün değil. Her nasılsa araya bir yabancı girmiş olabilir.” “Bu da neredeyse olanaksız,” diye düşündü ve sonra Fran’ın bilgisayar/akıl örneksemesini anımsadı. “Saçma, onun bununla bir ilgisi yoktu!” Yeniden **RESET**’i tuşladı.

Sözcük kayboldu. Sonra bir daha belirdi.

“Programını silmek istemiyorum,” dedi Kelly’e; sesi,

kafasının içindeki kargaşanın izin verdiğiinden daha sakindi. “Ama korkarım bunu yapmak zorundayım.”

Bu sefer **HOME**’u tuşladı.

Ekran karanlık bir boşluğa dönüştü. Childes arkasına yaslandı.

Ve sözcük karanlığın içinden bir daha belirmediğinde kas-katı kesildi.

Donakalmış bir halde ekrana baktı; gözleri büyümüşü, parıldayan yeşil sözcük lenslerinde yansıyor. Ekranda **AY** yazmaktaydı.

Sınıftaki kızlardan bazıları etrafında toplanmıştı; birden, sıralarında kalan öğrencilerden çığlıklar yükseldi. Childes sandalyesini arkaya iterek bütün bilgisayarları tek tek gezdi. Olanaksız, ama bütün ekranlarda aynı sözcük vardı.

Çaresizliği, kızları da korkutmuştu. Sıraların altına eğile-rek tüm fişleri hızla çekti. Ekranlar ölü bir yeşile bürünmüş-tü. Sınıfın ortasında bekledi; göğsü inip kalkmaktaydı. Kız-lar, öğretmenleri sanki çıldırmışçasına birbirlerine sokuluyor-lardı.

Dikkatle Kelly’nin bilgisayarına doğru yürüdü. Eğildi, fişi aldı ve prize soktu.

Ekran açıldı; onu ölesiye korkutan sözcük görünmüyordu artık.

Dersin sonuna dek öğrencilerine sakın görünmeye çabaladı ve olanların nedeninin başka bir bilgisayarın hatta girmesiyle meydana gelen olağandışı bir aksaklık olduğunu anlattı. Pek inandırıcı bir açıklama değildi bu, ancak kızlar ikna olmuş görünüyordu. Dersten sonra Amy’i buldu.

Onu aldı ve otomobile atlayıp okuldan uzaklaştılar. Dersin öğle tatili öncesine gelişine şükrediyordu, böylece biraz yalnız kalma fırsatı yakalamışlardı. Kayalıkların tepesinde

ıssız bir yer bulana dek durmadı.

Motoru susturdu ve denize baktı. Bir kaç dakika nefesinin normale dönmesini bekledi ve sonra Amy'ye dönerek konuştu: "Burada, Amy. Burada, adaya geldi."

Mükemmel bir gündü. Gökyüzünde sadece bir kaç küçük bulut vardı; onlar da pamuktan goncalar gibi göğe yaşıymış, yükseklerde bile en ufak bir esinti olmadığı için parlak mavi bir tahtaya takılıp kalmış gibi, kımıldayamıyorlardı. Parlak bir ateş topunu andıran güneş, görkemli bir egemenlik kurmuş, denizin üzerine hafif, alçak bir sis yayılmıştı; diğer adalar ise uzaklardaki puslu birer lekeydi sadece.

Bir dizi küçük deniz motoru artlarında beyaz köpükler bırakırken, yatlar da yelkenlerini şişirecek küçük bir rüzgâr beklemekteydiler; ama boşuna. Kumsala daha yakın iç sularda, rengarenk yelkenlerini suya indirmiş sörfçüler suyun üzerinde süzülüyorlardı. Kum rengi sahiller dopdoluydu, ama erişimi güç koy ve körfezler hâlâ sessiz ve tenhaydı; bu halleriyle, çetin bir tırmanışı göze alacak kadar huzurlarını düşünenler için birer sığınak oluşturmaktaydılar.

La Roche Kız Koleji işte böyle ıssız bir koya bakan bir tepenin üzerindeydi; beyaz ana binası, güneşin yaktığı göz-kamaştırıcı bir deniz fenerini andırıyordu.

Personel, öğrenciler ve sınıfların denetlendiği 'Açık Gün' için mükemmel bir Cumartesi'ydi. Okul için önemli bir gündü bu: Armağanlar, yıl boyunca derslerinde "üstün başarı" gösteren (ortalama öğrenciler bile bu kapsama girebiliyordu) ve okul veya evde "iyi hal" göstermiş olanlara verilen sertifikalar, okul müdiresi Bayan Estelle Piprelly ve Yönetim Kurulu üyesi Victor Platnauer'in konuşmaları, yılın öğrencisi tarafından yıl boyunca okulda yaşananların bir şiirle anlatılması (bu bir gelenektir), bir sinir ve zeka testi (konuklar bunu

genellikle bir sabır testine çevirirlerdi) ile daha çok ücret ödeyen ebeveynlerin tavlanması. Aynı zamanda neşeli bir gündü; çekilişler, bir piyango, oyunlar, kullanılmış üniforma satışı, çilek ve krema tezgahı, reçel-tatlı-kek tezgahı, sosisli sandviç tezgahı, şarap ve portakal suyu tezgahı, mangal, jimnastik gösterisi, küçük bir koro ve folklor; üstelik hepsi de çimenlerin üzerinde.

İşlerin kötü *gitmemesi* gereken bir gün.

Ortalıkta dolaşan ana-babalar, tıka basa dolu otopark ve avluda park edecek bir boşluk arayan araçlar ile heyecanlarını gizlemeye çalışan, ama üzerlerindeki “iyi hal” baskısına rağmen kıkırdayan kızlar. Childes, veli/öğretmen görüşmesi bittiğinde bilgisayar sınıfından çıkmış, tedirgin bir dikkatle dışarıdaki hareketi izlemekteydi. Geçen her yüzü dikkatle inceleyişinin farkedilmemesi için çalışıyordu, ancak bazı veliler bakışlarından rahatsız olmuştu.

Bir süre sonra o da inceleniyor duygusuna kapıldı. Hızla döndüğünde birkaç metre arkasında Bayan Piprelly’yi gördü; sözde bir grup veli ve personelle konuşuyor, ama dikkatle onu süzüyordu. Gözleri buluştuğunda aralarında yabansı bir onaylama oldu; daha önce hiç olmamış bir *bilme* idi bu. Müdirenin yüz hatları endişeyle gölgelendi; çevresindekilere bir şeyler söyledikten sonra ayrıldı ve her zamanki dik yürüyüşüyle Childes’e doğru ilerledi.

Yanından geçtiği konukların selamlarını, kibar fakat sohbebe olanak vermeyen bir gülümsemeyle aldı ve gözlerini yüzünden ayırmadan yanına geldi. Childes gözlerini kırptırdı; çünkü kadından yayılan enerjiyi, ince renklerden oluşan canlılığı görmüştü. Son bir kaç dakika içinde bir kaç kez tanık olduğu yabansı bir olaydı bu; parlaklık, üzerinde odaklandığında sönüveren ve onu afallatıp biraz da büyüleyen

rengarenk, tatlı bir alev gibiydi. Bayan Piprelly konuştuğunda dikkati dağıldı ve sıradışı etki yokoldu.

“Orada durup insanları böyle dikkatle incelememenizi yeğlerim, Bay Childes. Ters giden bir şey mi var?”

Gözlerindeki o gizemli *uyanıklık*. Childes, yavaş yavaş okul müdiresini farklı bir gözle görmeye başlıyor, o atılgan yüzeyin ardındaki daha derin duyarlıkları yakalıyordu. Yine de ilişkileri değişmemişti. Kadına dair bu yeni kavrayışlarının, kendi benliğindeki anlaşılmaz gelişmeler nedeniyle ortaya çıkıp çıkmadığını düşündü.

“Bay Childes?” Piprelly yanıt bekliyordu.

Birden her şeyi ona anlatma isteğiyle doldu; ama inanası olanaksız değil miydi? Estelle Piprelly çok mantıklı, eğitsel kusursuzluk arayışında güçlü ve çalışkan bir müdireydi. Yine de Childes’i bu kadar meraklandıran şey neydi, verdiği izlenimle çelişen nasıl bir uçucu -veya örtük- niteliğe sahipti bu kadın?

Piprelly sabırsızlıkla iç çekti:

“Bay Childes?”

“Özür dilerim, dalıp gitmişim.”

“Evet, biliyorum. Yanlış anlamayın, ama pek iyi görünmüyorsunuz. Bir kaç günlük yokluğunuzdan bu yana bitkin gibisiniz.”

Annabel’in kaybolmasından sonra anakarada geçirdiği bir kaç günü önemsiz bir hastalıkla, yaz nezlesiyle gerekçelendirmişti. “Şey...” diye omuz silkti. “Ders yılı neredeyse bitmek üzere; dinlenmek için yeterince vaktim olacak.”

“Müfredatınızın tam olarak tamamlandığını sanmıyorum, Bay Childes.”

“Olabilir.”

“Aklınızda bir şey mi var?”

Childes duraksadı; ancak dürüst davranmanın ne yeri,

ne de zamanıydı. Zaten böyle bir durumda Piprelly, okul sınırlarının dışına çıkıp bir daha geri dönmemesini söylerdi herhalde.

“Yo, ben, şey, velilerle ilgileniyor, çocuklarıyla aralarındaki benzerlikleri gözlüyordum. Yalnızca hoşuma giden küçük bir oyun! Bazı kızlar anne veya babalarına müthiş benzerken bazılarının tamamen zıt olduğunu farkettiler mi? Gerçekten inanılmaz!”

Piprelly ikna olmamıştı, fakat onu sorgulayacak vakti yoktu. “Hayır, bence pek değil. Size “oyun”unuza boşverip konuklarımızla biraz daha ilgilenmenizi öneririm.” Arkasını döndü, ama sonra duraksadı. “Bakın Bay Childes, eğer bir sorun varsa kapım size her zaman açık.”

Rahatsız oldu ve gözlerini Piprelly’den kaçırdı; raslantısal bir davetten daha fazlası vardı bu sözlerde. Kendisi hakkında neler biliyordu?

“Bunu unutmayacağım,” diye yanıt vererek uzaklaşmasını seyretti.

Amy, bir öğrenci velisini andırmaya çalışan Overoy’u gördü; ama müfettiş, kendisini açığa vuran dikkatli bakışları ve tetikte duruşuyla daha çok yankesicileri gözleyen bir sivil polise benziyordu. Kendini gülmekten alamadı; belki de kim olduğunu ve burada ne aradığını bildiği için ona öyle görünüyordu. “Müfettiş!” diye bağırp elini sallama dürtüsüne direndi. Çilek ve krema tezgahında kendisine yardım eden 13 yaşındaki iki kıza dönerek “Tezgaha biraz siz bakın ve para üstünü eksiksiz vermeye dikkat edin. Ve bir sepete sadece dört çilek konulacak; yoksa kâr bile edemediğiniz çilekleri bitirirsiniz!”

“Peki Bayan Sebire,” dediler birlikte, sorumluluk almaktan hoşnuttular.

Amy, tezgahın arkasından çıktı ve yol boyunca tanıdığı velilerle selamlaştı. Overoy bir ağacın altında durmuş, plâstik bir bardaktaki şarabını yudumlamaktaydı; gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamış, ceketini koluna koymuştu.

“Sıcaklamış görünüyorsunuz, Müfettiş,” dedi Amy yanına vardığında.

Overoy ona doğru döndü; bir an için şaşırmıştı:

“Merhaba, Bayan Sebire. Tezgahınız iyi iş yapıyordu.”

“Böyle bir günde çilek ve kremaya büyük rağbet olur. Size biraz getireyim mi?”

“Çok nazıksınız ama hayır; teşekkürler.”

“Tebdil-i kıyafetinize katkısı olur.”

Bu küçük takılma Overoy’u güldürdü:

“O kadar sırtıyor muyum?”

“Kim olduğunuzu bildiğim için bana öyle geliyor herhalde. Hiç değilse sicil numaranız görünmüyor.”

Overoy hoşnutsuzlukla başını salladı:

“Evet, biliyorum. Bunun için üzgünüm, fakat görev dışıyım. Üstlerimi bu küçük alıştırma için gizli bir ekip gerektiğine ikna edemedim; zaten bu adada yetkimiz de yok. Neyse ki Müfettiş Robillard eski dostumdur; ben de onun hafta sonu konuğu olarak gelmiş bulunuyorum.”

“Sanırım onu burada, eşikle dolaşırken gördüm.”

“Benim gibi o da görev dışı çalışıp etrafı kolaçan ediyor.”

“Canavarımızı mı arıyorsunuz?”

“Evet, ama adamın neye benzediğini bilmemek biraz zorluyor.”

“Herhalde ‘O’nun demek istediniz; Jon, katilin insan olduğunu kabul etmiyor.”

“Farkındayım.” Rahatsız olmuştu; nikotin lekeli parmağıyla, şarabı dökmemeye dikkat ederek yanağını kaşıdı.

“Bay Childes, şey, bazı yönlerden tuhaf bir adam, Bayan Sebire.”

Amy tatlılıkla gülümsedi:

“Onun yaşadıklarını yaşasaydınız siz de öyle olmaz mıydınız, Müfettiş?”

“Hayır, daha beter olurum, şimdiye dek aklımı çoktan kaçırmıştım.”

Amy’nin yüzündeki gülümseme kayboldu ve kaşları çatıldı:

“Aklının yerinde olduğundan emin olabilirsiniz.”

Overoy, plâstik bardağı, ikisinin arasında bir kalkanmış-
çasına kaldırdı:

“Kötü bir şey demek istemedim, Bayan Sebire. Aslında onun müthiş alçakgönüllü bir adam olduğunu düşünüyorum. Bu uzaduyumsal hikaye biraz tuhaf geliyor; o kadar.”

“Buna alışmış olduğunuzu sanıyordum.”

“Ne o, ne de ben alışmadık.”

“Jon kabullenmeye başladı.”

“Ben çok uzun zaman önce kabullenmiştim, ama bu alıştığım anlamına gelmez.”

Yoldan geçen bir grup veli Amy’ye el salladı ve o da karşılık verdi. Tekrar müfettişe döndü:

“Bu kişinin gerçekten adaya gelmiş olabileceğini düşünüyor musunuz?”

Overoy yanıt vermeden önce şarabından bir yudum aldı:

“Childes’in burada olduğunu bildiğine göre, bu mümkün. Korkarım bu iş Childes’e karşı kişisel bir kan davasına dönüşmüş olabilir.”

“Fakat Jon’un aklını okuması mümkün mü?”

“Yerini bulmak için mi demek istiyorsunuz? Yo, buna gerek duymadı. Kızı Gabriel, arkadaşının kaçırılmasından bir

kaç gün önce telefonda tuhaf bir görüşme yapmış. Tam olarak ne zaman olduğunu anımsamıyor; ama telefonun çocuğu kaçırandan geldiğini düşünüyoruz.”

“Jon bunu söylemişti.”

“Bunu bir süre öğrenemedik; Gabriel’le tekrar konuşup, Annabel kaçırılmadan önce yabancılarla konuşup konuşmadığını sorana dek. Konuşmayı o zaman anımsadı.” Kalabalığın üzerinde göz gezdirdi, hoş olmayan bir şey anımsamıştı. “Gabriel sesi betimleyemediğinden, bizim için bir taklidini yaptı. Ve sırf dinlemek bile tüylerimi diken diken etti.” Şarabını bitirdi ve plâstik bardağı atmak için gözleriyle uygun bir yer aramaya başladı. Amy bardağı aldı:

“Lütfen devam edin.”

“Acayip bir sestir, bir tür hırıltı. Kaba, fakat şivesiz. Hiçbir ipucu vermeyen bir ses. Elbette Gabriel küçük bir çocuk; üstelik, arayan, bilinçli olarak sesini değiştirmiş olabilir. Anlayacağınız, sıfıra sıfır. Ne yazık ki, adam, babasıyla görüşmek istediğini söylediğinde, artık orada oturmadığını ve bu adada olduğunu söylemiş.”

“Demek ki o eve gitmesindeki amaç...”

“Gabriel için, en azından eve bir zarar vermek için gitti. Bu görüşümüzü Annabel’in ebeveynlerine açmadık -bu aşamada zalimce ve anlamsız olurdu- ama Annabel’i Childes’in kızı sanarak aldığına inanıyoruz. Annesine Gabriel’le oynamaya gittiğini söylemiş; bu nedenle kaçırıldığında Childes’in bahçesinde olduğunu tahmin ediyoruz.”

“Cesedi hâlâ bulamadınız mı?”

Overoy başını salladı ve sıkıntıyla “Hiçbir iz yok,” dedi. “Ama katil, cesedin bulunmasına gerek bırakmadı ve aytaşyla birlikte kızın parmaklarını da gönderdi.”

Sıcaklığa rağmen Amy titredi:

“Neden böyle bir şey yapsın?”

“Aytaşı mı? Yoksa parmakları mı kastediyorsunuz? Şey, tüm cesetler ayınsi bir yöntemle parçalanmış ve aytaşı da bu ayının bir parçası olabilir.”

“Jon, size gördüğü düşten bahsetti mi?”

“Ayın kendisine dönüşen aytaşı mı? Evet, anlattı; fakat ne demek bu? Ve sınıfındaki tüm bilgisayar ekranlarında neden ‘Ay’ kelimesi belirdi? Ve bu olay gerçekten oldu mu?”

Amy şaşırmıştı:

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Akıl yabansı bir şeydir ve açık ki Childes’inki çoğumuzdan biraz daha farklı. Ya bu sözcüğü ekranlarda gördüğünü sanmışsa?”

“Ama öğrencileri de görmüş.”

“En duyarlı dönemlerini yaşayan genç kızlar onlar; akılları her şeye açık. Bir tür kitle hipnozu veya toplu sanırdan bahsediyorum. Böyle şeyler sanıldığı kadar nadir değildir, Bayan Sebire.”

“Koşullar böyle bir-”

Overoy elini kaldırdı:

“Sadece aklımızın bir köşesinde durması gereken bir fikir bu. Childes’in her şeyi uydurduğunu düşünsem burada olmazdım. Ayrıca düşüncelerimizi biraz berraklaştıracak bir kuram üzerinde çalışıyorum, ancak daha fazla araştırmam gerek.”

“‘Ay’ birisinin adı olamaz mı?”

“Benim de aklıma gelen ilk şey bu oldu ve öldürülen fahişenin bu isimde birini tanıyıp tanımadığını araştırdım. Sonuç yok. hastahanedeki personel ve hastaların listesini de taradım, ama sonuç yine aynı. Yine de er ya da geç bir şeyler ortaya çıkacak; çoğu suç soruşturmasında işin doğasıdır bu.”

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu Amy.

“Keşke olabilseydiniz; her türden yardıma gereksinmemiz var. Siz sadece Childes’in çevresinde kuşkulu bir kişi olup olmadığını gözleyin. Bu öneri kendiniz için de geçerli elbette. Unutmayın ki katil, ona kızı aracılığıyla ulaşmaya çalıştı; bir dahaki sefere bu, siz olabilirsiniz.”

“Sizce... sizce bu kişi bugün burada mı?”

Overoy iç çekti; hâlâ etrafı tarıyordu:

“Zor bir soru! Elimizde ne var ki; bilgisayar ekranındaki bir sözcük. Ve bu da pek bir şey ifade etmiyor değil mi? Ancak eğer buradaysa Childes’in nerede yaşadığını öğrenecektir.

Tek yapması gereken telefon rehberine bakmak, sadece bir Childes var.”

“Yine de herhalde kulübeyi gözlüyorsunuzdur,” dedi Amy; ürkmüştü.

“Burada hiçbir yetkim yok, Bayan Sebire.”

“Müfettiş Robillard?... ”

“Ne yapabilir ki? Ben üstlerimi ikna etmekte bu kadar zorlanmışken, bana bile biraz çatlak gözüyle bakan Müfettiş Robillard ne yapabilir?”

“Ama bu, Jon’u tehlikeye açık kılıyor.”

“Bugün bir şeyler elde edebiliriz. Childes, kızların güvenliği hakkında bir duyguya kapıldı, burada olmamın ve Geoff Robillard’ı da yardım etmeye ikna etmemin nedeni de bu. Kabul ediyorum; dört dörtlük bir ekip sayılmaz; fakat bu şartlar altında daha iyisi olmuyor. Sırrımızı müdireye çıtlatmak da geçti aklımızdan; ama burada olmamız için mantıklı bir neden gösterebilir miyiz? Bu konularda benim de tam olarak ikna olmadığımı biliyorsunuz; ama en azından bir kaç ufak önlem almadan kötü bir şey olursa kendimi affetmem.”

Overoy konuşurken Amy de içinden ona teşekkür ediyordu:

“Sanırım Jon sizin gibi bir dost bulduğu için çok şanslı,” dedi. “Başka bir polisin onu bu kadar ciddiye alacağını düşünmek zor.”

Overoy başını çevirdi, utanmıştı:

“Ona borçluyum,” dedi. “Üstelik Childes kesinlikle zincirin bir halkası; yoksa bu manyak neden ona bir aytaşı göndersin? Gerçekten Bayan Sebire, ilerlemek için elimizdeki tek şans Jonathan Childes.” Gezinen insanları süzmeye devam etti. Belirgin fakat tanımsız bir şey arıyordu; birinin gözlerinde dikkatli bir bakış, doğal olmayan bir çekingenliği açığa vuran beceriksiz bir devinim; eğitilmiş bir gözün dikkatini çekecek herhangi bir küçük ayrıntı. Şimdiye dek her şey olağandı, ama gün yeni başlamıştı.

Amy uzaklaşmak üzereydi ki, Overoy, “Size kızının gördüğü düşten bahsetti mi?” diye sordu.

Amy duraksadı:

“Gabby’nin, kaçırılmasından sonra Annabel’i gördüğü düş mü?”

Overoy başıyla olumladı.

“Evet, bahsetti.”

“Sadece bir düş değildi, değil mi?”

“Jon size anlatmış ya.”

“Pek net değildi. Dediğine göre o ve Bayan Childes geçen bir yansında koridorun diğer ucundaki odadan Gabby’nin çılgınlığını duymuşlar; yanına gittiklerinde ise kız yatakta büyük bir üzüntüyle oturmaktaymış ve Annabel’le ilgili bir düş gördüğünü söylemiş. Bunlar, Childes’in sözleri. Gabby’nin gerçekten düş görüp görmediğini bilmek isterim. Önemli bir şey değil Bayan Sebire; sadece merak. Acaba Gabby de babasının yeteneğine sahip mi?” Sarfettiği bir sözün Amy’i sarstığını farketmemişti.

“Jon bunun bir düş olduğuna inanmıyor,” diye yanıt

verdi Amy, telaşla. “Bunu, size, Gabby’i korumak için söylemiş olabilir-”

“Benden mi?”

“Geçen sefer işleri zıvanadan çıkarmıştınız; aynı şeyleri kızının da yaşamasını istemez. Size anlattığına bile şaşır-dım!”

“Anlatan o değil, Bayan Childes’ti; Childes ise daha sonra bunu bir tür karabasan olarak tanımladı.”

“Belki ben’de doğruyu söylememeliydim!”

Bu kez Amy’nin başlangıçtaki neşesini yitirdiğini farketmişti ve bunun nedeninin, doğruyu ağzından kaçırmasından duyduğu pişmanlık olduğunu sandı. “Söylediğim gibi, önemli bir şey değil; bu meseleyi burada kapatalım. Yine de hâlâ bana güvenmemesine üzuldüm. Childes’in benden önemli bir şeyi saklayabileceğini düşünmek hiç de hoş değil.”

“Böyle bir şey yapmayacağına eminim, Müfettiş. Jon şu anda çok korkmuş bir adam.”

“Doğruyu söylemek gerekirse yalnız değil: Adli tıp fotoğraflarında bu manyağın neler yapabileceğini gördüm.

“Bildiklerimden daha fazlasını öğrenmek istediğimi sanmıyorum.” Amy çilek ve krema tezgahına baktı. “Dönüp kızlara yardım etmem gerekiyor; müşterilerle baş edemiyorlar.”

“Gün boyunca beni ve Müfettiş Robillard’ı buralarda göreceksiniz; kuşku bir şey yakalarsanız bize söyleyin. Etrafta bu kadar insan varken bir şey olacağını sanmam; ama emin olamayız. Ah, bir şey daha, Bayan Sebire,” diye ekledi Amy arkasını döndüğünde, “Bir daha karşılaşsak lütfen bana müfettiş demeyin.” Gülümsedi, fakat belli ki Amy’nin aklı başka yerlerdeydi ve gülümsemesine karşılık vermedi.

Tek söylediği “Bunu unutmam,” oldu ve sonra tezgahın önündeki kalabalığın ardında kayboldu.

Saatine baktı; jimnastik ve dans gösterileri az sonra başlayacaktı.

Konuklar ve personel, okulun arkasındaki büyük çimenliğe ilerlemeye başladığında Childes de dikkatle onları izliyordu. Endişelenmesini gerektirecek hiçbir şey olmamasına rağmen tedirginliği sürmekteydi. Birazcık da olsa oraya ait görünmeyen tek bir kişiye rastlamamış, gördüklerinden hiçbiri omurgasının kasılmasına veya ensesindeki tüylerin ürpermesine yol açmamıştı; aradığı kişiyi -yaratığı- görür görmez olacağını bildiği tepkilerdi bunlar. Hayır, aranan Childes'ti, *yaratık onu aramaktaydı*. Yanılıyor olabilir miydi? O'nun adada olduğu varsayımı yanlış mıydı acaba? Böyle düşünmüyordu, çünkü içindeki duygu çok güçlü, çok şiddetliydi.

Konukları takip etti ve Robillard'ı gördü; Overoy da pek uzakta olamazdı.

Çevresindeki neşeli konuşmalar, gülümseyen yüzler, parlak renkler ve devinimin vızıltısı; hepsi de olağanlığın habercisiydiler. Peki neden kuşkuluydu? Hiçbir uyarı, açık bir tehlikeye dair hiçbir duygu hissetmiyordu; sadece içinde bir ürperti, sinsi bir tedirginlik, bir gerginlik vardı. Bir farkındalık değil, ama tanımsız, bulanık, boğucu ve belli belirsiz bir uyanıklıktı bu. Üzerinde bir çift göz duyumsadı ve birden arkasını dönmeye korktu. Kendini zorladı.

Üç metre ileride Paul Sebire vardı; sözde Victor Platnauer ile sohbeta dalmıştı, ama delici bakışları Childes'in üzerindeydi. Aniden Platnauer'den izin istedi ve Childes'e doğru yürüdü.

“Rezalet çıkarmaya niyetim yok Bay Childes, fakat ciddi konuşmamızın zamanı geldi sanırım,” dedi sertçe.

Childes, bir an için asıl kaygısını unutmuştu. “Amy hak-

kında konuşmaya her zaman hazırım,” dedi, sesinde zar zor duyumsadığı bir dinginlikle.

“Tartışmak istediğim Amy değil, sizsiniz.”

Yüz yüze duruyorlardı ve çevrelerindeki kalabalık, iki kayanın yanından akan bir nehir gibiydi.

“Sizin hakkınızda bazı şeyler keşfettim;” diye devam etti Sebire, “oldukça korkutucu şeyler.”

“Evet, geçmişime dair soruşturmayı başlatanın siz olduğunı tahmin etmiştim. Amy’nin her şeyi bildiğini öğrenmek herhalde şaşırtıcı olmuştur.”

“Ona anlatıp anlatmamanız beni ilgilendirmez. Önemli olan, polis tarafından soruşturulmuş olmanız.”

Childes bezginlikle iç çekti:

“Bu soruşturmanın ne olduğunu biliyorsunuz; açıklamam gerekmiyor.”

“Evet, bütün kuşkulardan arındığınızı kabul ediyorum, ama bir şeyi söylemem gerek Bay Childes; sizin pek dengeli bir kişi olduğunuzu inanmıyorum. Konuğum olduğunuzda bunu gösterdiniz.”

“Bakın, sizinle tartışmak istemiyorum. Benim hakkımda istediğinizi düşünebilirsiniz; fakat gerçek şu ki kızınızı seviyorum ve herhalde siz bile bu sevginin karşılıklı olduğunu anlamışsınızdır.”

“Tanrı bilir neden, şu anda gerçekleri görmüyor. Sizin evinize taşındığından bu yana Aimée’yi görmediğimin farkında mısınız?”

“Bu; ikinizin arasında bir şey Bay Sebire; onu sizden esirgeyen ben değilim.”

“O sana göre değil!” Sesi yükselmişti ve etraftakiler onlara doğru bakmaya başladı.

“Buna Amy karar verir.”

“Hayır, ben bunu-”

“Komik olmayın!”

“Sen nasıl-”

Victor Platnauer, yavaşça iki adamın arasına giriverdi ve “Paul, sanırım çimenliğe doğru yola koyulsak iyi olur,” dedi yatıştırıcı bir sesle. “Gösteriler başlamak üzere ve korkarım yapmam gereken bir konuşma var.” Hafifçe güldü. “Bu yıl sizi çok sıkılamaya çalışacağım; geçen sefer yeterince azar işitmiştim. Özür dileriz, Bay Childes. Paul, sana söylemek istediğim bir...” Kibarca Sebire’i uzaklaştırdı, bir yandan da konuşarak onu sakinleştirmeye çalışıyordu; üzücü bir şey olmasını istemediği belliydi.

Childes onlara baktı ve Sebire’in kısa, ama vahşi bakışlarıyla gözgöze geldiğinde bunu yaptığına pişman oldu, ama hiçbir sorun çözülmediği için hoşnutsuzdu. Amy’ye böylesine aşık olmak onun tercihi değildi; hangi erkek ya da kadın bilinçli olarak kendini böyle savunmasız kılardı ki? Ancak aşıktı ve bu aşkı korumak için elinden ne gelirse yapacaktı. İnsanların ortasında babasıyla tartışmak pek yarar getirmezdi; ancak olmuştu bir kere. Yeri gelmişken, Fran’le yatmanın bu aşka katkıda bulunduğunu sanmıyordu. Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı; ama suçluluk güçlü bir duyguydu.

Artık çevresinde pek insan kalmamış, çoğu kolejin arkasına geçmişti. Onları izlemek yerine uzun yolu yeğledi ve okulun تنها yerlerini kontrol edip çalılık ve ormanı gözleyerek, ana bina ve diğerlerinin içine bakıp karanlık köşeleri süzerek ilerledi.

Martılar gökte tembelce süzülüyor, yakınlardaki kayalık tepelerin arkasına dalarak birdenbire gözden kayboluyorlardı; bir kaç saniyeliğine durup dikkatle dinlediğinde kayalara çarpan dalgaların sesini duydu. Patikada kocaman, tüylü bir yabanarısı uyuşuk uyuşuk yürümekteydi; vakitsiz çiftleşmenin kurbanı olan hayvan bir türlü uçamıyordu. Güneş amansızca

kavuruyor, bastığı toprak parıldıyordu.

Childes, yalpalayan arının üzerine basmamaya dikkat ederek ilerledi. Solundan gelen hafif bir hışırtı işittiğinde bir kez daha durdu ve seslerin geldiği çalılıkların en fazla küçük bir hayvan veya kuşu gizleyecek kadar büyük olduğunu gördüğünde rahatladı. Yürümeye devam etti.

Köşeyi döner dönmez bir uğultu başladı; ardında bıraktığı sessiz boşluk ile bu telaşlı keşmekeş arasında keskin bir zıtlık vardı. Bank ve sandalyeler, yüzleri binaya dönük uzun sıralar halinde dizilmiş, ortalarında geniş bir yeşil alan ve gösterinin ardından yapılacak konuşmalar, verilecek armağanlar için bir platform kalmıştı. Konuk ve öğrenciler bankaları doldurmuş, çimenliğin üzerinde kıpır kıpır renklerin oluşturduğu canlı bir karışım oluşturmuşlardı. Gökyüzünde küçük, sanı bir uçak süzüldü. Toplantı yerine fon oluşturan gür ağaçlar masmavi göğe yükselmekteydiler.

Childes, çimenliğin kenarındaki çakıllı patikada ilerledi ve çalışanlar ile ileri gelen konuklara ayrılmış tüm yerlerin dolu olduğunu görerek arka sıralara doğru yürüdü. Boş bir yer bulduğunda da oturup etkinliklerin başlamasını bekleme-yeye koyuldu.

Okul yönetim kurulu üyeleri, Okul-Aile Birliği temsilcileri ve seçilmiş öğretmenlerin yanı sıra Bayan Piprelly de platformun üzerinde oturmaktaydı. Önlerindeki uzun masaya ise ödülleri, rulo yapılmış sertifikalar, çekiliş hediyeleri ve biraz antika gibi duran bir mikrofon konmuştu. Platforma çıkan basamaklar geniş ve taştandı. Yatakhane ve sınıflara ev sahipliği yapan eski, gri bina arkada heybetle yükselirken toplantı ve spor salonlarının bulunduğu daha yeni binanın devasa kulesi, saltanatını kutluyordu.

La Roche'nin müdiresi konuşmak için doğrulduğunda kalabalık gürültüyü kesti ve sırtında güneşin sıcaklığını du-

yumsayan Childes, endişelenmek için hiçbir neden olmadığını düşünmeye başladı.

Jeanette, başının altında yastıklar, yatağında yatmaktaydı. Açık mavi elbisesinin etek uçları, kaldırdığı dizlerinin üzerinde gerilmiş, beyaz çoraplı ayakları yorgana gömülmüştü. Karnının üzerinde, pek de temiz olmayan siyah-beyaz bir oyuncak bebek -Pierrot- vardı. Pierrot sırtını kızın bacaklarına dayamıştı; geniş ve kaskatı yakası, ağlamaklı ve yumuşak yüzünü çevreliyordu. Jeanette, sıkıntıyla, bebeğin ceketindeki pamuktan düğmeleri çekiştirmekteydi.

Diğer sınıf arkadaşlarıyla birlikte dışarıda olması gerekirken bir yolunu bulup sıvışmıştı; yalnız kalmak istiyordu. *Hepsinin* yanında anne-babaları ve kardeşleri varken onun kimsesi yoktu ve onların arasında olmak, ailesine duyduğu özlemi daha da çoğaltmaktan başka bir işe yaramıyordu. Üstelik dans gösterisine seçilmemişti ve jimnastikten de hiç hoşlanmazdı; armağan masasının üzerindeki sertifika ve ödüllerin arasında *kendisine* verilecek bir şey olmadığını da biliyordu. Hiç olmazdı ki zaten! Evet, bir seferinde işlediği nakışla bir “hüner rozeti” kazanmıştı, ama bunun için dünyanın yerinden oynadığı söylenemezdi. Güney Afrika’daki anne ve babasının buralara kadar gelmemesi yerinde olmuştu belki de; böylece kızlarıyla birlikte bir kenara oturup, arkadaşlarına armağanlar verilmesini seyretmek zorunda kalmamışlardı. Babası bir mühendisti -Jeanette, onun ne mühendisi olduğunu hâlâ anlamış değildi- ve adayı diğer ülke ve işlere geçiş için bir üs olarak kullanırdı; annesi de sık sık ona eşlik etmekteydi. Bu kez 18 ay boyunca gelmeyeceklerdi -18 ay!- ama en azından ders yılı bittiğinde iki ay boyunca onlarla kalacaktı. Onları müthiş özlemişti, fakat bu özlemin karşılıklı olup olmadığını bilmiyordu. Özlediklerini

söylüyorlardı; ama öyle olsaydı gereğini yaparlardı, değil mi? “Elbette seni seviyor ve özlüyoruz canım, fakat dünyada habire dolaşıp eğitimi sürekli bölmen hiç de akıllıca değil. Tabii ki yanımızda olmanı istiyoruz, ancak önce eğitim gelir.” Bacaklarının bir hareketiyle Pierrot’u yataktan aşağı attı. Bebeğin hüzünlü yüz ifadesi sinirlerini bozuyordu.

Başını tavana kaldırdı ve bir kaç dakika boyunca gözlerini kapattı, tek örgülü saçı (bunun Bayan Sebire’in tarzı olduğunu söylüyordu kendi kendine) yastığın üzerinde dağılmıştı. Yatakhane yakalanacak olursa başı derde girerdi; neyse ki bütün öğretmenler, ücret ödeyen ebeveynlere yaltaklanmakla uğraşıyordu ve üst katlarda devriye geçecek zamanları yoktu; zaten böyle olmasaydı buralara kadar çıkıp kendini tehlikeye atmazdı. Arada sırada yalnız kalmak istiyordu, ama yalnız kalmanın bir kötü yanı olduğunu öğrenmişti. Yalnızlık.

Jeanette iç çekti ve Kelly’nin kendinden emin bir tavırla platforma doğru yürüyüp ödülleri aldığını düşledi: En iyi tartışmacı, matematik ve fizikte en yüksek derece, bilgisayar dersinde en iyi gelişim özel ödülü vs. vs. vs. Onun gibi olmayı isterdi. Üstelik Kelly çok da güzeldi. Kıskanmak kötüydü, bunu biliyordu; ama bazen, *bazen*, “keşke onun gibi olsaydım,” diyordu. Ancak kabul etmeliydi ki bu asla olmayacaktı. Buna rağmen herkesin en azından *bir* özelliği vardı mutlaka, onu diğerleri kadar iyi yapacak bir şey. Kendisindeki bu özelliği keşfetmek biraz zordu; o kadar. Yine de bir gün kendini gösterecekti. Belki de yakında. Belki de âdeti başladığında yüzündeki siyah noktalar kaybolur, göğüsleri de büyümeye başlardı. Ve akli bu kadar hayalci olmaz ve hatta boyu uzayabilir ve -

Ve mobiller hareket etmeye başlamıştı.

Elbette; böylesi güzel bir günde üst katların camları

açıktı ve mobilleri bir hava akımı kımıldatıyordu. Kendine kızdı. Diğer kızlar onu sık sık gölgesinden bile korkmakla suçlardı ve bazen o da onlara katılmaya zorunlu hissederdi kendini. Karanlık köşeleri ve korku filmlerini sevmez, -sürüngelemlerden *nefret ederdi*- gecenin bir yarısında etrafındaki herkes uyurken o uyuyamadığında, eski binanın gıcirtısından veya pencerelerin takırdamasından hoşlanmazdı. Evet, gölgeler de korkuturdu onu; özellikle yatak altlarındakiler.

Jeanette doğruldu, fakat hemen yataktan inmedi. Önce çömelerek yatağın altına baktı.

Uzanıp, onu karanlık inine çekmek için pusuda bekleyen bir canavar göremeyince ikna oldu ve ayaklarını yere bastı. Bir süre daha yatağın kenarında bekledi; dikkatle kulak kabartmıştı, fakat ne duymaya çalıştığından pek emin değildi. Belki başka bir odadaki döşeme tahtalarının gıcirtısı, belki küçük bir farenin çıkarabileceği gizemli bir çıtırtı, belki boş koridorlarda gezinen iğrenç, irin kaplı bir yaratığın süzülmesi veya belki de kapının hemen diğer tarafında bekleyen pelerinli dev bir silüet, dışarı çıkmasını bekleyen uzun ve kıvrık tırnaklı, pençeleşmiş parmaklar-

Yeter! Yine kendini korkutmaktaydı. Kendisine acı çektiren böylesi hayaletler türettiği için o aptal düş gücünden nefret ederdi bazen. Ortalık apaydınlıktı ve okul insanla doluydu; o ise oturmuş, korkutucu düşüncelerle kendi kendisini rahatsız ediyordu. Dünyaya dönme zamanının geldiğine karar verdi ve ayakkabılarına uzandı.

Ayak parmaklarını ayakkabının içine sokmuş, iki parmağıyla topuğunu içeri itmeye çalışıyordu ki yaklaşan ayak sesleri işitti. Pür dikkat kesildi; çıplak kolunun üzerindeki ince tüyler sertleşti ve dikilmeye başladı. Bedenindeki ürperti sırtına dek ulaştı ve onu belkemiğinde duyumsadı.

Jeanette doğruldu. Dinledi. Yatakhanenin açık kapısına baktı.

Adımlar ağır, neredeyse hantaldı. Yaklaşmaktaydılar. Büyüleyici bir sesleri vardı.

Kalbi büyük bir gürültüyle atıyordu.

Adımlar durduğunda, Jeanette, bir an için kalbinin de durduğunu sandı.

Kapının diğer tarafında birinin nefes alıp verdiğini mi duyuyordu?

Yavaşça doğruldu; ayakkabı ayağından çıktı. Yatağın kenarında dikilmiş, güçlkle nefes alıyordu; Pierrot hâlâ donuk bir ağlamaklılıkla, boş gözlerle onu süzüyordu.

Kapıya yürümek istemiyordu; ama bir şey, belki de aptalca korkularıyla yüzleşme isteği- onu buna zorlamaktaydı. Sessizce, çoraplı ayakları cilâli zeminde hiç gürültü çıkarmadan ilerledi; yumrukları sıkılıydı.

Açık kapıya varmadan hemen önce duraksadı ve birdenbire, şimdiye dek tatmadığı kadar büyük bir dehşete kapıldı.

Kapının ardında bekleyen bir şey vardı.

Dans ve jimnastik gösterisi bitmişti. Bayan Piprelly, her zamanki gibi dolaysız ve kısa olan nutkunu çektikten sonra Victor Platnauer'ı davet etti. Platnauer'ın konuşması daha sakın ve en azından bir parça daha espriliydi. Buna rağmen Childes iki konuşmaya da yoğunlaşamadı; bir ipucu yakalamak, konuklardan birinin hiç de görüldüğü gibi olmadığına dair bir belirti bulmak için sürekli kalabalığı süzüyordu.

Sıradışı olarak tanımlanabilecek bir şey bulamamakla kalmadı, kaygılanmasına yol açabilecek hiçbir şey *duyumsamadı* da. Her şey olması gerektiği gibiydi; dikkatli izleyiciler, biraz fazla sıcak olmasına rağmen mükemmel bir hava, öğrencilerin güzel gösterileri ve ortama uygun konuşmalar.

Armağanlar verilmeye henüz başlanmıştı ki gözleri bir

hareket yakaladı. Işığın bir oyunu, çimenliğin karşısındaki pencerelerden gelen bir yansıma olup olmadığını anlamak için gözlerini kırıştırdı. Fakat görüşünde eskisi gibi olmayan bir şey vardı ve bu değişim görülmekten çok duyumsanıyordu. Gözleri, karşıdaki binanın üstlerinde bir noktada odaklandı.

Üst katlardaki pencerelerden birinde bir yüz vardı.

Bulanık ve tanımak için çok uzaktaydı; ama içgüdüğü, bu yüzün kime ait olduğunu biliyordu.

Kanı dondu.

Afallamıştı ve öylece oturuyordu; ağır bir dehşet, bedenini sıraya çivilemekteydi. Konuşmak, çığlık atmak için ağzını açtı; ama boğazına bir yumruk, soğuk ve çelikten, sıkılmış bir yumruk tıkanmış gibiydi.

Yüz devinimsizdi ve gözleri sadece Childes'in üzerindeydi sanki.

Birden beyazımsı görüntü kayboldu.

Childes sendeleyerek doğruldu; bacaklarının çok ağırlaştığını duyumsuyordu. Her nasılsa onları sıranın üzerinden aşırması başardı. Sarsıntının yarı-felç edici etkisi yokolmaya başlamıştı; gözleri Overoy'u aradı, ancak bulamadı. Bekleyemezdi. Okulun içinde ters giden bir şey vardı, benliğine saplanan o keskin dehşeti yaratan korkunç bir şey.

Sıraların etrafından dolaştı ve çakıllı yoldan telaşla okul binasına doğru ilerledi. Öğrencilerden biri armağanını almak üzere ayağa kalktığında arkasında bir alkış koptu. Bu telaşlı adamı sadece bir kaç kişi farketmişti ve bunlardan biri de, bahçelerin köşesindeki bir ağacın altında oyalanmakta olan Overoy'du; bu konum, olan biteni rahatça izleme olanağı veriyordu ona. Ne yazık ki çimenlerin karşı tarafında ve Childes'ten oldukça uzaktı; o da kısa yoldan gidip Childes'i binanın diğer tarafında yakalamaya karar verdi. Ceketini

giydi ve hızlı adımlarla okulun ön cephesine doğru ilerledi.

Childes, karşısına çıkan ilk kapıdan içeri girdi ve binanın soğukluğuyla karşılaşır karşılaşmaz istemeden ürperdi. Basamaklardan çıktığında, kendisini binanın merkezinde boydan boya uzanan ana koridorda buldu. Gördüğü yüz, biraz daha büyük kızların kaldığı yatakhanelerin bulunduğu üçüncü kattaydı. Ana merdivene doğru koştu; ayak sesleri, etrafındaki yarı-kaplama duvarlarda yankılanıyordu.

Kütüphaneyi, personel odasını, velilerin bekleme odasını geçti ve geniş merdivene ulaştığında durdu. Aşağı bakan birini görmeyi beklercesine boynunu uzatarak yukarı baktı. Basamaklar bomboştu.

Telaşını yendi ve yukarı çıkmaya başladı.

Overoy kendi kendine sövüyordu. Bina planının alışılmadık olduğunu unutmuştu; yıllar geçtikçe yeni kanat ve ekler inşa edilmişti. Düz açılarla eski kısma bağlanan yüksek kuleli beyaz binanın, Childes'le birleşmesini olanaksız kıldığını farketmişti birdenbire. Ya dışarıdan dolanıp Childes'i diğer tarafta bulacaktı ya da binanın içinden geçecekti. En yakın kapıdan içeri daldı.

Birinci kat. Childes her iki yöne doğru uzanan koridoru taradı. Boş. Ama yukarıdan bir ses geldi.

Parmaklığa yaslanarak dinledi. Keskin çığlıklar, boğuşma sesi. Yukarı baktı.

"Hayır!" diye haykırdı. "*Hayır, yapma!*"

Basamakları üçer üçer çıkarak koştu; her adım atışında parmaklığa tutunup kendini çekiyor, harcadığı büyük çaba bile yüzündeki ani solgunluğu gideremiyordu.

İkinci kat. Ses kesilmişti. Çıkmaya devam etti. Bir tekme sesi.

Biraz daha çıktığında boğuk bir hırıltı duydu.

Üçüncü kata neredeyse ulaşmıştı ve basamakların

sonunda bir gölgenin, hantalca hareket eden bir gölgenin kaybolduğunu görür gibi oldu. Ayak sesleri duyduğunu sandı, ama birden, merdiven boşluğunda kıvranarak sallanan küçük bedeni gördü.

Boynundan asılı kızın yüzü kendisine doğru döndüğünde, yüzünün mavi-mor karışımı alacalı bir renge bürünmüş olduğunu gördü. Gözleri yuvalarından fırlamış, boynundaki renkli ilmiği koparmaya çalışıyordu. Çoraplı ayakları havayı tekmelemekteydi.

“*Jeanette!*” diye haykırdı Childes.

Son basamağı çıkıyordu ki tökezledi ve merdiven sahanlığına düştü. Yuvarlandı ve dizi tahtayı sıyırdığında yakıcı acıya aldırmadı bile; doğrulmaya bile çalışmadan dört ayak üzerinde parmaklığa uzandı ve boşlukta kıvranan bedeni kavradı. Kollarını buldu, sımsıkı yakaladı ve ağırlığını duyumsadı.

Arkasında bir hareket sezdiğini düşündü, ama tüm dikkatini asılmış kızı tutmaya vermişti. Onu yukarı çekti, fakat duruşu buna hiç elverişli değildi. Tek yapabildiği, yere yatmış bir halde, soluk soluğa, kızı bırakmamaya çalışmaktı.

Elinden kaymaya başladığını duyumsadı:

“Karşı koyma Jeanette. Hiç kımıldama... lütfen... bana karşı koyma!”

Fakat kız bunu yapamıyordu. Boğazından çıkan sesler hırıltılı ısıklara dönüşmüştü. Boynuna geçmiş parmaklarının arasından kan sızıyordu.

Kız, Childes’in elinden kaymaktaydı.

Merdivenlerden gelen hızlı ayak sesleri. Overoy onları gördü ve sahip olduğu tüm hız ve güçle yukarı çıkmaya devam etti.

Childes, Jeanette’i sımsıkı tutuyordu; ayakları birbirinden ayrılmış, bedeni zemine, yüzü ise parmaklığın metal

desteklerine yapışmıştı. Onu bırakmamak için tüm gücünü harcıyordu, ama yavaş yavaş tükenmekteydi. Birden, sahanlığın köşesine yakın bir yerde duran bir nesne takıldı gözüne.

Küçük bir şey. Yuvarlak. Bir aytaşı.

Adanın ana liman kentinde trafik çok yoğundu ve Childe otomobili özel bir dikkatle sürmeye gayret ediyordu; sınırları hâlâ gergin, elleri titremekteydi. Yanında oturmakta olan Amy düşünceliydi; belli ki olanlar onu sarsmıştı. Yine de oldukça soğukkanlıydı.

Körfeze bakan bir kavşaktaki trafik ışıklarında aracı durdurdu. Turistler, akşamüstünün huzurlu sıcaklığında dolaşmaktaydılar. Limandaki yatların tayfaları güverteye çıkmış, bir yandan şaraplarını yudumluyor, diğer yandan da gün boyunca hiç rüzgâr olmayışından bahsederek hayıflanıyorlardı. Karşı adaların birinden dönen turistler, uzun ve eğimli iskelelenin uç noktasına demirleyen bottan inmekteydiler. Yük yükleyip boşaltmak için kullanılan açık yeşil vinçler, liman girişine yakın rıhtım boyunca sıralanmışlardı; flok yelkenleri⁶ tuhaf açılarla yana eğilmiş, sanki birbirleriyle konuşuyorlardı.

Amy'ye baktı:

“İyi misin?”

“Korkuyorum, Jon.” Dönüp Childe's'e baktı, ama sonra yüzünü yine çevirdi.

“Ben de öyle. En azından polis artık daha tedbirli davranır.”

“Zavallı Jeanette!”

“İyileşecek. Bu manyağın ilmik olarak kullandığı kravat

6. Geminin cıvadrasına çekilen üçgen yelken. Ç.N.

boğazını bereleyip gırtlığını ve nefes borusunu kötü ezmiş; fakat düzelir.”

“Ben ruhundaki yarayı düşünüyorum. Böylesi bir sınavı verebilecek mi?”

Yeşil yandığında Childes ayağını frenden çekti ve direksiyonu sağa, körfez boyunca uzanan yola kırdı.

“O daha çok genç Amy; zaman, ruhsal travmayı bile köreltir.”

“Umarım haklısındır.”

“Çok şükür ki Overoy bizi buldu; onu daha fazla tutamazdım.”

“Overoy... başka birisini görmemiş mi?”

“Hayır. Ama sonra bizden, biraz düşünmemizi istedi. Polis, kaçış yolu olarak yangın merdivenlerinin kullanıldığını düşünüyor; merdivenlerden indikten sonra da ormanın içinde kaybolmak çok basit. La Roche, pek de güvenli bir yer sayılmaz.”

Körfezi geçtikten sonra, yol, yukarıya, dolambaçlı ve dik bir tepeye doğru eğilendi; bir süre sonra şehrin dışına çıkmışlardı.

“Keşke müfettiş onu görebilseydi!” dedi Amy birdenbire.

Childes şaşkınlıkla baktı.

“Soru soran bazı polislerin sana nasıl baktığını farkettiler mi?” diye devam etti.

“Evet; kuşkuyla. Bunu bekliyordum. Bu manyağı bir an için olsun gören bir tek kişi yok; Jeanette dahil. Anladığımız kadarıyla ve unutma ki kız hâlâ şokta ve boğazındaki yaralar konuşmasını güçleştiriyor- yatakhane kapısından çıktığında birisi onu arkadan yakalamış ve bağırmasına fırsat vermeden kravattı boynuna geçirmiş. Jeanette tüm gücüyle direnmiş, ancak adam onu koridor boyunca sürükleyerek merdiven boşluğuna doğru fırlatıp ve kravattı parmaklıklara bağlamış.

Bunu yapmak için gerekli gücü düşünebiliyor musun? Jeanette'nin yaşına göre küçük olduğunu biliyorum; ama böyle bir işi yapmak hatırı sayılır bir güç gerektirir. Bizi bulan Overoy dışında biri olsaydı, Jeanette'i asmaya çalışanın ben olduğunu düşünür ve kendi açısından hiç de haksız sayılmazdı; yine de o bile böyle bir şeyi yapabilecek kadar güçlü olmadığını teslim ederdi."

Childes, onları kulübesine götürecek olan dar kır yollarından birine saptı. Uzun çitler ve eski duvarların arasında ilerlemekteydiler.

"Neden buraya gelsin?" diye sordu Amy; koltuğunda aşağı doğru kaymış, yüzünü ciddi bir ifade kaplamıştı. "Ve neden çocuklara saldırırsın?"

"Bana acı çektirmek için," diye yanıtladı Childes. "Bir oyun oynamakta. Er ya da geç yakalanacağını biliyor çünkü artık adada kısıtıldı. Buna aldırış ettiğini de sanmam. Fakat yakalanana dek benimle oynayacaktır."

"Ama aranızda ne gibi bir ilişki var? Neden sen?" Amy'nin sesinden çaresizlik okunuyordu.

"Bilmiyorum Amy; Tanrı yardımcım olsun. Akıllarımız buluştu ve bu da yeterli herhalde. Bir meydan okumayı simgeliyorum belki de; hem hava atılacak, hem de alay edilecek biri.

"Korunman gerek; seni izlemek zorundalar."

"Overoy onları razı edebilir; fakat arada sırada kulübenin önünden geçecek bir devriyenin dışında bir şey vereceklerini sanmam. Sanırım ada polisi, La Roche'yi ders yılı sonuna dek korumakla daha çok ilgilenecektir."

Ağaçlar yolun üzerinde gölgeler oluşturmuş, aracın içi kararmıştı. Childes, bir baş ağrısını durdurmak istercesine, eliyle şakaklarını ovdu.

"Herhalde Müfettiş Overoy, doğru dürüst korunman

için ısrar edecektir.” Amy’nin yüzünde, tepedeki yapraklardan süzülüp gelen akşam güneşinin oluşturduğu ışık parçalarını oynatıyordu.

“Elinden geleni yapacağına eminim; ama hastahane-
deyken Robillard, turist mevsimi nedeniyle elindeki gücün çok sınırlı olduğunu söyledi bana. Yaz aylarında suç oranı nasıl artar, bilirsin.”

Amy yeniden sessizliğe gömüldü.

Karşı taraftan bir başka aracın yaklaştığını gören Childes; otomobili yolun kenarına çekti. Yanlarından geçen diğer sürücü elini sallayarak teşekkür etti ve sonra yeniden hızlandılar.

Amy sessizliğini bozdu:

“Öğlen Overoy’la konuştum; okuldaki konuşmalardan önce. Gabby’nin de senin gibi medyum olup olmadığını merak ediyor, Jon.”

“Bunu ben de düşündüm. Belki de Gabby çok gergindi ve Annabel’i gördüğünü *düşündü*; ama yine de odasına girdiğimizde onu gerçekten gördüğünde ısrar etti.”

“Odasına giren, Fran ve sen miydiniz?”

“Evet.”

“Gabby’nin sesini işittiğinizde neredeydiniz, Jon?” Ses tonu ciddi, gözleri ise önlerindeki yoldaydı; ancak Childes; sorunun ardındaki niyeti sezdi. “Bu konudan daha önce bahsetmedik, değil mi? Ama anladığım kadarıyla sen ve Fran, Gabby’nin odasına birlikte girdiniz.”

“Amy...”

“Bilmem gerek.”

Childes, çitlerden birinin üzerinden yola sarkan bir ağaç dalından sakınmak için direksiyonu kırdı. “O gece boş odada tek başıma uyuyordum.” Kolaydı, yalan söylemek çok daha kolaydı. Ancak Amy’ye bunu yapamazdı. “Fran çok

üzgündü, yanıma geldi.”

“Ve onunla yattın ha!”

“Birden oluverdi, Amy. Bunun olmasını istememiştim. İnan bana, bir anda oluverdi.”

“Çünkü üzgündü, öyle mi!”

“Rahatlamaya gereksinmesi vardı. Çok kötü bir gün geçirmişti.”

Bir an için Amy'ye baktı. Ağlıyordu. Eline uzandı:

“Bu hiçbir anlam taşımıyor Amy, sadece rahatlaması için, başka bir şey yok.”

“Bunun her şeyi açıklayacağını mı sanıyorsun?”

“Hayır; hatalıydım ve çok üzgünüm. Senin böyle bir şeyi düşünmeni-”

“Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. Bir anlamda sanırım anlıyorum; uzun bir süre onunla evli kaldın. Ama bu acıyı hafifletmiyor.” Elini çekti. “Beni sevdiğini sanıyordum, Jon.”

“Sevdiğimi biliyorsun.” Başının içinde, bu konuşmalarla hiçbir ilgisi olmayan ve ağır ağır artan bir baskı duyumsadı. “Ben... o gece onu geri çeviremedim.”

“Eski bir dosta iyilik yapmak gibi mi?”

“Bunu söylemek yanlış olmaz.”

“Umarım Fran bunu farketmemiştir.”

Yol aşağı doğru eğilendi ve daha da karardı.

“Olanların aramızdaki ilişkiyi yıkmasına izin verme.”

“Artık eskisi gibi olabilir mi?”

Ensesinde bir karıncalanma duyumsadı; öğleden sonra okul binasına bakıp camdaki yüzü gördüğünde duyumsadığına benzer bir karıncalanma.

“Bu... bu önemli bir şey de-değildi...” Kekeliyordu; direksiyondaki parmakları ürpermeye başladı. Kürek kemiklerinin içe doğru büzüldüğünü hissetti.

“Bilmiyorum, Jon. Belki bana daha önce anlatsaydın...”

“Nasıl... Nasıl anlatabilirdim? Bunu nasıl açıklayabilirdim?” Kocaman, soğuk bir el, arka koltuğun karanlığından uzanmış, omzunun üstünde duruyordu. Fakat baktığında bir şey göremedi.

“Amy...”

Dikiz aynasından, kendisini süzen gözleri gördü. Nefret dolu, kötücül gözler. Karanlık ve şeytansı bir zevkle bakıyorlardı.

Amy ona döndü, gerginliğini sezdi ve yüzündeki dehşeti gördü:

“Jon, ne-?”

Dönüp boş arka koltuklara baktı.

Childes aynadaki gözlerin büyüdüğünü gördü. Arkadaki şey -sırıtiyordu- öne doğru eğildi; ona uzanıyor, güçlü ve uyuşturucu parmaklar ensesinde geziniyor, tırnakları etine batıyor.

Otomobil yana kaydı ve çiti sıyrıldı.

“Jon!” diye bir çığlık attı Amy.

Şeytansı gözler. Bir mengene gibi boğazını kavrayan çelik parmaklar. Yanağındaki pis nefes. Elini çekti ve boynuna dokundu.

Araç sağa savrularak alçak bir taş duvara çarptı. Otomobil büyük bir hızla sert duvara sürtünüyor, kıvılcımlar uçuşuyordu. Çalılık ve dallar camları kırbaçlamaktaydı.

Amy direksiyonu kavrayarak sola kırmayı denedi, ama Childes’in elleri kaskatı, donup kalmıştı. Yırtılan metalin sesi Amy’nin kulaklarında bir çığlık olmuştu.

Childes’in boğazı öylesine sıkılmaktaydı ki güçlkle nefes alıyordu. Arkasındaki sırtan şeyden kurtulmak için çabalarken, sağ ayağı da gaz pedalına bastırmaktaydı. Fakat o şey aracıyken nasıl kaçabilirdi ki?

Yol kavislendi. Childes direksiyonu hafifçe kırdı; fakat virajı alabilecek kadar değil. Vargücüyle frene bastı, ama artık çok geçti. Otomobil yana doğru savruldu ve önlerindeki duvar sanki yükselerek kendini araca fırlattı.

Dar bir açıyla çarptılar duvara ve otomobil büyük bir sarsıntıyla durdu. Childes hızla direksiyona çarptı, ancak kolları, tepkisel bir hareketle direksiyona yapışarak darbenin etkisini azalttı.

Ancak Amy'nin tutunacak bir şeyi yoktu.

Büyük bir hızla öne fırladı, çarpışının şiddetiyle ön cam patladı ve tiz bir çığlık eşliğinde aracın kısa kaputundan savrulurken, çarpınan, kanlı bir kütle halinde duvarın üzerinden uçtu.

Childes öne doğru eğilip başını ellerinin arasına aldı; kafasındaki tekdüze zonklama; midesini bulandırıyor. Göğsü de ağrıyordu; bunun nedeninin direksiyon olduğunu biliyordu. Ama o şanslıydı. Amy ise değil.

Uzun koridorun sonundaki iki kanatlı kapı açıldı ve beyaz önlüklü bir doktor görüldü. Doktor, üzeri minderli bir bankta bekleyen Childes'i gördüğünde hızla yürümeye başladı. Yanından geçen hemşireyle bir şeyler konuştu. Konuşmadan sonra, hemşire koşarak aynı kapıdan kayboldu. Childes doğrulmaya başladı.

"Oturun Bay Childes," diye seslendi Doktor Poulain, ve yanına vardığında "Aslında ben de otursam iyi olur; nasıl bir gün geçirdiğimi tahmin edersiniz." Oturdu ve iç çekti. "Sanırım sizin için de olaylı bir gün oldu." Uzman gözlerle Childes'i süzdü. "Şu halinize bir bakın."

"Nasıl olduğunu söyleyin, Doktor."

Poulain, parmaklarını dağınık, vakitsiz ağarmış saçlarının arasında gezdirdi ve altın çerçeveli gözlüğünün ardından Childes'e göz kırptı:

“Bayan Sebire’in yüzünde, boynunda ve kollarında büyük yırtıklar var; sanırım bunlardan birkaçı küçük ama kalıcı izler bırakacak. Bir gözünden cam parçaları çıkardım; yo, korkmanıza gerek yok; gözakı dokusuna girmemişler ve iris veya gözbebeğinin yakınında da değiller, yani görüşü etkilenmeyecek. Tamamen yüzeysel bir hasar.”

“Şükürler olsun!”

“Evet. Şükretmeniz gerek. Keşke hükümet, ana karayı örnek alarak otomobillerde emniyet kemeri takılmasını zorunlu kılса; ama eminim daha yıllarca oyalanacaklardır.” Dilini şaklatarak başını sağa sola salladı. “Ayrıca bileği de çatlamış, kaburgalarında ve bacaklarında ise ciddi yara ve çürükler var. Tüm bunlara rağmen çok şanslı bir kız olduğunu söylemeliyim, Bay Childes.”

Childes bir süredir tuttuğu nefesini bıraktı ve başını bir kez daha elleri arasına aldı. “Onu görebilir miyim?” diye sordu, başını kaldırarak.

“Korkarım olmaz. Dinlenmesi gerektiğinden ona bir sakinleştirici verdim; herhalde şimdi uykuya dalmıştır. Aklıma gelmişken, sizi sordu ve gayet iyi olduğunuzu söyledim. Bunu duyduğuna çok sevinmiş benziyordu.”

Childes birdenbire kendini tamamen tükenmiş hissetti. Ellerine baktı; titriyorlardı.

“Sizi bir muayene kabinine almak istiyorum,” diye ısrar etti Dr. Poulain. “Düşündüğünüzden daha kötü yaralanmış olabilirsiniz. Elmacık kemiğinizde giderek büyüyen kötü bir ezik var ve alt dudağınızın kenarı oldukça şişmiş.”

Childes yüzüne dokundu ve elleri eziği bulduğunda irkil-di. “Direksiyona çarptığımda başımı çevirmiş olmalıyım,” dedi, şişmiş dudağını dikkatle yoklayarak.

“Derin bir nefes alın ve acıyınca söyleyin,” dedi Poulain.

Childes buna razı oldu. "Sadece bir sertlik hissediyorum," dedi nefesini verirken.

"Hmm. Keskin bir acı yok mu?"

"Hayır."

"Yine de bir bakmak gerek."

"Ben iyiyim. Belki biraz sarsıldım; o kadar."

Doktor güldü. "Biraz, ha? Sinirleriniz darmadağın olmuş. Öğleden sonra, o öğrenci kızla geldiğinizde -adı neydi? Jeanette, evet, Jeanette- size hafif bir sakinleştirici önerdim fakat, geri çevirdiniz. Şimdi ise daha güçlü bir şey öneriyorum. Eve gittiğinizde alacağınız ve deliksiz bir uyku çektirecek bir şey."

"Sanırım yardım almadan da uyuyabilirim."

"Bu kadar emin olmayın."

"Amy'nin ne kadar kalması gerek?"

"Gözünün yarın nasıl olacağına bağlı. Ama her şey yolunda olsa bile bir kaç gün gözetim altında kalmalı."

"Ama demiştiniz ki-"

"Ve ciddiydim. Gözünün ciddi bir hasar görmediğinden neredeyse eminim; ancak doğaldır ki tedbirli olmalıyız. Bu arada, kazanın nasıl olduğunu anlatmadınız." Childes'in ifadesini birdenbire değiştiren korkuyu gördüğünde kaşlarını çatı.

"Size söyleyemem," dedi yavaşça, doktorun bakışlarından sakınarak. "Her şey çok hızlı oldu. Viraja girdiğimizde bir an için dikkatim dağılmış olmalı." Poulain'i inandıracak ne söyleyebilirdi ki? Dikiz aynasında bir çift göz gördüğünü, nedense açık bir 'kötülük barındıran bu gözlerin ona baktığını mı? Otomobilin arkasında, aslında orada olmayan birini gördüğünü mü?

"Neydi?"

Childes kuşkuyla doktora baktı.

“Dikkatinizi dağıtan neydi?” diye ısrar etti Poulain.

“Ben... anımsamıyorum. Belki de haklıydınız; sinirlerim darmadağındı.”

“Bu, kaza sonrası için geçerli bir yorum. İlk gelişinizde sarsılmıştınız elbette; ancak o kadar kötü değildiniz. Merakımı bağışlayın Bay Childes; ama Sebire ailesini yıllardır tanırım, Amy’i de çocukluğundan beri. Yani bu benim için mesleki ilgiden öte bir şey. Amy ile kavga mı ediyordunuz?”

Childes hemen yanıt veremedi.

Dr. Poulain devam etti:

“Bakın, sanırım boğazınızın etrafında oluşmaya başlayan diğer izleri polise açıklamak zorunda kalacaksınız. Bir el tarafından oluşturulmuş gibi görünen bir renk değişikliği; bastırma izleri çok açık.”

Şiddetli, anlık bir ürküye kapıldı. Böyle bir güç olabilir miydi? Mümkün müydü bu? O eli, boynunu sıkın parmakları *duyumsamıştı*; ama araçta Amy’nin dışında başka kimse yoktu. Ürküyü kafasından söküp atmaya denedi; hiç kimse, - *hiç birşey*- başka bir kimseyi salt düşünceyle, fiziksel olarak yaralayamazdı. Kurbanın, yarayı kendisi açmış çaresiz bir kaçık olduğu durumlar dışında.

Childes daha fazla kestirimde bulunmaya, doktor ise yeni sorular sormaya vakit bulamadan, koridorun ucundaki asansörün kapısı açıldı ve Paul Sebire ile eşi görüldü. Childes, hastahaneye ulaşmalarından hemen sonra Sebire’lerin evini aramış ve Vivienne Sebire ile görüşerek kazayı anlatmıştı. Paul Sebire’in endişesi, doktorla birlikte ayağa kalkan Childes’i görür görmez öfkeye dönüştü.

“Kızım nerede?” diye sordu Poulain’e, Childes’e aldırmayarak.

“Dinleniyor,” dedi doktor ve hemen Amy’nin durumu hakkında bilgi verdi.

Konuşmasını bitirdiğinde Sebire'in yüz hatları gerilmişti: "Onu görmek istiyoruz."

"Şu anda bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Paul," dedi doktor. "Uyuyor ve gereğinden fazla üzülmenizi istemem. Bu tip kazalarda yaralar genellikle olduklarından daha ciddi görünür. Az önce Bay Childes'e de onun rahatsız edilmemesi gerektiğini söylemiştim."

Sebire genç adama döndüğünde yüzünde katıksız bir hiddet vardı. Vivienne hemen Childes'in koluna yapıştı:

"Sen iyi misin Jonathan? Telefonda pek bir şey söylemedin."

"İyiyim. Sadece Amy hakkında endişeleniyorum."

"Senin hakkında böyle aptalca şeyler düşünmeseydi böyle bir şey asla olmazdı," diye yapıştırdı Sebire. "Beladan başka bir şey getirmeyeceğini söylemiştim ona."

Karısı bir kez daha araya girdi:

"Şimdi değil Paul; sanırım Jonathan bir günde yeterince acı çekti. Doktor Poulain, Amy'nin kalıcı bir hasar görmeden iyileşeceğine garanti verdiği göre"

"Yaşamı boyunca geçmeyecek bir yara almış olabilir, Vivienne! Bu yeterince kalıcı değil mi?"

Poulain yanıt verdi:

"İzler oldukça küçük olacak; önemsiz bir estetik ameliyatla kaybolacak şeyler."

Childes ensesini ovdu; göğsündeki acı verici sertlik nedeniyle hantalca bir devinim olmuştu bu:

"Bay Sebire, çok üzgün olduğumu bilmenizi isterim."

"Üzgünsün, ha? Bunu söylemenin yeterli olduğunu mu sanıyorsun?"

"Bu kaza herkesin..." *Herkesin başına gelebilir miydi?* Childes cümleyi tamamlayamadı.

"Kızımdan uzak dur, yeter! Daha fazla zarar vermeden

ayrıl ondan!”

“Paul,” dedi Vivienne, Childes’e doğru yürüyen kocasının kolundan tutarak.

“Lütfen Paul,” dedi Doktor Poulain:

“hastaları rahatsız etmememiz gerek.”

“Bu adam görüldüğü gibi değil.” Sebire parmağını Childes’e doğrulttu. “Daha başlangıçta anlamıştım. Bunu görmek için öğleden sonra okulda olanlara bakmak yeter.”

“Bunu nasıl söyleyebilirsin?” diye karşı çıktı eşi. “Kızın yaşamını o kurtardı.”

“Öyle mi? Olanları gören başka biri var mı? Belki de durum böyle değildi, kızı öldürmeye çalışan oydu.”

Bu sözler Childes’in sabrını taşırmıştı:

“Sebire, yine her zamanki gibi saçmalıyorsun,” dedi alçak bir sesle.

“Demek, öyle! Şüphelisin Childes, sadece benim için değil, polis için de. Artık La Roche’ye ya da çaresiz çocukları incitebileceğin başka bir okula dönebileceğini sanmıyorum!”

Childes adama bir yumruk indirmek, sinirini birinden - Sebire iyi bir seçenektir- çıkarmak, bir şekilde rahatlamak istiyordu. Ama bu enerjiye sahip değildi. Arkasını döndü ve yürümeye koyuldu.

Sebire koluna yapışarak onu çekti:

“Beni duydun mu Childes? Bu adada işin bitti, sana de-folup gitmeni öneririm! Hâlâ fırsatın varken git.”

Childes bıkkınlıkla kolunu kurtardı ve “Cehennemim dibine kadar yolun var!” dedi.

Sebire’in yumruğu zaten ezilmiş olan yanağında patladığında arkaya doğru sendeleyerek dizinin üzerine düştü; gafil avlanmıştı. Kendine gelmeden önce kafasının içinde birbirine karışan bir dizi ses -ayak sesleri, yüksek sesle konuşmalar-

duydu. Ayakları üzerinde doğrulmak olağanüstü yavaş ve zor geldi, ama koltuk altlarında duyumsadığı eller ona yardım etti. Doğrulduğunda kendini iyi hissetmiyordu, ama yanındaki kişi ağırlığını taşımaktaydı. Kendisini tutanın Overoy olduğunu farkettiler; Müfettiş Robillard ise Sebire'i zaptetmekteydi.

"Bu sabah senin burcunu okusaydım herhalde lanet yağdırırdım!" dedi Overoy kulağına eğilerek.

Childe kendi başına durmayı başardı; yine de yanındaki sıraya çökmek için kendini zor tutuyordu. Kol ve bacaklarının uyuştüğünü duyumsuyordu; sanki buralara giden kan koyulaşmış, yapışkanlaşmıştı. Kocasının yanındaki Vivienne Sebire'in yüzü solgun, gözleri özürlü doluydu. Sebire ise hâlâ ona saldırmak için direnmekteydi ama devinimleri ağır, güçten yoksundu; öfkesi o tek yumrukta dağılmıştı. Bu öfkenin ardında belli bir utanç da vardı belki de.

"Hadi Jon," dedi Overoy; ona ilk kez adıyla sesleniyordu. "Seni buradan çıkaralım. İyi bir içkiye gereksinmen varmış gibi geldi; ben ısmarlıyorum."

"Bay Childe'si henüz muayene etmedim," diye yanıt verdi doktor hemen.

"Bana iyi göründü," dedi Overoy onun dirseğinden çekerken. "Belki biraz hırpalanmış, ama ölmez. Gerekirse onu her zaman geri getirebilirim."

"Nasıl isterseniz."

Poulain, havayı değiştirmek için Sebire'le konuşmaya başladı. "Belki de Amy'ye bakabilirsiniz, ancak sessiz olacak ve onu rahatsız etmeyeceksiniz."

Sebire bir iki kez gözlerini kırptırdı -öfkesi dinmekteydi fakat yüzü hâlâ kıpkırmızıydı- ve sonunda bakışlarını Childe'den ayırdı. Başıyla olumladığında Robillard da onu bıraktı.

“Gidelim,” dedi Overoy. Childes biraz duraksadı, Amy’nin annesine bir şeyler söylemek için ağzını açtı, ama doğru kelimeleri bulamadı. Sonra da müfettişle birlikte uzaklaştı.

Asansörde, G katına bastıktan sonra, “Öğrencinin başında nöbet bekleyen polis, senin yine hastahanedede olduğunu ilettili. Orayı sevdin herhalde!” dedi Overoy.

Childes duvara yaslandı; gözleri kapalıydı.

“Yoldan çıktığınızı duyduk.”

Childes’in ağzından çıkan tek söz, “Bu doğru,” oldu.

Asansör durdu, kapı açıldı ve tekerlekli sandalyedeki bir hastayla ardındaki bakıcısı içeri girdi. Hasta, kucağında kavuşturduğu ellerinin şekli bozulmuş eklemelerini hüznle inceleyen gri saçlı bir kadındı; kendi halsizliğine öyle dalmıştı ki adamları farketmedi bile. Kapılar zemin katta tekrar açılana dek kimse konuşmadı. Bakıcı, tekerlekli sandalyeyi çekerek çıkardı ve neşeli bir ıslıkla karamsar hastasını uzaklaştırmaya başladı.

“Hafta sonu için bir otomobil kiraladım; konuşabileceğimiz sessiz bir yere gidebiliriz,” dedi Overoy, kapıları tutarak. “Seninki kullanılır durumda olsa bile kullanabileceğini sanmam. Hey, geldik, zemin kat burası.”

Childes afallamıştı. “Ne?”

“Yolun sonu.”

“Afedersin.”

“İyi olduğundan emin misin?”

“Sadece yorgunum.”

“Araban ne durumdaydı?”

“Berbat.”

“Umutsuz mu?”

“Eninde sonunda tamir ederler.”

“Evet, dediğim gibi, benimkini alalım.”

“Beni eve götürebilir misin?”

“Tabii. Ama konuşmamız gerek.”

“Konuşuruz.”

hastahane binasından çıktılar ve doktorlara ayrılmış bir bölümde Overoy’un kiralık otomobilini buldular. Araca girdiler, yastıklı yolcu koltuğuna gömülmek Childes’i rahatlatmıştı. Müfettiş, motoru çalıştırmadan önce “Yarın akşam gitmem gerektiğini biliyor musun?” diye sordu.

Childes başıyla olumladı; gözleri yine kapalıydı.

“Yani bana söylemen gereken bir şey varsa...”

“Bana kaza yaptırdı.”

“Ne demek bu?”

“Onu bana bakarken gördüm, Overoy. Arka koltuktaydı. Ama orada değildi!”

“Tamam, sakın ol. Arka koltukta birini gördüğünü sandın ve bu da kazaya neden oldu, öyle mi?”

“Oradaydı. Beni boğmaya çalıştı!”

“Bayan Sebire bunu doğrulayabilir mi? Bu kişiyi o da gördü mü?”

“Bilmiyorum. Hayır, göremezdi; benim aklımın içindeydi o. *Ama boğazımı sıkın ellerini duyumsadım!*”

“Bu, olanaksız.”

“Sana izleri gösterebilirim. Doktor Poulain onları farkettiler.” Gömlek yakasını gevşetti; Overoy da otomobilin iç lambasını yaktı.

“Onları görüyor musun?” diye sordu Childes; sanki can atıyordu.

“Hayır, Jon. Hiç iz yok; yara da.”

Childes aynayı kendisine çevirdi ve boynunu uzattı. Müfettiş haklıydı; derisi lekesizdi.

“Beni eve götür,” dedi bitkince. “Şu konuşmayı yapalım.”

Eski ve ıssız kulenin karanlığındaydı; hiç kıpırdamadan ve büyük bir sessizlik içinde, boşluktan zevk alarak bekliyordu. Karanlık bir kayıtsızlık içinde.

Alçak kayalıklara vuran dalgaların sesi boşluklardan içeri süzülüyor, kulenin dairesel duvarlarında binlerce fısıltı gibi yankılanıyordu. Karanlığın içindeki "O", bunların denizde yitenlerin fısıltıları olduğunu imgeledi; yıldızsız zindanlarında sonsuza dek sürecektir bir yas tutmaktaydılar. Eğlendirici bir düşünceydi.

Harap kulenin içindeki hava, keskin ve pis kokularla doluydu -sidik ve dışkı kokusu- ama anıtlara ve kendi tarihlerine bu kadar saygısız olanların neden olduğu bu kokular, yatıştırıcı karanlığın içinde gizlenen O'nu rahatsız etmiyordu. Bu pislikten zevk almaktaydı.

Gecenin içinden küçük bir çığlık yükseldi; daha hızlı ve ölümcül olan bir başkasına yem olmuş bir canlının çığlığı.

Gülümsedi.

Güçler toplanıyordu. Ve adam, bu toplanışın bir parçasıydı. Ama bunu bilmiyordu.

Öğrenecekti. Kısa bir süre sonra.

Ve onun için artık çok geç olacaktı.

Estelle Piprelly karanlığı süzdü; kalın bulutlar ayı öylesine yutmuştu ki pencerenin dışındaki çok az şey göze görünüyordu. Çimenler hâlâ oradaydı, ağaçlar da öyle -ve deniz hâlâ alçak kayalıkları dövmekteydi- ancak odasının sınırları dışında hiçbir varlık olmayabileceğini biliyordu. Yalnızlığı öyle şiddetliydi ki, yaşamın kendisi dahi bir yanılsama, aklıyla yarattığı bir hayal gibi geliyordu.

Yine de buna kolayca katlanabilirdi, ne de olsa yalnızlık onun için yeni değildi. Kalabalık günlere, iş dolu saatlere

rağmen bu yeni, tehdit edici boşluk duygusu daha derin, ruha işleyen bir beklenti yaratmaktaydı. Katlanması güç olan buydu işte. Gecenin havası, tehlike habercisiydi.

Cama yansıyan soluk hayaletini bırakarak arkasını döndü. O ünlü baston yutmuş duruşundaki hafif bir eğim, kişiliğine dayanıksız bir görünüm vermişti. Kolej binasındaki varlığının bir parçası olan odayı adımlayan bacaklarında amaçsızlık, hareketlerinde cansızlık vardı. Yüzündeki çizgiler belirginleşmiş, giydiği uzun, örgü hırkanın içindeki elleri ise küçük toplar gibi kapanmıştı. Dudakları her zamankinden daha az sıkı, daha az katıydı.

La Roche'nin müdiresini rahatsız eden, sadece gecenin samur kasveti veya geç saatlere özgü o huzursuz edici sessizlik değildi: Ölüm o gün ona alaylı bir "Merhaba" demişti. Onun dehşetli yüzünü, birkaç kızın yüzlerinde görmüştü Piprelly. Tıpkı yıllar önce, anlayamayan ama *farkında olabilen* o küçük çocuğun, adayı işgal eden askerlerden bazılarının yakında öleceğini görmesi gibi, şimdi de kendi öğrencilerinin takındığı ölüm maskelerini ayırt etmişti.

Bu kaygı onu güçten düşürüyor, oturmaya zorluyordu. Yanmayan bir ateşin çevresindeki şöminenin üzerinde duran, ön yüzü vernikli, kubbe şeklinde bir saat, tükenmekte olan bir kalbin atışlarıymışçasına saniyeleri deviriyordu. Hırkasını sıkıca sarındı ve boğazına bastırdı; ürpertisinin nedeni hava değil, benliğıydi.

Hızla yaşlanmış, neredeyse titrek bir ihtiyar gibi duran Bayan Piprelly, düşüncelerini dışarı yöneltti. Umutsuz bir çabayla algılamak istiyor, fakat bu güce sahip olmadığını, yetisinin bu denli büyük olmadığını da biliyordu. Onun gücü Jonathan Childes'inkiyle karşılaştırılmazdı bile. Ne tuhaftır ki adam kendi gücünün farkında değildi.

Childes muamması onu korkutuyordu.

Bir meltem camı yaladığında arkasını döndü. Ölümün içeri baktığını mı görmeyi bekliyordu?

Okulun ne kadar güvenli olduğunu merak etti. Evet, bir polis ana kapıda bekliyor ve devriye gezip kapı ve pencere-leri denetlemek için sık sık aracından inip feneriyle etraftaki çalılıkları kontrol ediyordu. Ama yalnız bir polis, birisinin sayısız girişi olan binalardan birine girmesini engelleyebilir miydi? Çok parçalı binanın karmaşıklığı gözetimi güçleştiriyor, sinsi gölgelere rahat gizlenme olanağı sunuyordu. Öğleden sonra Müfettiş Robillard'la konuşup endişesini dile getirmiş (tabii ki nedenini açıklayamamıştı) ve o da Jeanette'nin başına gelenlerden bu yana okul ve çevresinin düzenli olarak denetlendiğini söyleyerek güvence vermişti. Piprelly'nin endişesini çok iyi anlamakla birlikte, yersiz olduğunu düşünmekteydi; polis alarmda olduğu için saldırganın bir daha La Roche'ye döneceğini sanmıyordu. Müdür, Robillard'ın sakin sözlerini kabul edebilmeyi tüm kalbiyle isterdi.

Düşünceleri bir kez daha Jonathan Childes'de odaklandı, son bir kaç gündür hep olduğu gibi. Gönülsüzce, ondan okuldan uzak durmasını istemişti; "hayır," demişti, "elbette ki açığa alınmadınız ve şüpheli değilsiniz; fakat La Roche'deki varlığınız kızları tehlike altına sokabilir ve benim temel görevim de onların esenliğini sağlamak." Piprelly, Victor Platnauer ve yönetim kurulunun birkaç diğer üyesi, konuyu Müfettiş Robillard'la görüşmüş ve şimdilik Childes'in okuldan uzak tutulmasının akıllıca bir fikir olduğuna karar verilmişti. Piprelly, Victor Platnauer'in, onun bir an önce kovulmasında ısrar ettiğini söylememişti elbette. Dönem bitimine iki haftadan az bir süre kaldığına göre, Childes'in de bu isteğe razı olacağı düşünülmüştü. Olmuştu da. Hiç duraksamadan.

Daha üç gün önce, o Pazartesi sabahı Childes'i odasına

çağırdığında, adamın gücü huzursuzluk vericiydi. Piprelly'nin sözlerini duymuyordu sanki, ama yine de dikkatsiz değildi. Akli iç kargaşalarla boğuşmaktaydı, fakat çevresindeki her şeyin farkındaydı. Elbette, sadece Jeanette'nin başına gelenler yüzünden değil, aynı gün meydana gelen otomobil kazasında yaralanan Bayan Sebire için de üzüntülüydü; ancak Piprelly, onun içe dönük meşguliyetinin bu sarsıntıyla pek de ilgisi olmadığını duyumsamıştı. Adam aramaktaydı -Piprelly onun yoklayışlarını kendi aklında *duyumsamıştı*- ancak bu arayış gelişigüzel, tahminiydi. Piprelly'deki yeteneğin farkına varmış, ancak bundan bahsetmemişti. Müdire, bazen onun bedeni etrafında bir titreşim duyumsuyordu; durmadan kasılıp genişleyen ruhsal bir alan. Bir yükselip bir azalması Piprelly'yi telaşlandırıyordu, ama Childes bu görünmez oluşumdan habersiz gibiydi.

Birden, yaşanacak korkunç bir şiddet, bedenini baştan aşağı ürpertti ve sivri bir keskinlik, sıcak bir bıçakmışçasına beynini delip geçti. Akli artık geçmiş günlerde değildi. Gerçek karabasan şimdi başlıyordu.

Okulun içinde yabancı bir varlık vardı.

Bu algılamayla odadaki gölgeler daha da yakınlaştı ve saatin tik-takları güçlendi; mantığına korku salmaya, onu etkilemeye çalışmaktaydılar.

Piprelly'nin ilk aklına gelen adadaki polis merkezini aramak oldu ve kendisini sandalyeden iterek *-inmek zorunda kaldı, çünkü yaklaşan gölgelerin baskısı ve saatin güm-bürtülü tik-takları tüm devinimi boğmaya uğraşıyordu-* telefona doğru yürüdü - *sendeledi*. Ancak eli ahizede kaldı.

Ne söyleyecekti onlara? *Lütfen gelin, yalnızım ve koruyorum; birisi, bize zarar vermek isteyen birisi burada, okulun içinde; kızlarım uyuyor ve onların yüzlerinde ölü mü gördüm. Onlar öyle genç, öyle saf, yaşamları öyle*

yeni ki, tehlikenin ne olduğunu bile bilmiyorlar! Polise bunları söyleyebilir miydi?

“İçeri girildiğine dair bir ses duydunuz mu?” diye soracaklardı. Adamlara olağanüstü bir şey bildirmemişti, fakat telsizle konuşup ondan ortalığı iyice kolağan etmesini ve sonucunu bildirmesini isteyeceklerdi. “Korkmaya gerek yok Bayan Piprelly -siz kendi gölgesinden bile korkmaya başlamış yaşlı bir kız kurusunuz- her şey yolunda, adamımız nöbette; yine de endişlenirseniz daha sonra arayın.”

Yalan söyleyebilir, sesler duymuş gibi davranabilirdi. Pe-ki ya gelip hiç kimsenin olmadığını görürlerse ne olacaktı? Kalkık kaşlar ve tepeden bakan gülümsemeler mi? Yoksa dönüş yolunda alaycı kıkırdamalar mı?

Bunları düşündüğünde doğruldu ve yüzü bir kez daha sertleşti. Bir gecelik endişenin kendisini küçültmesine izin vermeyecekti. Kapıya yöneldi. Etrafı kolağan edecek ve işle- rin yolunda olmadığına dair *en ufak* bir bulguda polisi arayacaktı. En küçük bir belirtide...

Kapıyı açtığında bir an için bocaladı ve sonra korku, karanlığın içinden çıkan iskelet bir el gibi bedenine dokundu.

Childes uyandı.

Bir anda uykusunu kesen şey ne bir karabasan, ne onu kovalayan bir şeytan, ne de dehşetti. Gözleri açılmış ve uyanmıştı işte.

Karanlığın içinde, geceyi dinledi. Rahatsız edici bir şey yok. Sadece rüzgâr; bir meltem, havanın hilesiz fısıltısı.

Yine de doğrularak yatağın kenarına oturdu; çıplaktı ve ürperiverdi. İçini kemiren o ürpertili beklentiden emin olamıyordu. Yatağa en yakın pencerenin hatları, karanlığın ortasında gri bir yamaydı sanki. Çerçeve, bulutların pürüzlü kenarlarının oluşturduğu hoş desenler süzülmekteydi.

El yordamıyla komodinin üzerindeki gözlüğünü bulduktan sonra taktı ve pencereye yürüdü.

Ve soğuk, gaddar bir şey göğsünü bir mengene gibi sıkıştırmaya başladığında elleriyle pencereye tutundu.

Uzaklarda, kayalıkların yanında, La Roche kızıl ışıklar saçıyordu.

Daha önce olduğu gibi, okulun binasına yansıyan batan güneş değildi bu kızılığın nedeni. Duvarları boyayan, çırpınarak camlardan yukarı yükselip bulutlu göğü yalayan alevlerdi.

Estelle Piprelly, koridor ve merdivenlerin ıssızlığının ortasında büyük bir gürültü çıkaran adımlarla aşağı inerken, aşağıdan beklenmedik bir koku yükseldi. Okulun, yılların yumuşattığı ahşap, boya ve gelip geçen insan bedenlerinin o sürekli ancak güç algılanan kokularının bir karışımından oluşan normal kokusuna; yani yaşamın kokusuna aykırı, yabancı bir koku.

O ortak dokunun bir parçası değildi bu koku.

Piprelly, bir eli kalın merdiven parmaklığında, duraksadı. Huzur verici olmaktan çok, uğursuz olan sessizliği dinledi. Yakından gelmediği için hâlâ hafif olan koku, biraz iç baıltıcıydı ve Piprelly'e, okul sınırlarının içinde bulunan küçük bir kulübeyi anımsattı; bahçe makinelerinin korunduğu bir yeri. Tuğladan yapılmış bu küçük, harap kulübe; el aletleri, çim biçme makineleri ve budama makasları gibi hep toprak, yağ ve benzin kokan şeylerle doluydu. Benzin.

Kokunun kaynağını öğrendiği için artık kaygısı on kat fazlaydı; çünkü bu kötü koku bir haberciydi; sezgisel korkusunun haksız olmadığını gösteren bir belirti. Arkasını dönüp en üst kata çıkarak sorumluluğu altındaki kızları uyandırmak ve onları bu güvenliksiz yerden çıkarmak istediğini farkettti.

Ancak başka bir güdü, bu plana baskın geldi. Karşı konulmaz bir güç, onu aşağı sürüklüyordu.

Merak, aklındaki planla savaşıyordu. Kuşkularını doğrulatmayı gereksiniyordu; böylece “ağlamak”la suçlanmayacaktı. Fakat bilincinin derinliklerine atılmış hafif, neredeyse fısıltı halinde bir ses, başka şeyler sezindiriyordu. Yakında ölecek olanların o bilmeyen yüzlerindeki rahatsız edici şeyle karşılaşması gerektiğini söyleyen iğrenç bir zorlamaydı bu ses.

İnmeye devam etti.

Son adımında koridor iki yana genişledi ve Piprelly bir kez daha duraksadı. Havayı kokladı ve artık iyice güçlenen koku nedeniyle burnunu kırıştırdı. Zemin, parlak bir sıvıyla kaplanmıştı. Ardındaki merdivenden ışık geliyordu, koridorların uzak noktaları ise karanlık tüneller gibiydi. Binanın geniş, çift kapılı girişi basamakların tam karşısındaydı; on metrelik bir mesafe. Kapıların yanında bir sıra ışık düğmesi bulunuyordu.

On metre çok uzak sayılmazdı. Peki neden bu kadar aşılmaz görünüyordu? Ve neden karanlık bu kadar kötücüldü?

“Çünkü yakında her gece yatağın altını kontrol etmeye başlayacak olan aptal bir yaşlı kıza döndüm!” diye azarladı kendini, asıl nedenin bu olmadığını bile bile. Karanlık *kötücüldü*, kapı da *çok* uzak.

Ve oraya ulaşmaktan başka seçeneği yoktu. Yukarı dönmek, dökülen benzinin yakılması demek olacaktı. Işıkları yakmak büyük olasılıkla davetsiz misafiri korkutarak kaçırabilirdi. En azından ışıklar nöbetteki polisin dikkatini çekecekti.

Kahverengi, kısa topuklu bir ayakkabı zemine dokundu. Diğeri onu izledi. Piprelly, koridordaki uzun yolculuğa başlamıştı.

Yolun yarısında yine durdu. Bir ses mi duymuştu, yoksa duyumşamış mıydı? Koridorda, sol tarafında birisi mi vardı, diğer gölgelerin arasında kımıldayan bir gölge? İlerlemeye devam etti; zemine yayılmış yanıcı sıvı, ayakkabılarına yapışıyordu. Kapılara yaklaştıkça daha da hızlandı.

Karanlığın örtüsünde pusuya yatmış biri vardı; kendisi ve okulu hakkında hiç de iyi şeyler düşünmeyen biri. Göğsüne baskı yapan olağanüstü boğucu bir sezgiydi bu; nefes alıp veriş i sıklaşmış tı. Kalbi ayaklarıyla yarış ıyordu; düğmele-re daha yaklaştımadan ellerini öne uzattı. *Varlık*, yakınındaydı ve giderek daha da yaklaşıyordu; onu hâlâ göremiyordu, ama kesinlikle kendisini hedeflemiş ti ve yakında dokunacak, onu hissedecekti.

Buradan çıkmak zorundaydı!

Polisi bulur, ona içerideki yabanc ıdan bahsederdi. O ne yapılması gerektiğini bilir, benzinin yakılmasını engellerdi! Kurtarabilirdi onu!

Kapılara ulaşmış tı. Telaştan neredeyse onlara çarpacaktı; kolu, kilidi aradı; bitmiş ti ve az sonra arkasındaki yaklaş an tehditte n kurtulacaktı ve bunun ferahlığıyla h ıçkırıyordu.

O'nun yakında olduğunu biliyordu, ama arkasını dönmedi; ensesindeki karıncalarınmanın nedeninin, bu yabancı nın soğuk nefesi olduğundan emindi.

Kap ıların neden kilitli olmadığı, aklında bulanık bir me-raktı sadece; kolu çevirdi ve utkuyla korku karış ımı bir duy-guyla küçük bir ç ığlık attı. Kap ıyı kendine çekti. İçeri soğuk hava doldu.

Ve o varlık, gecenin içinde karanlık bir boşluk gibi, sun-durmanın basamaklarında, önünde, dışarıda durmaktaydı; hareketsiz, aş ılmaz.

Piprelly'nin bacakları sarsıldı ve varlık ona uzanırken ağzından tek çıkan, iç çekmeye benzer bir inleme oldu.

Childes kiralık arabayı La Roche'nin büyük dış kapılarının dışında beceriksizce durdurdu; elleri direksiyona yapışmış, ayağı fren pedalına gömülmüştü. Bu sımsıkı kavrayışa rağmen bedeni aniden öne atıldı ve ardından aracın devini miyle arkaya itildi.

Renault'nun farlarının aydınlattığı uzun yola ve okul binalarına bakarken gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

Binalar karanlık ve kayıtsızdı; beyaz ana bina, bulutların örttüğü gökyüzünün altında boğucu bir griye^e bürünmüştü. Ne camlardan yükselen alevler, ne de binanın içini alazlayan bir kızılık. Yangın falan yoktu.

Evden okula yaptığı kısa, çılgın yolculukta siren sesi duymamış, kendisi gibi La Roche'ye yetişmeye çalışan başka araçlar görmemişti. Yollar bomboştu. Ortalıkta yangın olmadığına göre bu geç saatte neden dolu olsundu ki?

Afallamıştı; başını salladı. Sonra hemen girişte bekleyen devriye aracını gördü; farları ve motoru kapanmıştı. Birinci vites taktı ve sanki polis aracı, rahatsız etmek istemediği uyuklayan bir çeşit hayvanmışçasına, kapıdan içeri girdi. Aracın yanına çekti. Polis otomobili boştu.

Değil miydi?

O zaman neden araçtan çıkıp otomobilin camından içeri bakma gereksinimi duyuyordu? Ve öte yandan neden direksiyonu çevirmek ve devasa, devinimsiz bulutların ayışığına hükmettiği bu tehdit edici yerden çekip gitmek istiyordu?

"Gerçekten, neden?" dedi başka bir boyuttan gelen hafif, alaycı bir ses.

Bulutların kenarlarındaki gümüş desenler kara gökyüzünü durağan bir şimşek gibi bölmekteydi; denizden esen neli bir meltem yaprak ve dalların huzurunu kaçırıyor, farlar ise yüksek, vakur binalara doğru kısa bir tünel oluşturuyordu. Childes, devriye aracının içine bakacağını ve daha sonra

okula yöneleceğini biliyordu; sanki kurallar önceden konulmuş, ne yapacağı çoktan belirlenmişti. İradesinin ipleri hâlâ kendi elindeydi ve ne zaman isterse bu hareket tarzından vazgeçebilirdi; ancak bu bir yazgıydı. Onu izleyecek, fakat boyun eğmeyecekti. Boyun eğmemek için dua ediyordu.

Renault'dan çıktı ve diğer araca ilerledi. Açık pencereden içeri baktı.

Polis, koltuğunda aşağı kaymış, dizleri direksiyonun ardına yükselmişti. Komik, ama Childes bir an için adamın uyuyakaldığını düşündü; ancak bir bebeğin önlüğü gibi boğazından açık renkli gömleğine yayılan siyah leke böyle söylemiyordu. Yine de uzandı ve hâlâ akmakta olan parlak sıvıya dokunmamaya dikkat ederek polisi dürtükledi. Hiç tepki yoktu; bunu biliyordu zaten. Kola uzandı ve kapıyı biraz açtı; otomobil içi ışığın yanmasını sağlayacak kadar.

Üniformalı adamın çenesi göğsüne düşmüştü, yarası görünmüyordu. Polis olmak için çok şişmandı; tepedeki ışık, seyrek saçlı başına vuruyordu. Gözleri, aşağı bakıyormuşçasına yarı-kapalıydı; sanki gömleğini kirleten koyu kırmızılığa bakıp düşünüyordu. Elleri sakince yana düşmüş, parmakları gevşekti; ölüm, savaşmasına olanak tanımayacak kadar çabuk gelmişe benziyordu. Uyuyor gibiydi; yazgisına aldırıyordu sanki.

Childes kapıyı kapattığında çıkan hafif tıkırtı, yerine oturan bir tabut kapağının sesiydi. Araca yaslanarak başını ellerinin üzerine koydu. Adadaki meslek yaşamı boyunca çok az şiddet görmüş olan kurban, okulu izlemekteydi, kuşku sesleri duyabilmek için aracın yan camını açmıştı. Herhalde dikkatini karşısındaki binalara ve onları çevreleyen çalılıklara vermişti, en azından bir kaç dakika için; arkasındaki yola değil. Bir bıçak veya ustura -bir tür keskin çelik- sessizce açık camdan içeri girip boğazında derin bir yara açmış ve

bütün bunlar iki, en fazla üç saniye sürmüştü. Çığlık atmış olsaydı bile çıkan ses en fazla bir lıkırtı olurdu; yara bundan ötesine izin vermezdi.

Burada, okuldaydı. "Ay" olarak tanıdığı varlık.

Bu kavrayışı midesinde duyumsadı ve ciğerleri birden kaskatı oldu; nefes alması güçleşmişti. Kollarının üzerindeki başını kaldırdı ve çakıllı yüzeyi farların ışıklarıyla aydınlanan uzun avluya, şimdi ince ve kasvetli görünen binalara baktı. Karanlık binalara.

Acı dolu inleme aklının içinden geliyordu ama Childes'e değil, en yüksek, gri binanın kapıları ardındaki birine aitti. O kalın duvarlarının ardındaki birisi ölümcül bir dehşet yaşıyordu.

Ve içerideki bir şey bu dehşetten keyif almaktaydı.

Birden La Roche'nin ana binasının alt kat pencerelerinde hızla büyüyen turuncu bir parıltı görüldü; yangın artık aklındaki önbişsel bir görüntü değil, tanık olduğu gerçeklikti.

Bayan Piprelly, hareketsiz, zeminde yatıyordu; başı tuhaf bir açıyla yana dönmüştü.

Bilinci yerindeydi ve çok korkuyordu. Boynunun kırıldığıнын farkındaydı; ancak tuhaf bir farkındalıktı bu; hiç acı duymuyor, ancak kımıldayamıyordu da. Bacakları tutmaz olduğunda dışarıdaki karanlığın içinden uzanan kaba, güçlü eller boyun kemiğini kolayca kırıvermişti. O dehşet verici karşılaşma anında, yabancının, yaklaştığını duyduğunda kapıların dışında saklandığını anlamıştı.

Piprelly, saldırganı görmemiş, sadece tuzağa düştüğü anda ileri doğru sürünen bir gövde, kara, devingen bir gövde algılamıştı. Ve pis, zehirli bir nefes. Hoşnutluk belirten gıcırtilı bir homurdanma. Baş, kaya gibi pütürlü ve mengine gibi sert bir çift avuç arasına alınıp aniden yana

çevrildiğinde duyduğu çatırtı. Kuzgun biçimli varlık hantalca uzaklaşırken zeminden çıkan tok ses. Geri dönüşü. Giysilerinin üzerine, bedenine dökülen sıvının şapırtısı, saçlarının arasından akan hoş soğukluk, gözlerini kapatışı.

Hareket edemeden öylece yatıyordu; sesi zayıf bir hırıltıdan ibaretti. Alnından akan sıvı, gözlerini yakmaktaydı. Gözlerini kırptırdığında -en azından bunu yapabiliyordu- bulanıklık kayboluyor, ancak yanma duygusu görüşünü kısıtlamaya devam ediyordu.

Koridorun sonunda hantal silueti gördüğünde dehşetle haykırdı; ancak ses, kafasının içinde, dışarı çıkamıyordu.

Birden çakılan kibrit ve uzakta beliren ateş. Kibrit ya-vaşça yere düştü ve benzin ani bir parlamayla alev aldı.

Ateşin yanında duran yaratık, gülümsüyor... kendisine bakıyor... ve sırtıyordu!

Alev, bir yılan gibi, büyük bir hızla -çok, çok hızlıydı- koridorda, Piprelly'nin ıslak ve hareketsiz bedenine doğru ilerledi.

Alevler zemin katı sarmıştı. Childes binalara doğru koşarken yangın da gözlerinin önünde büyümekteydi; ateş, bina içindeki yaşlı ve kuru tahtaları yutmak için hevesle ilerliyordu. Pencere ardı ardına öfkeli bir kızılığa bürünmekteydi. Alevin ortasında, cam, sıcaklığın etkisiyle dışa doğru bükülmeye başlamıştı bile. Childes, parıltının hızla birinci kata doğru yükseldiğini gördü. Duman alıcılarının harekete geçirdiği alarm zilleri çalındı kulağına.

Ayağının altındaki çakıl zemin gecenin nemlendirdiği çimene dönüştüğünde neredeyse kayıyordu; güç bela durarak düşmeyi önledi ve araç yolunun bir U çizerek geri döndüğü noktadaki yuvarlak çim tarhından geçti. Alevlerin yüzünü kı-zarttığı La Roche kurucusunun heykeli, yangını kayıtsızca seyretmekteydi.

Childes, ana girişle arasındaki bir kaç adımı uçarcasına aştı. Çifte kapıların kilitli olduğunu düşünüyordu, ancak merdivene en çabuk buradan ulaşabileceği için öncelikle burayı denemeliydi. Metal kollardan birini ittiğinde, kapılardan birinin içeri doğru açıldığını görerek afalladı. Kapı açılır açılmaz kavurucu bir sıcak dalgasıyla yana savruldu ve arkası dönük, kapalı olan kanada çarptı.

Yakıcı parıltıya karşı gözlerini koruyarak; kahverengi çerçeveli gözlüğü ince bir barikat oluşturunuyordu; içeri göz attı; korunmasız el ve yüzünün derisi hemen haşlanmış ve erimiş parmaklar boğazına yapışmışçasına, nefesi kötüleşmişti. Sendeleyerek tekrar geri çekildi; az önce sırtını dayadığı ahşabın cilâsı kabarıp çatlamaya başlamıştı, kapı tutuşmak üzereydi.

Merdiven alevler içindeydi. Ve girişe yakın, alevlerin içinde bir yerde siyah bir şey cızırdıyordu. Bir an, bunun kim olduğunu merak etti.

Kaçmak, burayı terketmek ve uzaklaşmak istiyordu; kendi canı için endişe duyuyordu ancak üst katlardaki yatılılar ve La Roche'de kalan bir kaç personelin karşı karşıya olduğu tehlikenin de farkındaydı. Alarm zilleri onları uyandırmış olmalıydı; herhalde şaşkın ve panik içindeydiler. İlk yapacakları, kolayca erişebilecekleri ana merdivenden kaçmak olacaktı; merdivenin alt basamaklarının çoktan alev aldığını bilmiyorlardı. Belki de korku ve telaş nedeniyle, şimdiye dek bir çok kez prova yaptıkları yangın merdiveni akıllarına bile gelmeyecekti.

Childes, yangın çıkışının bulunduğu arka cepheye koşmadan önce elini cehennemine içine uzattı ve kapı kolunu kavradı. Kavrulmuş metale dokunduğunda acı içinde haykırdı, ancak kendini zorladı ve kapıyı kapadı; belki önemli değildi, ama basamaklardan yukarı çıkmakta olan alevlere

yardımcı olabilecek bir hava akımını engellemek istiyordu, bu hareketin biraz olsun işe yaramasını umdu. Bir kanat diğerine çarptı; tahta, özgün şeklini çoktan yitirmişti. Childes basamaklardan aşağı zıpladı ve göz kamaştırıcı pencerelerin yanından geçerek, camlar patlarken eğilerek, okul boyunca koştu.

Köşeyi döndüğünde, soğuk hava, açık bir dondurucu kapısından geliyormuşçasına yüzüne vurdu ve terini soğuk damlalara dönüştürdü. Karanlıktaydı ve bu cephede alev yoktu - *henüz*. Çimenlerin üzerinde ışıkların yansıdığı alanlar belirmeye başladı; yatakhane ve koridorlardaki ışıklar yakılmaya başlanmıştı. Karanlığın içinde, sol tarafındaki duvarı yoklayarak ilerledi ve bir köşeyi daha döndüğünde yangın merdiveninin kapısına ulaştı. Kapı açıktı zaten; cam, dirsek hizasında kırılarak içerideki sürgülü kilide erişilebilecek kadar bir boşluk yaratılmıştı.

Childes bunu kimin neden yaptığı üzerinde düşünmek için zaman harcamadı; içeri girdi ve yakında olduğunu bildiği ışık düğmesine uzandı.

Binanın bu kısmını keskin bir duman sarmıştı, yine de duman ince ve belirsizdi. İçeriden çok daha yüksek sesle işitilen alarm, dinmeyen çığlığıyla Childes'in korkusunu daha da artırıyor gibiydi; ancak kendini zorlayarak taş basamaklara adım attı ve üçer üçer çıkmaya başladı; gerilmiş sinirleri ona bir kaç gün önceki benzer çıkışını anımsatmıştı. Ancak bu kez bir candan daha fazlası söz konusuydu.

İçeri girdiğinde duman daha da yoğunlaştı; yangının çıkırtılı uğultusunu işitebiliyordu. Ardından insan seslerini ve giderek yükselen adımları duydu. Yukarıdaki ışıklar birer birer yanıyor, merdivende hareket belirtileri görülüyordu. Neyse ki inmeye başlamışlardı!

Birinci katta durdu, ellerini demir merdiven parmaklığına

dayadı ve koridoru süzdü. Karşı taraf cehenneme dönmüş, dalgalanan alevler zeminden tavana olan boşluğu doldurmuştu. Cehennem sıcağı, bedenini yakıyordu.

İlerledi. Durmak aptallıktı; bir saniye bile. Oturup tehlikeyi değerlendirmek büyük aptallık olurdu.

Sesler yakınlaşmıştı, belki de bir üst kattan gelmekteydiler. Childes çıkmayı sürdürdü; duman gözlerini yakmaya başlamış, yangının kalbi henüz çok yakın olmamasına rağmen havanın kendisi bile kupkuru kesilip kavrulmuştu. Aşağıdaki alevlerin ne kadar yayıldığını merak etti. Yukarıda tökezleyen silüetler belirdi ve hızla onlara doğru ilerledi.

On-on bir yaşlarında bir kız, kollarına atıldı; yüzü yaşlarla bezenmiş, geceliğinin kenarı çıplak ayaklarının üzerinde salınıyordu.

“Güvencedesin” dedi ve arkada toplanan diğer kızlara doğru baktı. “Az sonra dışarıda olacaksın.”

Kızların arasından nefes nefese bir ses işitildi:

“Bay Childes, Bay Childes, siz misiniz?”

Kızların çoğundan daha uzun bir silüet ona doğru ilerledi. Öğrenciler gibi gece elbisesi giymişti ve artan sıcaktan korunmak istercesine geceliğini sıkıca sarınmıştı. Geceliğine hiç uymayan topuksuz yürüyüş ayakkabıları giyiyordu. Childes, bir an için onun La Roche’nin müdiresi olabileceğini düşündü, ancak hemen sonra aynı zamanda yatılı olan tarih öğretmeni Harriet Vallois’i tanıdı.

“Tüm kızlar yatakhanelerden çıktı mı?” diye sordu, alarmin ve korkmuş kızların seslerini bastırmak için bağırarak; bazı kızlar giderek kötüleşen hava nedeniyle öksürmekteydiler.

“Başöğretmen ve Bayan Todd kontrol ediyorlar,” diye yanıtladı öğretmen; dudaklarındaki büzülme onun da ağlamak üzere olduğunu gösteriyordu. “Beni bu grupla gönderdiler.”

Childes onun omzunu yakaladı; amacı rahatlatmaktan çok, dik durmasını sağlamaktı:

“Bayan Piprelly onlarla mı?”

“Ha-hayır. Odasına gidip kapısını çaldım; yanıt yoktu. Hemen yatakhanelere çıktığını düşündüm, fakat... orada da değildi!”

Girişteki yanan şey!

Childes ürperdi. O beden, kendi tuzağına düşen kundakçıya da ait olabilirdi. Orada bükülüp kararmış bir et yığını halinde yatanın Estelle Piprelly olduğuna *gerçekten* emin olamazdı, asla olamazdı; ama yine de her nasılsa o olduğundan emindi; bundan hiç kuşkusu yoktu.

Harriet Vallois başını çevirmiş, vahşi ve umutsuz gözlerle merdivene bakıyordu.

“Kızları dışarı çıkar!” diye haykırarak sertçe kolunu sıktı. Bu ani acı, kadının hızla ona dönmesine neden oldu.

“Çıkar onları!” diye yineledi, onu itti ve hâlâ kendisine tutunmakta olan kızı ona bıraktı. “Ayrılmalarına izin verme ve ne olursa olsun durma.” Sonra kulağına eğildi: “Fazla zamanınız yok.”

Vallois’in korkusu daha da arttı. “Bana yardım etmeyecek misin?” diye yalvarcı.

Ona ve kızlara öncülük ederek, giriş koridorunda kavrulup insanlıktan çıkmış bir bedenin yattığı bu ölüm binasından, koridorlarında hâlâ dolaşan bir şeyin -ne olduğunu Tanrı bilir- olabileceği ve aç alevlerin yiyip bitirdiği bu yerden kurtulmayı isterdi tabii.

“Kurtulacaksınız,” diye ikna etmeye çalıştı onu, “çıkışa uzak sayılmayız. Hâlâ yukarıda olanlara yardım etmeyi denemeliyim.”

Sert, fakat hafif bir hareketle onu basamaklara itti ve en yakınındaki kızlara uzanarak onlara yolu gösterdi. Kızlar

hemen sıraya giriverdiler ve Childes, yanından geçen her öğrenciyi tek tek yatıştırarak, adımlarına dikkat etmeleri konusunda uyardı. Önünden en az 30 öğrencinin geçtiğini tahmin ediyordu, daha da gelenler vardı. La Roche'deki 300 öğrencinin kaçının yatılı olduğu hakkında kesin bir bilgisi yoktu, ama herhalde 60 civarındaydı. Estelle Piprelly dışında geceleri sadece iki personel ve başöğretmen okulda kalırdı. Yukarı çıkmak ve nefes almak giderek güçleşiyordu, ancak Childes daha da hızlandı. O yükseldikçe, devingen duman da yoğunlaşıyordu. Kurum dolu sis, sinsî bir öncü gibiydi; inceliyor ve araştırıyor, neşeyle efendisinin gelişini haber veriyordu. Yangının gümbürdeyen sesi de güçlenmişti, alevlerin derinliklerinden tahtaların tüfek atışına benzer çatlamları duyuluyordu. Ve bütün hepsini bastıran alarm zilleri, kendi sıradışı paniklerini kışkırtmaktaydılar sanki.

Öksürmeye başlayınca cebinden bir mendil çıkararak ağzına tuttu. Hemen ardından çığlıklar duydu ve başka öğrenciler gördü.

Buyruğuna gereksinimleri yoktu, ama yine de bağırdı: "Devam edin!"

Diğerlerinden daha büyük olan iki kız, heyecandan kasatı kesilmiş bir başkasını taşımaktaydılar. Childes haykıran kızı kucağına alıp kendisi indirmek istedi, ancak daha sonra, biraz zorlanmalarına rağmen kendi başlarına çıkışa ulaşabileceklerini gördü.

Birisi sendeleyerek üzerine doğru geliyordu, düşmesini engellemek için kollarını açtı.

"Eloise!" dedi; okulda kalan diğer öğretmeni tanımişti.

Bayan Todd, ağzı açık ona baktı; afallamış, gözlerine inanmıyor gibiydi. Berbat havayı içine çektikçe, dolgun göğsünden hırıltılar işitiliyordu.

Yüzüne yaklaşarak, "Yukarıda kaç kişi kaldı?" diye

bağırđı.

Kadın başını salladı, gitmek için sabırsızlanıyordu.

“Tanrı aşkına, düşünmeye çalış!”

“Bırak beni!” diye yalvardı. “Yapabileceğimiz bir şey yok!”

“Kaç kişi?” diye ısrar etti, bir yandan da kadının çırpınan ellerini sıkıca tutuyordu.

“Her yere baktık! Bazıları öyle korkmuştu ki banyolarda saklanıyorlardı. Bazıları da camlardan çığlıklar atıyordu.”

“Hepsini çıkardınız mı?”

“Bırak beni, bırak gideyim!”

Sımsıkı tutuyordu:

“Hepsini çıkardınız mı?”

Yanlarından geçen kızlar onları itip kakıyordu; merdiven parmaklığına tutunmuşlar, omuzları sarsılıyor, gözlerinden yaşlar süzölüyordu. Çığlıkları birleşip bir tür uğultuya dönüşmüştü. Öğretmen aniden Childes’ten kurtularak onlara katıldı ve kollarını kızlardan birinin titreyen omzuna doladı; dehşetli korkusuna rağmen yine de onları rahatlatmaya çalışıyordu.

Sonra arkasını dönerek seslendi: “Bazı kızlar diğer yöne gittiler; ana merdivene doğru! Başöğretmen de onlarlaydı!” Sonra arkasındakilerin itmesiyle hızla uzaklaşmaya başladı.

Childes hiç zaman yitirmedi. Ağzını mendille kapadı ve geri kalan basamakları çıktı. Yolda yanından geçen olmadı. Saymamıştı, ama herhalde kızların çoğu çıkış yolundaydılar.

Üst kata ulaştığında, dumanın müthiş yoğunlaştığını gördü. Gözleri bulanıklaşmış, sızlayan boğazı kurumuştı. Alevlerin bu kata ulaştığını korkuyla farkettiler, yüzünü döndüğü koridorun ucundaki parlaklığı görebiliyordu. Daireler çizen dumanlar görüşünü engelliyordu, ancak yangının diğer merdivenden yayıldığından emindi.

Dumanın en yoğunlaştığı noktada eğilerek kendini korumaya çalıştı ve koridor boyunca koşmaya başladı. Bir yandan da yatakhanelere bakıyordu.

Bir öksürük nöbetiyle göğsünü kavradı ve dizleri üzerine çöktü. Tuvaletlerden birine yakın olduğunu görünce içeri girdi ve havanın çok daha temiz olduğunu gördü. Sendeleyerek lâvabolardan birine yürüdü, musluğu açtı, gözlüğünü çıkardı ve yüzünü yıkadı. Bulduğu bir havluyu ıslattıktan sonra, bir eşarp gibi boynuna sardı ve sonra da burnuna kadar yukarı çekti.

Tuvalet kabinlerini ve duşları kontrol ettikten sonra koridora döndü; ıslak havlu, dumana karşı bir maske işlevi görüyordu. Yangının sesi alçak bir kükreme halini almıştı, ana merdiven boşluğuna ulaştığında sıcak artık boğucuydu. Yatakhanelerden birine girmek üzereydi ki, alarm zilleri ve yarakarak ayrılan tahtaların keşmekeşi arasında farklı bir ses dikkatini çekti. Çığlık, alevlerin kalbinden yükseliyor gibiydi.

Havluyu başına iyice çekip bir eliyle tutarak ilerledi, bir yandan da destek ve kılavuzluk için duvarı yokluyordu.

Merdiven boşluğundan sıçrayan kıvılcımlar bir volkan ağzı gibi göğe savruluyor, duvarları ve tahtaları yalayan alevler yakıcı toplar halinde tavana yükseliyordu. Sahanlık henüz alev almamıştı ancak döşeme için için yanmaya başlamıştı bile; dumanlar buhar gibi tütüyordu.

Childes parmaklığa uzandı ve pul pul dökülen tahtaya dokunur dokunmaz elini geri çekti.

Kızlar, bulunduğu yerin tam karşısında, aşağıdaki bir köşede toplanmıştı; önlerindeki basamaklar alevler içindeydi. Arkalarındakiler de. Bu yoldan gitmeyi denemiş, ancak hızla yaklaşan bir ateş duvarıyla karşılaşmış, geri koştuklarında ise daha hızlı davranan alevlerin, hava akımının da yardımıyla arkalarındaki yolu da kapattığını görmüşlerdi.

Kızlardan birkaçı kendinde değildi; diğerleri ise birbirlerine sokulmuş, yaklaşan ısıdan korunmak için kollarıyla yüzlerini kapamışlardı. Aşağıda altı-yedi kız vardı (birbirlerine o kadar yakındılar ki saymak olanaksızdı) ve başöğretmen de yanlarındaydı; sırtını alevlere dönmüş, öğrencilerini korumak istercesine ellerini uzatmıştı.

Childes biraz alçalıp basamakların köşesine ulaşmak istedi, ancak ısı buna izin vermiyordu. Alevden, aşılmaz bir duvar, geniş merdiveni kapatmıştı. Belki alevlerin içinden, kızların bulunduğu sahanlığa atlayabilirdi, fakat bu ne işine yarayacaktı ki? *Kızlara faydası neydi?* Hızla koştu.

“Başöğretmen!” diye bağırdı. “Bayan Bates, yukarı bakın!”

Öğretmenin başını kaldırdığını gördüğünde tekrar haykırdı.

Kadının yüzü kendisine doğru döndü ve yukarı baktı. Onu görmüştü. Childes, kadının yüzünde birden bir umut belirdiğini düşündü; ama yükselen ısı dalgası her şeyi çarpıttıyordu.

Öğretmen, kızların yanından ayrılarak bir kaç adım attı ve sahanlığın köşesine geldi. “Si-siz misiniz Bay Childes? Tanrıya şükür! Lütfen yardım edin Bay Childes, lütfen bizi buradan kurtarın!”

Köşede büzülmüş gecelikli kızlardan bir kaç, ona bakmaya başlamıştı.

Evet, onlara yardım etmeliydi; fakat nasıl? *Nasıl?* Aşağı ulaşamıyordu; onlar da yukarı.

Başöğretmen iki büküm olmuş, öğürüp öksürüyor, hava sanki kaynıyordu. Sendeleyerek geriledi. Ani bir sarı-bez yaz ışık parlaması Childes'i de geriye fırlattı. Alevler tavana çarparak çatı kirişlerini yaladı ve sonra aynı hızla merdiven boşluğundaki yangınla birleşip kayboldular. Olan kirişlere

olmuş, hızla yanmaya başlamışlardı. Çok az zaman kalmıştı.

Aşağıdaki sahanlığa bir merdiven uzatmak işe yarayabilirdi. Fakat aşağı inip merdiven bulmaya vakit yoktu. O zaman bir halat. Halatın bir ucunu kollarının altından bağlayabilirlerdi, Childes de onları teker teker çekerdi. Gücü tükenmeden önce kaçını kurtarabilirdi? Ve yatakhanelerde nasıl halat bulacaktı?

“Yardım et!” diye yinelendi çığlık. Kızlar da haykırmaya başlamıştı.

Bazılarının öne çıkmaya cesaret edip öğretmenin yanında durmaya giriştiklerini gördüğünde “Basamaklardan uzak durun!” diye haykırdı. Grubun içinden Kelly’i seçebilmişti; yüzü isten kararmış, gözyaşı damlaları yanaklarındaki kirde izler bırakıyordu. Bu korunmasız, ağlayan çocuk, elini yalvarırcasına ona doğru uzattığında, gözlerinin önüne kömürleşmiş, kemikleri ortaya çıkmış bir el geldi birden. Dehşet içinde donakaldı.

Sarsıldı, ağzından bir inilti döküldü ve nemi ısı tarafından emilmiş, kurumak üzere olan havlu omuzlarına düştü. Yoğun, boğucu duman çevresinde dönüyor, döşeme tahtalarının arasından alevden öbekler fışkırıyordu. Çığlıklar onu kendine getirdi ve ayrılan bir tahtanın çatırtısıyla parmaklığın üzerinden tekrar aşağı baktı.

Merdivenin bir kısmı çökmüş, kızların bulunduğu sahanlığın önünde derin, kaynayan bir uçurum bırakmıştı. Öğretmen ve kızlar bir kez daha köşeye büzülüp birbirlerine sokuldular. Grubun dış kenarındakiler, korkunç, yutucu ıyıyı itmek istercesine elleriyle havayı dövüyorlardı. Aralarından birkaçı daha yığılıp kalmıştı.

“Sizi almak için bir şey bulacağım!” diye haykırdı. “Az sonra gelirim!” Duyup duymadıklarını bile bilmiyordu. Zaten bunlar yararsız sözler değil miydi? Gerçekten de hepsini o

cehennemden çıkarabilecek miydi? Yanıt bekleyen bu soruları aklından sildi.

Koşarken zeminin kavurucu sıcaklığını ayak tabanlarında duyumsayabiliyordu. Yoğun, girdapımsı bir bulut, koridoru doldurmuştu. Giderek yükselen basıncı hissediyordu, tıpkı arızalı bir sübap yüzünden tencerenin içine sıkışıp kalmış buhar gibi. Hava, devasa bir akkor gibi patlayıp yanacak olan bir ateş topu olmuştu. Oksijene hasret havayı içine çeker çekmez bir öksürük nöbetine tutuldu. Ciğerleri çoraklaşmıştı sanki.

Durmadı. Dizleri ve elleri üzerinde, göğsü ve omuzları körük gibi inip kalkarak emekliyordu artık; sıcak tahta avuç içlerini yakmaktaydı. Sonunda açık bir kapı buldu. Hızla içeri girdi, kapıyı tekmeleyerek kapadı ve sırtüstü düştüğünde kısacık bir soluklanma molası verdi. Yatahanenin içindeki duman dışarıdaki kadar yoğun değildi, yine de yatakları ancak sarmal bir sisin ardından görebiliyordu. Dizlerinin üzerine kalktı, en yakın yatağa uzandı ve çarşafı çekti.

İki büklüm olduğu halde iki çarşafı birbirine bağladı, emekleyerek diğer yatağa gitti ve bir çarşaf daha aldı; çabasının boşuna olduğunu düşünmek bile istemiyordu.

Gözleri bulanık, göğsünde bıçak saplanmış gibi bir acı, çarşafı bağlarken boğuk bir hıçkırık duydu.

Sesin kaynağını bulmak için etrafına baktı. Tek işitilen; yangının çatırtılı gümbürtüsüydü. Yere eğilerek yatakların altına baktı, ancak kimse yoktu. Son düğümü attı ve yalpalarak kapalı kapıya doğru ilerledi.

Bir hıçkırık daha.

Hızla döndü, sırtı kapıya çarptı ve odayı taradı; buruşuk yatak örtüleri, bir kenara atılmış bebekler, çılgınca dönen mobiller ve köşelerinden aşağı sarkmaya başlamış olan posterler... Gözlük camları ter ve isle kaplanmıştı; bir parça

çarşafı onları temizlerken kulak kabartmayı sürdürdü. Ses yumuşak ve hafifti, ancak diğer seslerin arasından ayırdedilebilir olmuştu. Bakışları, odanın karşı ucundaki dolapta odaklandı.

Zaman yok. Bakmaya zaman yoktu. Sahanlıktakilerin yanına gitmeliydi.

Yine de çarşafı bırakarak dolaba koştu.

Kapıyı açtığı anda, hokey sopaları ve tenis racketlerinin arasında, askıdaki yağmurluklar baş ve omuzlarının üzerine düşmüş, karanlıkta çömelmiş hıçkıran iki kızla karşılaştı; onu görünce bir çığlık atıp iyice büzüldüler.

Childes içeri uzanıp kızlardan birinin omzuna dokunduğunda kız ürkerek bir çığlık daha koyverdi ve ondan uzaklaşmaya çalıştı. Childes kolundan tuttu ve diğer eliyle yüzünü kendisine çevirerek arkadaşından uzaklaştırdı. Bunun en küçük öğrencilerden biri olduğunu gördüğü anda ışıklar söndü.

Kızı karanlıkta kaybetti; çığlıklar bütün sesleri bastırmıştı. Dizlerinin üzerine eğildi, el yordamıyla ilerledi, titreyen bedenleri buldu ve kollarıyla onları sardı.

“Korkmayın,” dedi olabildiğince yatıştırıcı bir tonda, ama sesindeki gerginliğin farkındaydı. “Işıklar söndü, çünkü yangın aşağıdaki kablolarla ulaştı.” Hâlâ ondan kurtulmaya çalışıyorlardı. “Hadi, yapmayın. Beni tanıyorsunuz. Bay Childes'im ben. Sizi buradan kurtaracağım, tamam mı?” Onları çekti; ama direnmekteydiler. “Arkadaşlarınız dışarıda sizi bekliyor. Şimdi endişelenmeye başlamışlardır, değil mi ama?” Sahanlıktakiler - Tanrım, çok geç olmadan yanlarına gitmeliyim! “Hadi gelin, merdivenden inip dışarı çıkalım, sonra da arkadaşlarınıza nasıl heyecanlı olduğunu anlatabilirsiniz. Biraz yürüyeceğiz, o kadar.”

Korkmuş kız, hıçkırmamak için kendini zor tutuyordu:

“Basamaklar... hepsi... yanıyor.”

Childes onu kendisine bastırarak saçını okşadı:

“Biz de diğer merdiveni kullanırız. Yangın tatbikatını ve binadan dışarı uzanan taş basamakları anımsamıyor musun? Onlar yanmaz, yani korkacak bir şey yok. Beni tanıdın, değil mi? Bay Childes. Bahse girerim bilgisayar sınıfına gelip bir göz atmışsınızdır, değil mi?”

Sessiz ve ortaklaşa bir karar almışlarcasına, kendilerini Childes'in kollarına attılar. Küçük, titreyen bedenlerini kendine bastırduğunda ıslak gözyaşlarını boynunda, göğsünde duyumsadı. Daha fazla konuşmadan iki kızı kaldırdı ve her birini bir koluna alarak kapıya doğru yürüdü. Kızların ağırlığı onu hiç zorlamadı, başlangıçta. Zeminde, kapalı kapının altına dek uzanan kırmızı, fosforlu çizgiyi kılavuz olarak kullandığı için sadece bir kaç kez tökezledi.

Okulun içindeki kükremeye yeni bir ses eklenmişti, fakat bu ses uzaktan, bina dışından gelmekte ve giderek yükselmekteydi. Yaklaşan siren sesleri.

Biri pijamalı, diğeri dizlerine dek uzanan bir gecelik giymiş kızlar yüzlerini ona yapıştırmış, öksürüklerle sarsılıyorlardı.

“Derin nefes almamaya çalışın,” dedi, kendisi de kavrulmuş boğazını rahatlatmak için yutkunmaya çabalıyordu. Havlu omuzlarından düşüp kaybolmuştu.

Kapıya vardıklarında kızları yere koydu ve bir kenara attığı çarşafı bulmak için yeri yokladı. Parmakları kumaşı bulduğunda çekti ve bir dizi üzerinde doğruldu. Korkmuş kızlar yanından ayrılmıyordu.

Korkusunu gizleyip sakın konuşmaya zorladı kendini:

“Eminim ikinizi de tanıyorumdur, ama adlarınızı anımsayamadım. Söyleyin bakalım.”

“Sandy” dedi kulağına yakın, titrek bir ses.

“Güzel. Peki ya sen?” diye sordu diğerini kendine çeke-
rek. “Bana adını söylemeyecek misin?”

“Ra-Rachel,” diye karşılık verdi kekeleyen kız.

“Akıllı kız. Şimdi dinleyin, Sandy ve Rachel: Kapıyı açıp
dışarı çıkacağım, ama sizin burada beni beklemenizi istiyor-
um.”

Kızlar kollarına yapışmış parmaklarını daha bir sıkıldılar.

“Kötü bir şey olmayacak, söz veriyorum. Sadece kısa
bir süre için.”

“Lütfen bizi burada bırakma!”

Hangisinin haykırdığını anlayamamıştı. “Diğerlerine,
ablalarınıza yardım etmeliyim. Uzak değiller, ama başları be-
lada. Gidip onları getirmeliyim.” Yaptığı işten nefret ederek
kollarını kurtardı; başka seçeneği yoktu. Onu bırakmamak
için direndiler, ancak omuzunda çarşaf, doğruldu ve kapı
koluna uzandı. Kendi eli mi çok sıcaktı, yoksa kol mu? Ka-
pıyı birden çekti.

İçeri hücum eden acımasız ısı dalgasıyla sanki derisi bü-
züldü; yakıcı parıltı gözlerini kamaştırmıştı.

Elini siper yaparak koridora baktı ve yangının ne kadar
yayıldığını gördüğünde afalladı.

Tam yataktan dışarı adım attığında korkunç bir
gümbürtü duydu. Gümbürtüye eşlik eden çığlıklar yoktu -en
azından o duymamıştı- fakat sesin nedenini biliyordu, ne ol-
duğunu *kesinlikle* anlamıştı.

Yine de emin olmalıydı. En ufak bir şans varsa bile...

“Orada kalın!” diye haykırdı birbirine sarılmış, dehşetli
küçüklere. İki büküm, derisindeki soyulma hissine aldırma-
yarak koştu; bunun sadece kemiklerine iyice yapışan derisi
olduğunu, hiçbir yerinin kırılmadığını, ona öyle geldiğini bili-
yordu. Neredeyse duvara çarpıyordu, birbirine bağlı çarşaf-
lar arkasından sürüklenmekteydi.

Ana merdivene bakan geniş alana ulaştığında, döşeme-
de yanmamış çok az yer kalmıştı. Yukarıda, yabansı alev
dalgaları tavanı süpürüyordu.

Merdivenin üzerindeki balkonun bir parçası olan par-
maklığa artık dokunamazdı; çünkü alevler tahta kirişi yuta-
rak onu alevlerin ortasında yanan bir kütüğe dönüştürmüş-
lerdi. Yine de alevlerin arasındaki boşluktan merdiveni par-
ça parça görebiliyordu.

Ancak artık merdiven yoktu; tek gördüğü; duvarlardan
dışarı fırlamış, yanan tahta parçalarıydı. Ve sahanlık da kal-
mamıştı. Aşağıda çığlıklar atan alev çukuru, her şeyi yut-
muştu.

Childes yatakhaneye geri döndü; yakıcı duman bulutları
gözlerini yaşartıyordu; duygusal gözyaşları için ise çok fazla
uyuşmuştu. Birbirine bağlı üç çarşaf, arkasında, bıraktığı
yerde yanmaya başlamıştı bile. Sendelediğinde koluyla du-
vardan destek aldı, ancak durmanın ölümcül olduğunu bili-
yordu ve devam etti. İki kızın kapı eşiğinde olmadığını gör-
düğünde hızlandı. Sözüünü dinleyip ters yöne gitmemiş ol-
maları için dua ediyordu. Eğer dumanın içinde kaybolurlar-
sa...

Kapı hâlâ aralıktı ve ittiğinde arkadaki dolaba çarptı.
Devingen, kenarları belirsiz sarı-kırmızı ışığın üzerinde siyah
gölgesi belirdi. Sandy ve Rachel, kapıya en yakın yatağın
üzerinde kucaklaşmış, kocaman korkulu gözlerle ona bakı-
yordu.

"Hadi," dediğinde sesindeki ölümü duyumsadılar. "Dışa-
rı çıkıyoruz."

Ona koştular ve her birini bir koluna alarak kaldırdı.
Şimdi ağırdılar işte; ama başarabilirdi. Ne olursa olsun, hiç
değilse ikisini kurtaracaktı. Gerileyerek uzun koridora çıktı

ve alevlerden kurtulmak için ilerlemeye başladı. Çevrelerindeki her şey -duvarlar, tavan, döşeme tahtaları- cızırdıyor, tutuşup patlayarak yangını büyötmeye hazırlanıyordu. Childes güçlükle görebilmekteydi; başının içinde giderek büyüyen bir uyuşukluk, boğazında bir daralma vardı. Döşemenin duvara yakın bir noktasından alevler fışkırdığında sırtını döndü ve karşı duvara yapışarak ilerledi. Kızlardan tek bir ses bile çıkmıyordu. Kollarını boynuna dolamış, hiç kıpırdamıyorlardı; çok korkmuşlardı, ancak ona güvenmekteydiler. Belki de bütün dehşetlerini dolabın içinde ağlarken tüketmişlerdi.

Duman arkalarından gelen ışığı dahi gizlediğinde bir süre alacakaranlıkta kaldılar, fakat sonra önlerinde zayıf bir ışık göröndü. Bir fener işlevi görmesine rağmen bu titrek ışığı sevinçle karşılamadı; yangın merdiveninin, aşağıdaki alevlerden etkilenmeyecek kadar uzakta olduğunu ummuştu.

Sırtını duvara dayayarak körcesine ilerledi ve en sonunda merdivenin üzerindeki taş sahanlığa ulaştılar. Childes birden elleri ve dizleri üzerine düştü. Sandy ve Rachel de yanına çömelmiş, öksürük nöbetinin geçmesini bekliyorlardı. Kendileri de öksürmekteydiler.

Düzeldiğinde, metal parmaklıklara tutunup kendini yukarı çekti ve etrafı süzdü. Merdiven bir baca gibiydi; yukarı hücum eden dumanlar az önce ilerledikleri koridora dolmaktaydı. Sıcak bulutların arasından, aşağıdaki koridorlarda parlayan bir kaç alev kümesini görebiliyordu.

Hâlâ kurtulma şansları vardı,; tabii iniş yolunda boğulup ölmezlerse;

Kızların yüzünü görebilmek için diz çöktü ve onları yanına çekti. "Kurtulacağız," dedi; sesi kuru ve hırıltılıydı. "Merdivenden aşağı inecek ve bir kaç dakika içinde dışarıda olacağız. Söylediğim gibi, basamaklar betondan ve yanmaları

olanaksız; ama koridordan uzak durmalıyız.” Cebine uzandı. “Rachel, bu mendili ağzına ve burnuna kapat.”

Rachel uysalca mendili alarak yüzüne bastırdı.

“Sandy, korkarım geceliğini mahvedeceğiz.” Geceliğin kenarını kavrayarak uzun bir kumaş parçası yırttı ve sonra onu Sandy’nin yüzünü kapatacak şekilde boynuna bağladı. Ayakları üzerine kalktı; ancak hâlâ iki büklümdü. “Tamam, gidiyoruz.”

Ellerinden tuttu ve basamaklardan inmeye başladılar; duvara yakın, yükselen dumanlardan uzak duruyorlardı.

Aşağı indikçe sıcak daha da artmaktaydı.

Sandy ve Rachel duraksadığında onları çekmek zorunda kaldı. Birinci ve ikinci kat arasında bir köşeye vardıklarında onlara sarıldı ve gövdesini siper etti. Rachel duvara yaslandığında dizleri titriyordu, Childes, kızıl ışığın altında, kızın aşağı kadar dayanamayacağını anladı. Ceketini çıkararak kızın başına sardı ve sonra onu kaldırdı. Kızın ayağı yerden kesilir kesilmez Childes’in göğsüne yığıldı; kendini kaybetmişti. Belki böylesi daha iyiydi; onu daha rahat kontrol edebilecekti. Sandy’nin elini bir kez daha tuttu ve ona olabildiğince siper olmaya çalışarak inmeye devam etti.

“Az kaldı!” diye bağırdı, onu yüreklendirmek için.

Karşılık olarak, Sandy’nin diğer eli de koluna dolandı ve onu sımsıkı tuttu. Bir an için Gabby’nin gözlüklü yüzü geldi gözlerinin önüne; neredeyse onun adını haykıracaktı.

Şimdi duraksayan, Childes’ti; duvar boyunca kayarak basamaklara oturdu ve ceketıyla tamamen sardığı, olan bitenden habersiz Rachel’i kucağına aldı. Ve bu kez omzundan çekiştiren, onu tekrar kalkmaya zorlayan ve bir an için olsun soluklanmasına izin vermeyen Sandy oldu.

Titreşen gölgelerin oynadığı kir-pas içindeki yüzüne baktığında Sandy onun sözlerini yineledi:

“Az kaldı.”

“Az kaldı,” diye yineledi içinden, “az kaldı, son kata yaklaştık.” Ancak gücü hızla tükeniyor ve bu kez bir daha dönmek üzere onu terk ediyordu; dinmek bilmeyen kuru öksürüğü, öğürtüsü son gücünü de bitirmekteydi. İçine çektiği her nefes boğucu gazlarla doluydu ve gözleri yakıcı yaşlarla öylesine dolmuştu ki nereye adım atması gerektiğini dahi güçlkle görüyordu. Gözlerini kırptığında ise gözkapakları acı maktaydı.

... ve Sandy onu aşağı çekmekteydi; yorgun küçük bedeni artık dayanamıyor, çıplak bacakları çözülüyor ve gide rek çöküyordu; öyle ki Childes onu taş basamaklardan aşağı sürüklemeye başladı...

... ve duyuları çözülmeye başlamıştı; gözlerinin önünde aytaşları, Gabby'nin yüzü, parçalanmış bedenler ve alevlerin arasından alaycı bakışlar fırlatan kötücül, delici gözler ve bedeni kesilmiş, kan içinde kıvranan Amy ve girdapımsı duman katmanlarının arasından parlayan, alt köşesinden koyu kan sızan beyaz ve pürüzsüz ay...

... ve Childes kendini kaybetmek üzereydi; aşağı attığı her hantal adımda bilincini yitiriyor ve Sandy'i tutan eli düşüyordu. Ağırlığını vermek için elini sıcak betona koydu; böylece kıvrılıp dinlenebilecekti; boğucu sıcağa yeniliyordu işte; oysa az bir yol kalmıştı; sadece bir kat daha, tek bir kat...

Yitip gitmekte olan duyularının bir parçası azıcık canlandı ve dikkatini aşağıda olan bir şeylere vermeye çalıştı. Basamakların üzerinde yatıyordu, dirseğinin üzerinde doğruldu.

Sesler. İnsan sesleri duyuyordu. Bağırtilar. Zemin kattaki koridordan yükselen alevlerin arasındaki koyu karaltılar. Basamaklarda siluetler. Yaklaşıyorlar...

AYTAŞI

(potasyum alüminyum silikat $KA\ 1Si_3O_8$)

Yoğunluk: 2.57

Sertlik: 6

Kırılma indisi: 1.519 - 1.526 (düşük)

Bir tür ortoklaz feldispat olan aytaşı, radyasyona tabi tutulduğunda zayıf ama tipik bir ışıık yayar.

Adını, ışığa tutulduğunda ayınkine benzer gümüşü bir renk saçmasından almıştır. Genellikle beyaz olan rengi, mineraloglarca schillerizasyon olarak tanımlanır ("Yanardönerlik" anlamına gelen Almanca "schiller"den). Sri Lanka, Madagaskar ve Burma'da bulunur.

Overoy, sigarasının geri kalanını söndürdü ve diğer elinin baş ve işaret parmaklarıyla yorgun gözlerini ovuşturdu. Yemek masasında oturmaktaydı; yukarıdaki lamba buzlu cam yüzeye öylesine yakındı ki çevresindeki oda gölgelere bürünmüştü. Yaşadığı ev, meydan haline getirilmiş bir kemer altı yolunun ötesinde, büyük bir oda haline getirdiği iki küçük odadan oluşuyordu. Bu değişikliği 9 yıl önce, Josie'yle birlikte buraya taşındıklarında yapmıştı; o zamanlar hem işe, hem de eve yetecek enerjiye sahipti. Odada tek bir ışık yanıyordu; televizyon kapatılmış, perdeler yaz gecesine örtülmüştü.

Hiçbir şey. Notlarına baktı ve ağzından sadece bu çıktı: "Hiçbir şey."

Küçük taş, tuhaf bir kartvizitten başka bir şey değildi. Ama kartvizitler birer göndermedir.

Peki neden bir aytaşı?

Aya bir gönderme mi?

Eliyle önündeki notları yaydı ve pokerde el kazanmışçasına bir yay oluşturdu.

Amy Sebire, “Ay”ın bir ad olabileceğini söylemişti. Ancak Childes, ayı bir simge olarak duyumsamıştı.

Bir adı temsil eden bir simge mi?

Sigara paketine uzandı, boş olduğunu gördü ve paketi masanın ucuna fırlattı. Doğrudu, kollarını arkaya gerdi ve masanın etrafında bir tur attı. Bir kez daha oturduğunda ellerini önce yüzüne, sonra da ensesine götürerek parmaklarını orada kenetledi.

“Acaba Childes nasıl başediyor?” diye düşündü. Tüm kurallara rağmen, suç-mahalli kanıtını ona bırakmıştı. Küçük bir kanıt; aytaşı. Taşı Childes istemişti. Neden olmasın ki? Polisin bir işine yaramıyordu. Ancak katil için bir anlamı vardı. Aytaşı, satmak için pek olağan bir taş olmamasına rağmen, Londra’daki kuyumcuları araştırmak şimdiye dek bir sonuç vermemişti. Belli ki aradıkları kişi farklı yerlerden alışveriş ediyor, bir gittiği yere bir daha uğramıyordu.

Yorgun gözleri, koyu renkli camın üzerine yığılmış kitapların üzerinde dolaştı; çoğu faydasız olmuş, gereksinim duyduğu bilgiyi sadece birkaçında bulabilmişti. Ayla ilgili sadece bunları bulabilmişti; daha doğrusu ayın gizemli yönüyle.

Josie onu karanlığın ortasında bırakıp yatağa giderken, “Ay manyağı oldun!” diye dalga geçmişti.

“Benim manyaklığım değil Josie, başkasının.”

Suçların, özellikle de şiddet içerenlerin, dolunay sırasında nasıl açıklanamaz bir biçimde arttığını herhangi bir polise sorabilirsiniz. Psikiyatristler bile dolunayın deliliği açığa çıkardığına inanırlar. Overoy aldığı notlardan birinin altını çizmişti: *Ay, dünyadaki su kütlelerini etkiliyorsa, neden yarı-sıvı olan beyni de etkilemesin?* Bu da bir düşünce.

Ve böyle şeylere inananlar, bir ayda iki yeni ayın bir felaket olduğunu düşünüyorlardı. Aytaşı manyaklıklarının

başladığı Mayıs ayında iki yeni ay çıkmıştı. Notlarında bu konunun da altını çizmişti.

Bir başka yaygın inanış da, gizli güçlere sahip olanların, ayın kötü doğasını (yorgunluğuna rağmen, o eski aydaki insan hikayeleriyle bu tuhaflıkları karşılaştırarak gülümsedi) şeytani bir oluşum olarak dünyaya getirebileceğiydi. İlginç, fakat üstlere söylenecek bir şey değil.

Kırmızı bir keçeli kalem olarak PARÇALAMAK sözcüğünü daire içine aldı ve sonra oradan TÖREN sözcüğüne bir ok çıkardı. Bunun yanına KURBAN?? yazdı. Belki ADAK daha uygun bir sözcüktü.

Adak, ama neye? Aya mı? Hayır, bu işte bir usavurum olmalıydı; bir çılgının usavurumu olsa bile. O zaman bir ay tanrısına? Bu tapınma alanına tanrıçalar egemen görünüyordu; o zaman ay tanrıçası olsun. Tanrım, meslektaşları onu böyle görselerdi...

Peki. Değerlendirmesi gereken bir kaç ay tanrıçası vardı. Listeye bir daha bakalım: DIANA, ARTEMIS, SELENE

Sonra hepsi de aynı tanrıça olan üç tane:

AGRIOPE - Yunan

SHEOL - İbrani } HECATE

NEPHYS - Mısır

Hecate. Bu sözcük neden aklında bir ışık, çok zayıf da olsa bir ışık yakmıştı? Araştırmalarında bu ada rastlayınca, aya tapınmayı ve konuyla ilgili tanrı ve tanrıçaları incelemeye başlamıştı. (Bunlardan en yaygın olanı *Hecate* idi; ama bu ne anlama gelirdi? Bu konuya eğilmeli.)

Hecate. Ölülerin tanrıçası. Ona adanan büyü ayinleri.

Perses adlı Titan'ın⁷ ve Asteria'nın kızı. Kadın büyücülerin koruyucusu ve öğretmeni. (Bunları ciddiye mi alıyordu?)

Hecate. Cehennemin anahtarının taşıyıcısı, yeraltı dünyası hayaletlerinin kumandanı. Geceleri Hades'ten⁸ ayrılıp ölülerin ruhları ve köpeklerle birlikte dünyada gezer. Saç telleri yılanlara benzer, sesi ise köpek uluması gibidir. Geceleri en sevdiği yer, Armaranteam Phasis ("Cinayetler Gölü") adlı gölün yakınında bir yer. (Hoş kadınmış.)

Hecate. Tüm kara bilginin sahibi ve cadıların anası. (Bu adı nereden anımsıyordu?)

Hecate. Tutarsız ve güvenilmez bir kişiliği vardır; tıpkı ay gibi. Bazen şefkatli bir anayı andırır; böyle zamanlarda bir ebe, bakıcı veya sütanne gibi ekini ve sürüleri kollar. Ancak doğasındaki karanlık yan, ağır ağır sevecen yanının yerini almıştır. Böylece şeytani, üç başlı -köpek, at ve aslan- bir yılan tanrıça olmuştur. (Tam Edgar Allen Poe'ya göre. Bütün bunları yazdığına inanamıyordu. Araştırmasını evde yapmakla akıllılık etmişti.)

Overoy, kitap yığınının ardında gizlenen yarısı içilmiş kahveye uzandı ve ılık tortuyu tattığında dudakları tiksintiyle büzüldü. Bardağı masaya koyarak arkasına yaslandı. Bütün bunlar onu nereye götürecekti? Bu araştırma zaman kaybından başka bir şey değil miydi, yoksa cinayetlerle bir ilgisi var mıydı? Hasta, çılgın bir akla sahip birisiyle uğraşmaktaydılar; öldürdüğü kurbanlarını parçalayan biriyle. Kartvizit olarak bir aytaşı bırakıyor ve psikolojik işkenceden büyük haz alıyordu. Pek sevimli biri değil. Aya tapan birisi mi? Daha doğrusu, ay tanrıçasına tapan biri mi?

7. Uranos'la Gaia'dan doğan 12 dev çocuktan her biri (Grek mitolojisi). (Ç.N.)

8: Ölüler diyarı (Grek mitolojisi). (Ç.N.)

Yo, çok anlamsız.

Ama bu iş baştan sona çılgıncaydı zaten.

Hecate neden aklına takılıp kalmıştı? Bu isimde tanıdık bir şeyler vardı, ama ne? Bir yerlerde gördüğü bir şey...

Homurdandı. İşe yaramıyordu; düşünemeyecek kadar yorulmuştu. Kafasının içinde bir sürü şey dönüyor, hiçbiri de yerine oturmuyordu. Yatak. Uyumak. Josie'yle konuşmak - bu saatte mi? Sabah konuşurdu; o hep kafasının açılmasına yardımcı olmuştu. Belki baştan beri yanlış iz üzerindeydi. Ay tanrıçaları, aya tapanlar, aytaşları. Medyumlar. Yaşam eskiden daha basitti.

Masadan kalktı ve elleri pantolon ceplerinde, dağınık notlarına son bir kez göz attı.

Nihayet omuz silkerek ışığı söndürdü ve yatağa gitti.

... Ve şafakta uyandı. Yanıt karşısındaydı işte; tıpkı sisin içinde görülen donuk bir neon işaret gibi. Fazla umut vermiyordu; fakat bir ışıktı işte.

Bütün bitkinliği bir anda kaybolmuştu; fırlayarak yataktan kalktı.

Dolunay...

"Kiminle görüşüyorum?"

"Merhaba baba!"

"Merhaba ufaklık."

"Baba, yeni bir okula başladım."

"Evet, biliyorum; annen söyledi. Yeni arkadaşlar buldun mu?"

"Şey, bir tane. Aslında iki, ama henüz Lucy'den emin değilim. Bu okulda kalmam gerekiyor mu baba? Gerçek okulumu özlüyorum!"

“Sadece kısa bir süre için Gabby, yaz tatili başlayıncaya dek.”

“O zaman evimize de dönecek miyiz?”

“Büyükanne kalmaktan hoşlanmıyor musun?”

“Tabii ki hoşlanıyorum, ama ev daha iyi. Büyükanne beni şımartıyor; beni hâlâ bebek sanıyor o!”

“Demek, büyüdüğünü anlamıyor?”

“Hayır. Ama bu, onun suçu değil; aslında iyi niyetli biri.”

Childes kıkırdadı:

“Keyfini çıkar ufaklık; bir daha bu fırsatı bulamayacak kadar büyüdün.”

“Bütün bükler böyle der.” “Bük”, “büyük” yerine kullandıkları özel bir sözcüktü:

“Beni görmeye gelecek misin baba? Senin için resimler çizdim; hem de parmaklarımla. Büyükanne duvarları görünce bana kızdı, fakat dövmedi; o asla beni dövmes. Beni görmeye gelecek misin, baba?”

Childes duraksadı:

“Emin değilim, Gabby. Ama gelmek istediğimi biliyorsun, değil mi?”

“Okulda çok mu çalışıyorsun? Yeni arkadaşlarıma öğretmen olduğumu söyledim, ama Lucy bana inanmadı. Öğretmenlerin bilgisayar oyunu öğretmediğini söyledi. Açıklamaya çalıştım, baba; ama bazı çocukların nasıl kalın kafalı olduğunu bilirsin! Tatile girdiğimizde seni görmeye gelebilir miyim?”

Aklında bir sürü kuşku vardı, ancak yine de olumlu yanıt verdi.

“Ama bu kez tekneye binmek istemiyorum baba,” dedi babasının yanıtının keyfini çıkardıktan sonra, sesi alçalmıştı.

“Hayır, uçakla gelirsin; her zamanki gibi.”

“Onu demiyorum; geldikten sonra geçen seferki gibi tekneye binmek istemiyorum.”

“O küçük motorla adanın çevresini dolaşıp kumsalları gezdiğimizde mi? Eğlendiğini düşünmüştüm.”

“Artık sudan hoşlanmıyorum.”

Tek söyleyebildiği buydu.

“Neden, Gabby? Suyu severdin.”

Kısa bir sessizlik. Sonra:

“Annem de gelebilir mi?”

“Tabii, elbette, gelmek istiyorsa. Belki bir ay kalmana izin verir.” “Şu uğursuz kuşuları unut,” dedi kendi kendine. Bırak bu sözler seni diğer tarafa çıkarsın. Onları bir silah olarak düşün; olacaklara karşı bir silah.

“Gerçekten mi? Doğru mu duydum? Seninle iki haftadan fazla kalabilir miyim?”

“Bu, annene bağlı.”

“Ona şimdi sorar mısın, *lütfe*n?”

“Ah, hayır Gabby, henüz değil. Öncelikle... şey, halletmem gereken bir iş var. Sonra her şey kesinleşecek.”

“Söz verdin, unutma.”

“Unutmam.”

“Tamam, baba. Bayan Puddles sana merhaba demek istiyor.”

“Ona benim için *miyav* de.”

“O da sana *miyav* diyor. Aslında demedi; ama sanırım düşünüyordu. Büyükkannem ona bir sepet aldı, fakat o buz dolabının tepesinde uyumayı yeğliyor.”

“Büyükkannen ‘mi?’

“Aptal. Annemle yine konuşmak istiyor musun? Bana yatakta bir masal anlatacak.”

Hayır, Childes sudan bahsetmek istiyordu. Çocuklar genellikle kendilerini bir süre rahatsız eden ani ve mantıksız

korkular geliştirirlerdi, ancak yine de Gabby'nin söyledikleri huzurunu kaçırmıştı. Belki de televizyonda kötü bir film izlemiş ya da arkadaşlarından biri ona bir boğulma öyküsü anlatmıştı. Ne olursa olsun, zamanında Childes'in de suyla arası iyi değildi. "Evet," dedi, "anneni çağır. Seninle sonra konuşuruz, oldu mu?"

"Tamam. Seni seviyorum, baba!"

Kısa, dehşet verici bir an için kızının bu sözlerini bir daha duyamayacağını duyumsadı. Duygu geçip gittiğinde, soğuk bir meltemin vurduğu bir ağaç gibiydi:

"Ben de seni seviyorum, Gabby."

Kızı telefonda altı hızlı öpücük gönderdiğinde Childes de büyük bir taneyle karşılık verdi.

Gabby ahizeyi bırakmadan önce son bir şey söyledi:

"Baba, Annabel'e onu özlediğimi söyle ve yeni okulumu anlat."

Ahizenin yere konulma sesini duydu ve annesini arayan Gabby'nin sesi giderek uzaklaştı.

"Gabby"

Gitmişti.

Yanlış mı anlamıştı? Herhalde Amy demek istemişti. Amy'ye onu özlediğimi söyle... Küçük dostu Annabel ölmüştü; Gabby bunu biliyordu. Fran, onun bir daha dönme-yeceğini anlatmıştı.

"Yine ben, Jon." Fran'ın sesi her zamanki gibi telaşlıydı.

Childes düşüncelerini toplamak için hafifçe başını sarstı; yoksa ürpermiş miydi? "Fran, Gabby son günlerde normal davranıyor mu?"

"Pek değil. Taşınmak onu düşündüğünden de çok rahatsız etti ve yeni bir okula başlamak daima biraz sarsıcı olur." Ses tonu değişti. "Bugünlerde Gabby'le ilgili soru

sorduğunda tuhaf bir hisse kapılıyorum!”

“Bu kez önsezi yok, Fran. Gerçekten. Annabel’den bahsetti mi?”

“Birkaç kez. Ama sandığın kadar üzüntülü değil. Niye sordun?”

“Bence onun hâlâ yaşadığını sanıyor.”

Fran hemen yanıt vermedi. En sonunda, “Gabby son günlerde çok sık düş görüyor. Kötü düşler, karabasanlar değil bunlar; fakat sık sık uykusunda konuşuyor.”

“Annabel’i çağırıyor mu?”

“Başlangıçta bir kaç kez; ama artık çağırıyor. Sanırım bir daha onu göremeyeceğini kabullendi.”

“Neden birden sudan korkmaya başladı?”

“Ne?”

“Tekneler ve sudan nefret ediyor gibi.”

“Bunu bilmiyordum. Yaşadıklarından sonra ateş olsaydı anlardım, ama su? Hiç anlamıyorum!”

“Ona La Roche yangınıını anlattın mı?”

“Elbette. Babası bir kahraman; bunu bilmeye hakkı var.”

“Pek sayılmaz.”

“Aynı zamanda alçakgönüllü.”

“Burada bir kaç kişi, nasıl olup da okula itfaiyeden önce ulaştığını bilmek istiyor!”

“Polisin senden kuşkulandığını söyleme sakın.”

“O kadar da değil; ama diyelim ki henüz kimseden afe-rin almadım.”

“Oh Jon, buna inanamıyorum. Bu kadar aptal olamazlar! Oradan zar zor kurtuldun. Ve o iki kızı-”

“Fakat yedisini ölüme terkettim!”

“Kurtarmaya çalıştın, elinden geleni yaptın sen. Bunu söylemiştin, Jon.”

“Hepsi benim yüzümden oldu!”

“Böyle aptalca düşünmeyi bırak ve biraz mantıklı ol. Bir psikopatın kan davası gütmek için seni seçmesi senin suçun değil. Yaşananların hiçbirini etkileyemezdin. Şimdi o hödük polislerin ne yapmaya çalıştığını anlat.”

“Olaylara onların gözüyle bakmalısın.”

“Bakıyorum zaten.”

“Yangın başlamadan önce neden okula gitme gereksinimi duyduğumu bilmek istediler.”

“Bunu açıklaman güç olmuştur. Şunu bir daha anlatsana.”

“Söylemiştim Fran; yeniden başa dönmeyelim. Her neyse, daha hastahane yatağında, oksijen çadırından çıkmamışken yağmur gibi soru yağmaya başladı.”

“Nankör herifler-”

“Bir okul yandı, ölenler oldu ve bir polis de katledildi; nasıl davranmalarını beklerdin? İkinci kez herkesten önce suç mahallindeydim.”

“Demek, kundaklama ve cinayet yüzünden senden kuşulanıyorlar? Mükemmel, Jon, neden hemen şimdi bir uçağa atlayıp buraya gelmiyorsun? Ya da yarın sabah? Neden bunlara katlanasın ki?”

“Bundan hoşlanacaklarını sanmam.”

“Seni orada tutamazlar.”

“Belki de tutarlar. Ayrılmayacağım Fran, Henüz değil.”
Fran’ın kızgınlığı şiddetli bir öfkeye dönüşmüştü:

“Neden?”

“Çünkü O burada. Ve bu nedenle siz güvencedesiniz; anlamıyor musun?”

Anlıyordu. Ve bunu söyledi. Sessizce.

Childes oturma odasına girdi ve karşı duvardaki kitaplıkta duran içki şişelerine yöneldi. Viski şişesini alarak kapağını açtı. Ve durdu. “Bu işe yaramaz,” dedi kendi kendine. “Bu gece değil.”

Şişeyi yerine koydu.

Sadece bir masa lambasının açık olduğu oda gölgelerle kaplıydı. Pencerelerdeki perdeler geceye açıktı. Childes, göğün ürkütücü bir metalik mavi parlaklığa bürünmüş olduğunu gördü. Ön cephedeki perdeleri örttü ve sonra arkasındaki pencereye yürüdü. Tamamen bulutların ardından çıkmadığı için hafif lekeli, beyaz ay bir komünyon ekmeğini andırıyordu; yamyassı ve incecik. Perdeleri çekti.

Elleri kadife kotunun cebinde, odanın merkezindeki kahve masasına yürüdü; hareketleri yavaş, neredeyse aylakçaydı (yine de tavırlarında bir ciddiyet vardı). İki günlük sakallı çenesini karartmıştı ve her nasılsa aynı zamanda hem bitkin, hem tetikte bakan gözlerinde bir yoğunluk vardı. Alçak masaya dikilmiş gözlerinde kararlı bir direnç okunuyordu.

Masanın yanındaki kanepeye oturdu ve elleri dizlerinde, ahşap masa üzerindeki küçük, yuvarlak nesneyi inceledi.

Lambadan yayılan ışık, aytaşının yarısaydam, alacalı soğukluğunu biraz da olsa kırmaktaydı; çivite çalan mavi taş, buz gibi, alacalı bir parıltı saçıyordu.

Kristal küresine bakan devri geçmiş, yaşlı bir kâhin gibi aytaşının derinliklerine baktı; güçlükle farkedilen gölgelerden büyülenmiş gibiydi. Aslında daha ötelere bakıyor, belki de kendi benliğinin derinliklerini arıyordu. Ama başka bir şey de aramaktaydı: Bir bağ, bir ilişki, bir *giriş kodu*.

Tek bulabildiği adlardı. Ve doğaüstü yüzler. Kelly, Patricia, Adele, Caroline, Isobel, Sarah ve Jane. Ve başöğretmen Kathryn Bates. Hepsi öldü. Kül oldu. Estelle Piprelly. Kül oldu.

Annabel. Öldü.

Ama Jeanette, yaşıyor. Amy, tatlı Amy. Yaşıyor. Ve Gabby. Yaşıyor.

Tuhaf, ama son üçü diğerleri kadar güçlü imgeler değildi; onlara dair düşünceleri yüzeysel, her nedense önemsiz, bu yeni şeyin bir parçası değillerdi.

Düşünceleri ölümler üzerinde odaklandı.

Tanımadıkları dahil.

Fahişe. Mezarında parçalanan çocuk. Başının üst yarısı kesilmiş yaşlı adam. Akıl hastahanesindeki diğerleri. Onları görmek veya seslerini duymak istemiyordu, çünkü başka bir şeyi -başka birini- aramaktaydı; fakat imge ve sesler gözleri önünde salınıyor, aklının içinde nabız gibi atıyordu... titriyor... büyüyor, soluyor... genişliyor, büzülüyor... kabarıp sönen ruhsal bir balon... puslu, beyaz bir top... bir ay-

Nefes nefese irkildiğinde eli alınına çarptı: bu ani ve keskin acı, gün boyu başını yemiş olan tekdüze ağrıyı bıçak gibi kesti. Yeniden kanepeye yığıldı.

Aklı neredeyse dokunmuştu.

“Vivienne?”

“Evet?”

“Ben Jonathan Childes. Bu saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm.”

Telefonun diğer ucunda bir süre sessizlik hüküm sürdü. “Kapıyı kapadım da,” dedi Vivienne. Childes, Paul Sebire’in kapının diğer tarafında olduğunu düşündü. “Nasılsın, Jonathan? O berbat olaydan sonra kendini toplayabildin mi?”

“Ben iyiyim,” dedi. “En azından bedensel olarak,” diye ekledi kendi kendine.

“Amy, yaptıklarından gurur duyuyor. Ben de.”

“Keşke-”

“Biliyorum. Keşke o kızları da kurtarabilseydin. Ancak anlamalısın; sen elinden geleni yaptın. Umarım o manyağı bir an önce yakalarlar. Evet, sanırım benimle konuşarak zaman yitirmek istemezsin. Amy odasında dinleniyor, ama sizi konuşturabilirim. Uyumadığını biliyorum, çünkü yanından az önce ayrıldım; aslında senden bahsediyorduk. Aradığına sevinecek.”

“Rahatsız etmem, değil mi?”

Vivienne sessizce güldü:

“Hayır. Şey... Buradan seslenmek yerine yukarı çıkıp söylesem daha iyi olacak.”

“Babası mı?”

“Evet. Aslında düşündüğün kadar kötü biri değil, Jonathan; sadece öyle görünmekten hoşlanıyor. Eninde sonunda razı olacak, göreceksin. Gidip Amy’i çağırayım.”

Childes bekledi; başı hâlâ ağrıyordu, o tekdüze zonklama yeniden başlamıştı. Bir tıkırtı ve Amy karşısındaydı işte.

“Jon? Her şey yolunda mı?”

“Evet, Amy. Sadece sesini duymak istedim. Birden buna gereksinim duyduğumu hissettim.”

“Aradığına sevindim.”

“Sen nasılsın?”

“Öğleden sonra aradığında olduğu gibi. Uykum var, ama nedeni o ilaçlar. Sorun yok. Doktor bugün aradı ve kesiklerin başlangıçta düşündüğü kadar kötü olmadığını söyledi. Onun deyimiyle, ‘güzel güzel iyileşiyorum’. Yarın evden dışarı çıkabilirim ve bil bakalım nereye geliyorum?”

“Hayır, Amy. Buraya değil. Henüz gelemezsin.”

“Nerede olmak istediğimi *biliyorum*, Jon, kiminle olmak istediğimi de. Tartışmanın yararı yok. Son bir kaç gündür düşünmeye vaktim oldu; sanırım Fran ve seninle ilgili

kıskançlığımı bir kenara bırakabilirim. Evet, kolay değil. Fakat yapabilirim.”

“Amy, uzak durmak zorundasın.”

“Neden olduğunu söyle.”

“Biliyorsun.”

“Benim için tehlikeli olduğunu düşünüyorsun.”

“Şu anda herkes için bir tehlikeyim. Bu akşam Gabby’i aramadan önce bile uzun uzun düşündüm. Bu canavar onun nerede olduğunu benim aracılığımla öğrenecek diye düşünmeye bile korkuyorum.”

“Polis yakında onu bulur. Adadan kaçması olanaksız.”

“Artık buna aldırıldığını sanmam.”

Yeniden keskin, delici bir acı. Childes derin bir nefes aldı.

“Jon?”

“Artık dinlenmelisin, Amy.”

“Yeterince dinlendim. Konuşmayı yeğlerim.”

“Yarın.”

Bu sözcükte rahatsız edici bir belirsizlik vardı.

“Bana söylemek istemediğin bir şey mi var?” diye sordu neredeyse sakınganca.

“Hayır,” diye yalan söyledi Childes. “Sadece bütün bu kargaşa olup biterken bir kenarda durmaktan yorulдум.”

“Yapabileceğin bir şey yok. Bu işi bitirmek polisin görevi.”

“Belki.”

Bu ses tonu Amy’i bir kez daha huzursuz etmişti. Bütün o soğukkanlılığa rağmen bu seste nefret vardı; zaptedilen, ama içten içe yanan bir öfke. Daha telefonu açtığında, konuşmaları henüz başlamadan bu gücü duyumsamıştı; inanılmaz, ama sanki telefon hattından hiddetli enerji ışınları akmaktaydı. Olanaksız şeyler düşünüyordu ve bunun farkındaydı; o zaman neden kendini bu kadar huzursuz, bu -hayali?-

güç nedeniyle böylesine zayıf düşmüş hissediyordu?

“Şimdi uyu, Amy,” dedi Childes. “Dinlen.”

Ve birden kendini çok yorgun hissetti; sanki Childes, bedeninin karşı koymaya cesaret edemediği bir buyruk vermişti. *Müthiş* yorgundu.

“Jon...”

“Yarın, Amy.”

Sesi boşluktan geliyor, yankı yapıyordu sanki. Ahize elinde ağırlaşmıştı.

“Peki, yarın olsun,” dedi yavaşça; göz kapakları olağanüstü ağırlaşmıştı. *Ne bu - telefonla hipnoz mu?* “Jon...” diyerek karşı çıkmaya çalıştı, ama tümcesini tamamlayacak gücü bulamadı.

“Seni düşündüğünden de çok seviyorum, Amy.”

“Biliyorum.”

Telefon kesildi. Bu anı, derin kayboluş duygusu onu neredeyse yeniden canlandırıyor. Ama Childes ona dinlenmesini söylemişti, uyumasını...

Ahize, parmaklarının arasından kaydı.

Childes telefonu kapattığında Amy’yi bu kadar güçten düşüren şeyin aldığı haplar olup olmadığını merak etti. Herhalde ağrı kesicilerin dışında bir yatıştırıcı da almaktaydı. Yüzünü yıkamak için banyoya gitti; o da yorgundu; saçma, ama aynı zamanda tetikteydi de. lâvaboyu soğuk suyla doldurdu, eğildi ve suyu yüzüne serpmeye başladı; her seferinde ıslak parmaklarını bir süre kapalı gözkapaklarının üzerinde tutuyordu. Sonunda doğruldu ve dolap aynasındaki yansımalarını süzdü; gözlerine baktığında taktığı yumuşak lenslerin çevresindeki kanlanmayı farketti.

Eğer aynalar ruhları yansıtıyorsa, gövdesinden dans edencesine yayılan kısa, beyazdan menekşeye dönüşen ışınları

da görebilirdi.

Ellerini ve yüzünü kuruladıktan sonra loş oturma odasına döndü. Bir kez daha kahve masasının yanındaki kanepeye çöktü ve bir kez daha viski içme dürtüsünü bastırdı. Duyularının anı olmasını istiyordu, onları köreltecek bir şey yapmayacaktı. Aytaşı daha da parlaklaşmış gibiydi, fakat içindeki mavimsi alev azalmıştı.

Başındaki ağrı, bu kez kısa aralıklarla yinelenen bıçak darbeleri gibi geri geldi. Ama teslim olmayacaktı. Bu uzun, çok uzun süreci sadece Amy ile konuşma gereksinimi kesmişti -ve ondan önce, Gabby'nin sesini duyma isteği- ve onlar tehlikeden uzakta, güvencede olduğuna göre artık böyle bir kesinti olmayacaktı. Yoğunlaşabilirdi. Ama canı yanmaktaydı; hem de nasıl. Gözlerini kapadığında hâlâ taşı görüyordu.

Fısıltılar işittiğinde gözlerini açtı.

Etrafına baktı. Fısıltı kesildi. Odada yalnızdı. Yeniden gözlerini kapadı.

Ve sessiz fısıltıları yeniden duydu.

Aklının seslerle birlikte gitmesine, onları emmesine ve onlar tarafından emilmesine izin verdi ve her şey birdenbire geliverdi (saatler süren araştırmanın, düşüncelerini salıvermenin, aramanın bir sonucuydu bu). Kar beyazı bir çukura yuvarlanmaktı bu; düşüş kolay ve yumuşak, iniş ise sarsıntısız, üzeri yastıklarla kaplanmış toprağa gömülmek gibiydi.

Fısıltılar.

Sesler.

Bazılarını tanıdı. La Roche Kız Kolejindeki öğrencilere aitti bunlar; ateşten girdaba daldıklarında birleşip eriyen bir et kütleleri olan, sonra da külden bir toz yığını haline gelen kızlara.

Diğerleri.

Küçük, cıvıltılı bir ses; tıpkı Gabby'ninki gibi. Fakat Gabby değil.

Diğerleri.

Ölümde bile deli olanlar.

Varlıklarını neredeyse *duyumsayabiliyordu*.

Onu uyaran sesler.

Onu kabullenen sesler.

Aklı, onlarla birlikte yalpaladı. Ve şimdi ayın kendisine dönüşmüş olan aytaşı, nabız gibi çarpıyor, titriyor, büyüyor, kuşatıyor... tehdit ediyordu.

... Ve bu kez o kötücül, hastalıklı akla tam olarak dokundu.

Memur Constable Donnely, yaşamın kutsal olduğunu düşünmeseydi -gece geç saatlerde yolun ortasında, farların ışığının altında donup kalmış tavşanların yaşamının bile- izlemesi gereken otomobili asla gözden kaybetmezdi herhalde.

Devriye aracının loşluğunda Childes'in kulübesinden çıktığını görmüştü; ayışığının altında her şey çok açıktı. Öğretmen, kiralık Renault'ya bindi ve gölgelerle kaplı yolda ilerlemeye başladı. Hedeflerinin yola çıktığını merkeze bildirdikten sonra, avıyla arasında uygun bir mesafeyi koruyarak onu izlemeye başlamıştı.

Tavşan (yaban tavşanı mıydı acaba? Yaban tavşanlarının dolunaya ilgi duyduğu ve onun arkasından amaçsızca koşturduğu söylenirdi) bir viraja girerken yolda belirivermiş ve Donnely tam zamanında frene basmıştı; işin doğrusu, hayvanı ezmek için direksiyonu hafifçe sağa kırmış ve araç yolun kenarındaki çiti sıyrıp geçmişti.

Tavşan yolun ortasında büzülüp kalmış, parlak ve kara gözlerinde anlamsız bir ifadeyle ona bakıyordu. Öyle ki, Donnely otomobilden çıkıp hayvanı kovalamak zorunda kalmıştı.

Polis memuru nihayet aracına binip köşeyi döndüğünde, Renault'nun kırmızı arka farları artık görünmüyordu.

Sanki araç ve sürücüsü, ayın aydınlattığı yeryüzü tarafından yutuluvermişti.

Çalan kapı zili Amy'nin uykusunu kaçırdı, ardından işitiği konuşmalar ise kendine getirdi. Seslerden biri kesinlikle babasına aitti ve oldukça kızgındı. Bitkin bir halde yorganı üzerinden attı, hafifçe topallayarak kapıya gitti ve konuşulanları anlayacak kadar açarak dinlemeye başladı.

Sesler hâlâ belli belirsizdi, ama belli ki babası vaktin ne kadar geç olduğundan yakınıyordu. Diğer iki sesi de tanıdığını düşündü. Kapıyı açtı ve geceliği üzerinde, merdivenin üzerinden aşağıdaki koridorda duran üç adama bakmakta olan annesine katıldı. Adamlardan biri babasıydı. Takım elbisesi üzerinde, herhalde geç saatlere dek çalışmayı planlıyordu. Diğerleri ise Müfettiş Robillard ve Overoy. Amy, Overoy'un neden adaya döndüğünü merak etti. Annesinin yanında, kulak kabarttı.

"Bu saçmalık, Robillard!" demekteydi Paul Sebire. "Onun hangi cehennemde olduğunu nereden bileyim? Doğrusunu söylemek gerekirse o adamı bir daha görmemeyi yeğlerim!"

Yanıt veren Overoy oldu:

"Kızınızın ondan haber alıp almadığını öğrenmeliyiz."

"Son bir kaç gün içinde kızıma telefon etmiştir herhalde; ama bu gece nerede olduğunu bilmediğinden eminim."

Amy ve annesi birbirlerine baktılar.

Vivienne, fısıltıyla "Geceliğini giy ve aşağı in," diyerek basamaklara doğru ilerledi.

"Müfettiş," diye seslendi inerken, "Jonathan bu akşam Amy'yi aradı."

Paul Sebire şaşkınlıkla karısına baktı; sonra bakışlarında bir sıkıntı belirdi.

“Ah,” dedi Overoy ve Vivienne’in koridora inmesini bekledi. “O zaman acaba onunla görüşebilir miyiz? Acil bir durum.”

“Bakın,” diye araya girdi Paul Sebire, “kızım uyuyor ve rahatsız edilmemesi gerek. Hâlâ kendini toparlayamadı.”

Yukarıdan bir ses geldi:

“Ben iyiyim.”

Sebire arkasını döndüğünde kızı aşağı inmekteydi. Amy, ona hiç bakmadı; zaten hastahane de Childes’e vurduğunu öğrendikten sonra babasıyla hemen hiç konuşmamıştı.

Overoy kaşlarını çatarak Amy’nin sargılı başını ve sol kolu dirseğinden eline kadar kaplayan alçıyı süzdü. Amy güçlkle dik durmaktaydı, aksıyordu. Elleri ve yüzündeki kapanmaya yüz tutmuş kesikler, önceki görüşmelerinde belleğine kazınan o pürüzsüz, açık teni lekeliyordu. Yaraların kalıcı bir iz bırakmamasını umdu.

Robillard, “Bu saatte rahatsız ettiğimiz için üzgünüz, Bayan Sebire,” diyerek özür diledi; arkasındaki kapı açık, koridorda öylece dikilmekten oldukça rahatsız olmuş görünüyordu, “ama Bay Sebire’e açıkladığımız gibi, çok önemli bir konu.”

“Önemli değil Müfettiş,” dedi Amy. “Jon’u ilgilendiriyorsa zevkle yardımcı olurum. Bir sorun mu var?”

“Dinlenmelisin, Amy,” dedi Paul Sebire; sesinde kızgınlık yoktu.

“Saçma! Doktor yarın ayağa kalkabileceğimi söyledi; biliyorsun.”

Overoy araya girdi:

“Kazaya çok üzüldüm. Jon yaralarınızdan bahsetti.

Şey... gözünüz nasıl?”

Amy, geliş nedenlerini öğrenmek için sabırsızlanmasına rağmen gülümsemeyi başardı:

“Ciddi bir hasar yok, görüşüm kısıtlanmayacak. Sargının nedeni mikrop kapmasını önlemek ve gözün dinlenmesini sağlamak. Şimdi bütün bunların ne demek olduğunu anlatın. Lütfen.”

Vivienne, kızına yaklaştı ve elini beline sararak onu kendine çekti.

“Bay Childes bu akşam evinden çıkıp gitti,” dedi Robillard. Amy, müfettişin omzunun üzerinden, kapının dışında birden çok polis aracı olduğunu görebiliyordu. Boğazına bir şey gelip oturdu. “Devriyelerimizden biri,” diye devam etti Robillard, “şey, ona göz kulak oluyordu, ancak korkarım yolda izini yitirdi.”

Amy başını hafifçe salladı, olanları anlamıyordu.

“Sizi arayıp nereye gittiğini söylemiş olabileceğini düşündük,” dedi Overoy, nikotinin sararttığı parmağıyla alnını kaşıyarak.

Amy bir ona, bir Robillard’a baktı:

“Evet. Evet, aradı, ancak bir yere gideceğine dair tek bir söz etmedi. Sesi biraz yorgun geliyordu. “Neden bilmek istiyorsunuz? Şüpheli değil herhalde, değil mi?”

“Bildiğim kadarıyla asla da olmadı, Bayan Sebire,” diye yanıtladı Overoy, hafif ama belirgin bir gururla meslektaşını süzerek. “Buraya gecenin son uçağıyla geldim, çünkü onunla konuşmak istiyorum. Ayrıca ada polisine bir tutuklama konusunda yardımcı olmayı da umuyorum.”

Nefes almak için biraz ara verdi ve çevresindekileri süzdü. “Bu çılgınlıktan kimin sorumlu olduğunu öğrendik. Araştırdık ve hâlâ adada olduğunu biliyoruz. Ve o, Jonathan Childes’e bizden önce ulaşabilir.”

Childes bir süre Renault'nun içinde kalakaldı; birden içini bir korku sarmıştı.

O; büyük, ay ışığının aydınlattığı bir göl imgesi yaratarak kendisini buraya çekmişti. Adada o kadar büyük bir göl yoktu, ancak evet, geniş bir su birikintisi vardı; uzun süre önce suyla kaplanan bir vadi. Su, vadinin etrafındaki ağaç ve terkedilmiş evleri kaplayarak bir tür sarnıç oluşturmuş; nehirlerin denize ulaşmasını engellemek içinse büyük, betondan bir baraj inşa edilmişti.

Bir ses -hayır, bir düşünce- onu ayartmış, bir vaatle buraya sürüklemişti.

Bu düşüncenin kışkırtıcısının biçimi, özdekliliği yoktu. Childes yoğunlaştığında, bilinci kendi çevresini içeriye, aşağı yukarı tanımlanmış bir düşünce çizgisine çekmiş ve gözlerinin ardındaki bir noktada hafif bir parlaklık oluşmuştu; aklının duvarında tüm gücüyle parıldayan, tüm diğer imgeleri ve mantığı dışlayan, ay şeklinde bir şey.

O, Childes'i burada istemiş, Childes de direnmemişti. Vaat neydi? Ya dürtü?

Cinayetlerin sonu. İşkencenin bitmesi. Belki de Childes'in kendi gizemine bir yanıt.

Bu düşünce, aracın kapısını açmasını sağladı; tıpkı bu noktaya ulaşmak için kendisini boş yollara vurmaya zorladığı gibi. Kulübeden ayrıldığında izlendiğinden emindi -herhalde bir polis aracı tarafından- çünkü artık gece-gündüz gözlem altında olduğunu varsayıyordu; ancak bir süre sonra arkasındaki otomobilin farları kaybolmuş, araç herhalde başka bir yola sapmıştı. Belki de en sonunda paranoyak olup çıkmıştı; kim onu suçlayabilirdi ki?

Mevsime rağmen gece serindi; denizden esen soğuk hava, günün sıcağından sonra toprağı yatıştırmak istiyordu

sanki. Kazağı ve kadife kotu, sırtını sarsan bir titremeye kapılmasını önleyemedi ve ceketinin yakasını çekerek düğmelerini ilikledi. Dolunay henüz bulutlarla örtülmemiş, yalın bir ısıltıyla doğayı aydınlatmaktaydı; toprak yabansı bir dinginliğe bürünmüştü. Gölgeler ise derin ve uzlaşmaz birer karanlıktı sadece. O yuvarlak ışık göğü öylesine aydınlatmaktaydı ki, milyonlarca yıldız zar zor seçiliyordu. Childes baraja doğru yürürken, manzara, bu ürkütücü parıltının altında donup kalmış gibiydi.

Duyuları tetikte ve keskin, gözleri durmaksızın etrafındaki alanı tarıyordu. Hareket etmeyen bir yaratığın çevreyle kolayca bütünleşebileceğinin farkındaydı; çalılıklar yer yer öyle

koyu, yer yer öyle yabansı biçimlerdeydi ki... Şuradaki ayrıksı çalılık sinmiş bir hayvan, dışarı uzanmış kalın kökleriyle ilerideki ağaç kütüğü oturmakta olan bir adamı olabılırdi pekâlâ; solundaki ağaç yığını pusuya yatmış birini kolaylıkla saklayabilir, önündeki bitkiler sinmiş bir yırtıcıya örtü olabılırdi.

“Bir devriye aracı tarafından izlenmediğim için üzülüyormuyum acaba,” diye düşündü. Belki de kulübeden çıkmadan önce Robillard’ı aramalıydı. Ama bu durumda ona, -ki adam en iyi olasılıkla kendisinden kuşkulanıyordu- akşamın erken saatlerinde aklının nihayet başka bir akılla birleştiğini nasıl açıklayabilirdi ki? Farklı olan birleşmenin bütünselliğiydi; bu kez saldırıda olan Childes’ti ve araştırmış, derinlere inmiş, gücüyle başlangıçta diğerini afallatmış ve ardından onun tarafından emilmişti.

O’nun tarafından!

Yaratık, geçmiş dehşetlerle onu iğnelediğinde patlak veren sessiz, acı verici ruhsal savaşı nasıl açıklayabilirdi? Ölümler bir film taslağı gibi tekrar gözlerinin önüne serilmişti ve her bir kare, duyguları, kokuları, olayın verdiği acı ve

korkuları içermekteydi; sinema sanatında yeni, muazzam bir boyuttu bu; Dördüncü boyut. Ve her şey gelişigüzel bir düzendeydi.

Alnına giren testere ağzına güçsüzce itiraz eden yaşlı adam.

Kravatla asıldığı merdivenin üzerinde salınan, ölümden kurtulmuş, ancak bu çetin sınavın izlerini taşıyacak olan Jeanette.

Parçalanmış iç organlarını daha önce de görmüş olduğu fahişe. O sırada, bunun, korkunç imgelerin oluşturduğu bir selin başlangıcı, eski bir karabasanın dönüşü olduğunu bilmiyordu.

Kelly'nin kömürleşip kurumuş eli.

Daha yangın başlamadan önce tutuşan okul.

Parçalanmış ölü çocuk ve mezarının yanındaki çimlere saçılmış, çürük iç organları.

Annabel. Gabby'le karıştırılan zavallı Annabel ve bir paketin içine konulmuş küçük parmakları.

Estelle Piprelly'nin korkunç ölümüne de ilk kez tanık olmuştu; boynu kırılmış, çaresizce yerde yatmakta olan Piprelly ve kıvrılarak üzerine doğru gelen ateşten bir patika.

Bu dehşeti, pragmatik -veya dogmatik- bir yasa adamına açıkla bakalım. O'nun kendisini beklediği yeri nasıl bildiğini, aklının içinde hızla ilerleyen bir dalga gibi açılan o imgeyi, ayın gümüşlediği büyük gölü açıkla, her şeyin burada çözüleceğini. Böyle şeyler ne açıklanabilir, ne de mantıklılaştırılabilir; onlar yalnızca sezmek ya da inanmak içindiler. Böyle bir inanç fazla kimsede bulunmuyordu. Ve yaşamının büyük bir dönemi boyunca kendisinde de yoktu.

Kabaca temizlenmiş park alanını geçmişti; sarnıcı çevreleyerek barajın altındaki vadiye inen dar yolun gerisinde, çalılık ve ağaçlardan temizlenmiş bir toprak parçasıydı burası.

Baraja kadar uzanan geniş basamaklı bir merdiven işlevi gören kütükler çıktı. Barajın üzerine ulaştığında duraksayarak, her iki tarafı bel hizasında, kalın parmaklıklarla örülü uzun, dar beton yolu süzdü. Yolun orta kısmı, yağmur sularının sarnıcı taşırabileceği durumlarda suyun akıp gitmesi için daha yüksekti; düzenli aralıklarla dikilmiş kalın beton direkler ise parmaklıkları güçlendiriyordu. Turistler, ziyaretlerini duvarlara kazıdıkları yazılarla imlemişti; yol yüzeyindeki geniş aralıklı, paralel birleşme noktalarından koyu renk çimenler fışkırıyordu. Yolun diğer ucunda, suyun dev duvarın tabanındaki pompalama istasyonuna akıtıldığı noktada, yapıya gömülü olduğu için barajın bir parçası gibi görünen sekizgen bir su kulesi yükselmekteydi.

Childes, saçlarında hafif bir rüzgâr, yürüdü. Barajın tepesinde kendini korunmasız hissediyor, sürekli önündeki yolu süzüyordu. Ayışığı her nasılsa manzarayı doğadışı bir biçimde yıkamakta, gerçeküstü, donuk bir etki yaratmaktaydı. Göl öylesine pürüzsüz bir katılığa bürünmüştü ki, hafifçe buruşturulmuş alüminyum bir tabakayı andırıyordu; yine de ışıklar saçan bu yüzeyin altındaki devasa su yığını, bütün uğursuzluğuyla kendini hissettirmekteydi; gizli, ama tehdit edici. Aşağı düşmek, zifiri karanlık bir cehennem tarafından emilmek, boğulmak değil parçalanmak demekti.

Diğer uca yakın kemerlerin üzerindeki köprümsü oluşuma çıkarken dar basamakları saydı: Yedi. Merkeze ulaştığında bekledi; yalnız ve korkmuş, fakat kararlı.

Bulunduğu yükseklikten denizi işitiyordu; gece öylesine berraktı ki, birbiri ardına uzaktaki sahile vuran dalgaların ince, beyazımsı köpüklerini bile gözlerinin önüne getirebilmekteydi. Suyla kaplanmamış taraftaki korkuluktan uzanıp baktığında yüzüne güçlü bir esinti vurdu. Üzerinde bulunduğu eğimli duvarın altında, suyun taşmasını önlemek için

yapılmış beton havuzu ve fazla suyu vadinin altından denize götüren yeraltındaki su yolunun başlangıcını görebiliyordu. Havuzun biraz ötesinde beyaz pompalama istasyonu, onun arkasında da başka bir parlak, düz alan bulunmaktaydı; işleme tesisinin atık gölüydü bu. Vadinin ötesinde, gece geç saatlere kadar oturanların evlerinden gelen ışıklar parlıyordu. Tasasız rahatlıklarına imrendi.

Gözlerinin önünden kanatlı bir yaratık geçti; huzursuz bir kuş için fazla düzensiz uçan bu hayvan, bir yarasaydı herhalde. Geceyle uyum içinde, gölgelerin arasında yitip gidiyordu. Yumuşak kanat çırpışları, korkmuş bir yüreğin kararsız çırpınışlarını andırıyordu.

Childes, yüzü ayışığının altında solgun ve pürüzsüz bir maske, burada takılıp kalmıştı. İmgeler aklını bir kez daha istila etti ve yeni bir güçle saldırdı; bunları yaratana hükmeden kötülüğün boyutlarını bir kez daha merak etti. Son bir kaç günü dışa dönük ruhsal bir arayışla geçmişti ve bu çabalara güç katan da, yalnızca kendi eşsiz güçlerini giderek daha da çok kabullenmesiydi. Bilinçaltında bildiği, ama onca yıldır reddettiği şeye direnmiyordu artık; bu kişisel kabulleniş, duyularını coşturmuş, gizemli yetisine güç katmıştı.

Geçmişteki diğer anları, şans veya rastlantı deyip üzerinde durmadığı içgörülerini ve o ruhsal sızıntıyı bastırışını anımsamıştı; bugüne dek böylesi olayların anılarını dahi reddetmekteydi.

Hatırladıkları arasında, bir otomobilin tekerlekleri altında öleceğini gördüğü çocukluk arkadaşı da vardı; bu görüşten bir kaç hafta sonra çocuk, böyle bir kazayla yaşamını yitirmişti. Ve çok az gördüğü amcası. Son görüşmelerinden sonra, bir kalp hastalığı nedeniyle hareket yeteneğinin kısıtlanacağını sezmiş, bir kaç ay sonra amcası koroner sertleşme sonucu felç olmuştu. *Ve annesinin ölümü kanser,*

bedenini tahrip etmeden uzun süre önce gözünün önüne gelmişti.

Bundan bahsettiğinde babası ona acımasızca davranmıştı, tıpkı annesinin ruhu ona geldikten sonra dayak yemesi gibi. Childes anımsıyordu; babası onu dövmüştü, çünkü annesinin ölümünün sorumlusu olarak bu önbiliyi görmekteydi; ona göre kadının korkunç sonunu *başlatan*, oğluydu. Onu öyle kötü cezalandırmıştı ki, burnu ve üç kaburgası kırılmıştı. Babası, ambülanstaki adamlara ve ardından doktorlara, annesinin ölümüyle çok sarsıldığını ve merdivenden düştüğünü söylediğinde, korkuyu, hatta bağlılığı kullanarak bu sözlerini doğrulatmıştı.

En kötüsü de, sonraki heyecanlı günlerde, babasının onu acımasızca dövme nedenini *haklı görmeye* başlamış, annesinin ölüm nedeninin kendi önsezisi olduğuna *inanmıştı*; bu önsezi kötücül bir büyücünün lanetiydi sanki. Bu kabullenişin devamı da gelmiş, arkadaşının trafik kazasında ölümünden ve amcasının kalbindeki hastalıktan da kendisinin sorumlu olduğuna inanmıştı.

Suçluluk duygusu, kırık kemikler ve eziklerin verdiği acıdan çok daha baskındı ve kısa bir süre sonra, yaralarından çok denetsiz bir pişmanlığın sonucu olan heyecan dindiğinde, aklı kendi içinde koruyucu bir duvar örmüş ve suçluluk duygusuyla birlikte ruhsal yetisini kabullenmeyi de dışlamıştı. İkisi elele, aynı şeyin parçaları olmuşlardı ne de olsa.

Ve üç yıl önceki o çocuk katili, her nasılsa aklındaki kuşatmayı dağıtmış, önbili sürecini bir kez daha harekete geçirmişti.

Şimdi ise ruhsal duvarı yeni bir katil tarafından yıkılmış; sızıntıyı, düzensiz bir akıntıya dönüştürmüştü.

Öyle ki, bilinçaltı, onu kendi çocukluğundaki acıya, yanıt bulmak için can attığı o gizlenmiş parçasına tanıklık

etmeye göndermişti. Ve çocuktaki güç öylesine büyüktü ki, o da gelecekteki kendini görmüştü. Çocuk Childes'in odasının köşesinden ona bakan varlık, olgun Childes'ten başkası değildi!

Bu yanıtlar başka sorular doğurmaktaydı elbette; ancak bunlar insan ruhuna, yaşama ve akla dair gizemler barındırdıkları için belki de asla çözülemeyecek sırlardı.

Barajın üzerinde beklerken aklından geçen bunlardı işte. Umutlu fakat sakıngan bir canlılığa kapılmıştı; duyumsal bir eşikteydi sanki. Yukarı baktığında, ayın buz gibi parlaklığının dahi olağanüstü haşmetli olduğunu gördü; yabansı, coşkun bir dirilikle gökyüzüne hükmetmekteydi. Childes'in bedeni gerginlikle sarsıldı.

Yalnız olmadığını duyumsamıştı.

Arkasını, gelmiş olduğu yönü süzdü.

Hiçbir şey.

Önüne, barajın diğer ucuna baktı; oradaki karanlığın içinde daha çok ağaç ve çalılık, ayrıca başka bir dönemeçli yol vardı.

Ve hareket eden bir şey.

Perdeleyici karanlığın içinden onu seyretti ve şeytanca gülümsedi.

Nihayet. Buradaydı işte.

Bu iyiydi, çünkü artık zaman gelmişti. Şimdi, dolunayın altında. Uygun bir zaman.

Ağaçların altından baraja doğru ilerledi.

Eğer korkunun sınırı varsa, Childes o sınıra ulaşmıştı. Düşmemek için parmaklığa tutunmak zorunda kaldı; bacakları birden öylesine güçsüzleşmişti ki. Karnı, delice uçuşan tüylerle doluydu sanki; göğsündeki gergin sertlik, kaçmaları-

na izin vermiyordu. Kolları dahi uyuşmuştu; kasları işe yaramıyordu artık.

Ayıışığının altındaki siyah, hantal siluet, barajın üzerindeydi. Geniş, tıknaz bedeni; akışkanlıktan yoksun, beceriksiz bir sürüklenişle, hafifçe yalpalayarak yaklaşıyordu.

Ve Childes, aklının içinde sinsi bir kahkaha duymaya başladı; dondurucu, hapsedici, alaycı bir kahkaha.

Childes, parmaklığa daha da yaslandı. *Tanrım, akli aklımın içinde ve hiç olmadığı kadar güçlü!*

Ayıışığının aydınlattığı siluetin hatlarını seçebiliyordu artık. Kıvrıkcık, keçeleşmiş saçların altındaki geniş, eğimli omuzları. Burnu, çenesi. Dümdüz alın ve yanaklar. Ağız niyetine kocaman, sırtan, koyu bir yarık.

Su kulesini geçtiğinde, hantal gövdesinin büyük bir kısmı, Childes'in bulunduğu yükseltiye uzanan basamakların ardında kalarak gözden kayboldu. Bir an için sadece başı ve omuzları görünür olmuştu.

Gözleri hâlâ gölgeliydi; alttaki göl kadar derin ve en az onun kadar kötücül kara çukurlar.

Basamakları çıktığında mezarından yükselen bir bedeni andırıyordu; geniş, dağınık saçları, sırtışı, görünmeyen gözleri, yaklaşması, yakınlaşması, öne atılan ve ona uzanan düşünceleri. Yürümekten çok, *yer değiştiriyor* gibi görünen, neredeyse biçimsiz bu küttele rahatsız edici bir şey daha vardı; yaklaştıkça ağır ağır -çok ağır- belirginleşen bir şey. Yürüdü, yürüdü ve aralarında üç metre kaldığında durdu.

Ancak o zaman, o geniş, mehtaplı yüze bakıp küçük ve siyah, delici gözlerini gördüğünde rahatsızlığının nedenini kavradı; çünkü kadın konuştuğunda, sesi, cinsiyetine dair en ufak bir ipucu bile vermiyordu; o kadar alçak, o kadar kulak tırmalayıcı bir sesteki ki bu...

“Bu oyundan... hoşlandım!” dedi kadın; her bir sözcük yavaş ve ayırık.

Sessiz, kıkırtılı kahkahası en az sesi kadar çirkindi, fiziksel darbeler kadar da vurucu. Parmaklığı daha sıkı kavradı.

Kadın bir metre daha yaklaştığında, uzun, dökümlü eteğinin altındaki ayak bileklerinin şişmiş olduğunu farketti; giydiği bağcıklı ayakkabıların üzerinden taşmıştı bu bilekler; sanki eti erimekteydi. Gövdesinin üst kısmını çok büyük, kat kat olmuş bir parka kaplıyordu.

Childes dik durmaya çalıştı. Kafasının içinde karmaşık düşünceler vızıldamakta, midesindeki bulantı boğazına vurmaktaydı. *Bu kadının kokusunu alabiliyordu. Manyaklığını koklayabiliyordu!* Güçlkle yutkundu ve tükenmekte olan gücünü toplamaya çalıştı.

Söyleyebildiği tek şey “Neden?” oldu.

Sözcük ağzından çatlak bir ses gibi döküldü, ama o anladı. Kadının duygularındaki değişimi sezdi, *duyumsadı*; eğlence bitmişti.

“O’nun için,” dedi o alçak, cinsiyetsiz gıcırtyla. Boyunu yukarı kaldırarak yüzünü aya doğrulttu. “Efendim için.”

Ağzını açtı ve Childes o kıvrık, şekilsiz dişleri gördü. Ayı içine çekiyormuşçasına derin, cızırtılı bir nefes aldı. Baş alçaldığında kısacık, ürkütücü bir an için, ay, o karanlık ve acımasız gözlerde yansıdı. Sanki parıltı, benliğinden yayılıyordu; gözleri birer pencere, ay ise içine girmiş, bedenini doldurmaktaydı. Görüntü geçiciydi, ama imge öylece kaldı.

“Söyle... söyle, kimsin sen?” diye haykırdı Childes, artık kendi aklından dahi emin değildi.

Devasa kadın, konuşmadan önce bir süre onu süzdü; gözlerindeki parıltı gitmiş, yerini farklı bir ışık almıştı. “Bilmiyor musun?” diye sordu. Sözcükler ağırdı, ama önceki

kadar değil. “Hiç mi öğrenmedin benden? Oysa ben senden çok şey kaptım, tatlım!”

Childes artık parmaklığa eskisi kadar dayanmıyordu. “Anlamıyorum,” diyebilirdi sesini titretmemeye çalışarak; bacaklarındaki aralıksız titremenin durması için dua ediyordu. “Yalnızca bir kadın,” dedi kendi kendine, “bir ‘O’ değil. Yalnızca bir kadın! Ama deli bir kadın,” diye fısıldadı kafasının içinden hafif, alaycı bir ses. “Olağanüstü güçlü ve manyak bir kadın,” diye iğneledi. “Ve ölesiye korktuğunu biliyor, tatlım.”

“Senden kızı çaldım.” Kıs kıs güldü. Ruh hali yine değişmiş ve bu değişim Childes’in benliğinde de esmişti; sanki duyuları, bu kadının ayrılmaz bir parçasıydı.

“Ama senin kızın değil...” dedi şeytanca, “... ne yazık. Diğer küçük kız. Zavallı öyle kıvrandı, öyle bağırdı ki.”

Childes’in içinde bir öfke kıvılcımı, korkusunun karanlığı içinde yanan küçük bir alev parıldadı. Alev yayıldı ve karanlığın bir kısmını geri çekilmeye zorladı.

“Sen... Annabel’i... öldürdün,” dedi donuk bir sesle.

“Ve diğerlerini.” Sesi hafif -ve neşeli- bir hırıltıydı şimdi. “Diğerlerini unutma. O kızlar da efendim içindi.”

Barajın üstünde esen rüzgâr şiddetlenmiş ve soğumuş, Childes’in kıvrılmış klapalarına çarpıyordu. Denizin tuzlu kokusunu taşımaktaydı.

“Onları öldürdün!” dedi.

“Onları ateş öldürdü, tatlım. Ve beni durdurmayı deneyen kadını. Evdeki geri zekâlıları da. O yerden öyle hoşlanmıştım ki.” İri gövdesi daha da yaklaştı ve bir şeyler tezgahlanmışçasına başını öne uzattı; gümüş ışık, matlaşmış kıvrıcık saçlarında bir hale olmuştu. Gözleri bir kez daha karanlık çukurlarda gizliydi. “O yerden öyle hoşlanmıştım ki!” diye yineledi fısıldayarak. “Tımarhanem. Kimse o kâcıkların

ağlayıp sızlanmasına inanmıyordu. Onları yalnız yakaladığımda yaptıklarına hangi akıllı *inanırdı* ki? Kim güvenir delilere? Ne zevkli, ne eğlenceliydi! Ne yazık ki bitti. Ama giderek yaklaşıyordun, değil mi tatlım? Ve beni ele verecektin. Bu da efendimi çok kızdırdı.”

Artık beton parmaklığa sadece tek eliyle tutunuyordu:

“Hâlâ anlamıyorum. Ne efendisi?”

Alaycı bir bakışla Childes'i süzdü; en azından Childes, komik bir bakış imgelemişti. “Bilmiyor musun? Onun kutsal gücünü içinde hissetmedin mi? Ayın devriyle azalıp güçlenen ay tanrıçasının gücü. O gücü akıllarımızda hissetmiyor musun? Sende de onun armağanı var tatlım, anlamıyor musun?”

“Görüler...”

Kadın sabırsızlandı, siniri Childes'in duyularında gürlüyordu. “Her ne diyorsan bu önemli değil. O yeteneği paylaştığımızda, akıllarımız birleştiğinde *-şimdiki gibi!* gücü çok yoğundur... çok güzel... çok kudretli.” Bu düşünce nefesini kesmişti. Gövdesi sağa sola sallandı ve yüzü tekrar yükseldi.

Çılgınlığının kokusu öyle keskindi ki.

Hareketsiz kaldı ve başı alçaldı:

“Makinelerle ne yaptığımızı anımsamıyor musun? Küçük oyunumuzu?”

“Bilgisayarlar mı?” Hayretle başını salladı:

“Ekranlarda ‘AY’ sözcüğünü yazan sendin!”

Kadın güldü; sesi tehdit ediciydi:

“O sözcüğün *akıllarında* belirmesini sağlayan *sendin!* makinelerde değil, sevgili aptalım! Birlikte yaptık; ikimiz, değerli kızlarının görmelerini istediğimiz şeyi görmelerini sağladık! Ve sen de *benim* görmeni istediğimi gördün!”

Yanılsama. Her şey bir yanılsamaydı; ve belki de hiçbir

şeyin gerçek olmadığını bilmek daha mantıklıydı.

“Fakat neden,” diye yalvardı, “Tanrı aşkına, neden ölmeleri gerekiyordu?”

“Tanrının değil, tanrıçamız aşkına! Kurbanlık koyunlar, tatlım. Ve ruhsal enerjileri için. Gerçi çoğunda pek bir şey yoktu. Yine de okulda boynunu kırdığım kadın oldukça farklıydı.”

“Bayan Piprelly mi?”

O dev, eğimli omuzlar sarsıldı:

“Eğer adı buysa. Anlatmak istediğim enerjiyi anlıyorsun, değil mi? Sanırım sen buna ‘tinsel güç’ veya başka bir şatafatlı ad bulmuşsundur. İşte buraya gizlenmiş enerji.”

Kalın parmağıyla alnına vurduğunda, Childes ellerinin ne kadar büyük olduğunu farketti ve içten içe ürperdi. Güçlü, tıpkı gövdesi gibi şişkin ellerdi bunlar.

“Ama o kadın seninle karşılaştırılmaz bile, tatlım. Yo, sendeki özel bir güç. Benliğini araştırdım ve ruhuna dokundum. Böyle bir güç, bu kadar zaman boyunca bastırılmış! Ancak artık bana ait.”

Sırtarak yaklaştı.

Childes “Diğerleri...” dedi çabucak; öfkesinin yükselmesi, benliğine güç vermesi için zamana gereksinimi vardı. “Neden parçaladın onları?”

“Ruhlarının tadına iç organları yoluyla baktım. Tek yol budur, anlıyor musun tatlım? İçlerini boşaltıp yeniden doldurdum; ama kendi organlarıyla değil. Hayır, organları geri verilseydi ruhlarını kurtarmaya çalışırlardı. O ruhlar tanrıçamıza ait. Bunun yerine onlara taşı, tanrıçanın dünyadaki fiziksel varlığını bıraktım. Aytaşının içindeki dünyevi tine tanık oldun, değil mi, O’nun özü olan küçük, mavi parıltıya? O’nun için ölmek zorunda olan talihsizlere armağanımdı bu.”

Manyak. Tam bir manyaktı. Ve çok yakınında.

O dev ellerinden birini uzattığında, Childes, benliğini buz gibi kavrayan bir dehşetle donakalmıştı. Parmaklar yavaş yavaş açıldı ve ayın ışığı avuç içinde parıladı.

“Sana da bir armağanım var,” diye fısıldadı ve teklifinin anlamını düşünerek gülümsedi.

Açılmış avucunun içinde küçük, yuvarlak bir taş bulunuyordu. Nedeni, bu manyağın dağıtıcı, parçalayıcı aklının kendi aklına etkisi, gördüğü bir yanılısma da olabilirdi; fakat taşın içinde bir parıltı vardı; ayışığının güçlendirdiği mavimsi bir fosfordu bu. Bu parıltının içinde tüm ölümleri gördü.

Hem korku hem de öfke dolu bir çılgılla kendisine uzanan ele vurdu; aytaşı havaya yükseldi. Bir yay çizip barajın koyağı olan boşluğa düşerken, kısa ömürlü bir kuyruklu yıldız gibi, parıltısını yitirmişti bile.

Çılgın, ama gizemli bir güç taşıyan kadın sessizce duruyordu; eli hâlâ açık, gölgeli gözlerini barındıran yüzü anlaşılmaz. Childes de donakalmıştı; aralarındaki hava her nasılsa elektriklenmişti, her bir tüyünü dimdik yapan sinsi, ürpertici bir akım bedeninde gezmekteydi.

Aklına boşanan bir düşünceyle sendeledi.

Amy'di bu; yolun kenarındaki alçak duvarın altında kıvrılmaktaydı. Yüzü, cam parçalarıyla dolu bir iğne yastığını andırıyordu; boynu anormal bir şekilde bir ağaç köküne doğru kıvrılmış, açık ağzından kan damlıyordu.

“Hayır!” diye haykırdı.

Düşünce kayboldu.

Ve kadının yüzündeki karanlık yarı, bir sırtışa dönüştü.

Başka bir görüntü, başını eline gömmesine neden oldu.

Jeanette merdivenin üzerinde sallanmaktaydı; kravattan bozma ilmikle sıkıştırılmış boynunun kenarlarındaki deri buruşup şişmişti. Kabarmış dili ağır ağır dudaklarının arasından çıkıyor, topraktan çıkan mor bir solucan gibi giderek uzuyor,

çenesinden aşağı inerek sımsıkı gerilmiş boğazı üzerinde kıvranıyordu. Yuvalarını zorlayan gözlerinden önce biri, sonra da diğeri fırlayarak yanaklarının üzerinde salınmaya başladı. Bacaklarının arasından süzülen berrak, sarımsı sıvı önce ayağındaki beyaz çorabı ıslattı, sonra da düzensiz aralıklarla merdiven boşluğuna damlamaya başladı.

“*Bu gerçek değil!*” diye haykırdı Childes.

Gabby, uzanmış. Küçük beyaz bedeni çıplak ve devimsiz, ölüm kadar durgun ve sessiz. Karnı yarılmış, yapış yapış ve buharı tüten iç organları dışarıda, yapışkan parazitler gibi kıvranıyor, titriyorlar. Kendisi olan bu kaygan şeyler kaçarken, ağzı açılmaya başlıyor. El parmakları yok. Ayakları budanmış ve ayak parmakları da eksik. Onu çağırıyor: *Babaaaa... Babbaaa... BabbAAA!*

“*Yanılsama!*” diye bir çığlık attı.

Karşısındaki yaratık gülmekle yetindi; derin, gırtlaktan gelen ve en az çarpık aklı kadar kötücül bir sesteki işittiği.

Görünmez bir gücün indirdiği darbeyle, başı yana savruldu. Sızlayan yanağına dokunduğunda bir sıcaklık duyumsadı. Ama kadın kımıldamamıştı bile. Hemen ardından hayalarını kavrayan soğuk, demirden parmaklar, şiddetli bir acıyla iki büklüm olmasına neden oldu; o ise kıs kıs gülmekteydi.

“*Yanılsama mı demiştin, tatlım?*”

Görünmez el ateşe dönüşüp makatına saplandığında ise haykırdı ve alevden parmaklar o dar geçidi alazlayarak ilerlediler. Şimdi acı, iç organlarına yönelmiş, dokunuşuyla onları eritip pelteleştirmenin peşindeydi.

“*YANILSAMA, HA?*” diye buyururcasına seslendi kadın.

Ve duyumsadığı acı inanılmayacak kadar büyük olmasına rağmen -içinin dağıldığını hissediyordu, parmakları kaskatı kesilmiş, başı öne düşmüştü- bunların gerçek

olmadığını kavradı. Yaşamakta olduğu sarsıcı şiddet, korkuyu defetmişti; korkuyla birlikte, kadının düşünceleri üzerindeki denetimini de.

Bu kavrayışla birlikte acı da diniverdi. Yine de güçten düşmüş, parmaklığa yığılıp kalmıştı. Bunca zamandır devinimsiz durmuş olan kara siluete baktı.

“Yanılsama!” diye yanıt verdi soluk soluğa.

Kadının öfkesi bir bora olup üstüne çullandı ve onu beton parmaklığa doğru itti. Gözbebeklerinin tırmalandığını duyumsadı; görüşü bulanıklaştığında parmakları, büzülen lenslerine uzandı ve onları gözlerinden çekip aldı. Elindeki buruşuk lensleri yere attıktan sonra, gözlerini kırptırdı ve ayakları üzerinde doğrulmaya çalıştı.

Gizemli bir güç onu yere yapıştırmaya çalışıyordu, ama Childes kendini yukarı çekmek için bir çıkıntıyı kavradı ve direndi. “*Gerçek değil,*” diye söylüyordu kendi kendine, “*gerçek değil, gerçek değil!*” Ne yaptığını tam olarak bilmeden, önünde durmakta olan çirkinliğe vurdu. Gövdesiyle değil. Yumruklarıyla da değil. Akıyla. Kadına akıyla bir darbe indirdi.

Sarsıldığını gördüğünde afalladı.

Kadın tekrar üzerine yürüdüğünde Childes yine yalpalandı ve belkemiği parmaklığın üst kısmına çarptı. Ama bu kez aldığı ruhsal darbe daha yumuşak, daha az etkiliydi.

Sesler işitti; uzak ve sanki boşluktan gelen, varolmayan sesler. Kafasının içindeydiler, en az kadının kendisine yönelttiği acımasız düşünceler kadar gerçekdişiydılar. Childes, kadının aklını yeniden zorladı ve ürktüğünü hissetti. Bu, olanaksızdı; bunu çok iyi biliyordu; fakat onun canını yakıyordu işte.

Sesler yükseldi ama hâlâ benliğinden gelmekteydiler, geceyle bir ilgileri yoktu.

Kadın da onları duymaktaydı sanki; ama sonra yeniden, kendine has işkencesiyle onu yaralamaya çalıştı. Aslında varolmayan gaddar, pençemsi parmaklar yüzüne battı ve aşağı doğru indi; sivri tırnaklar derisini tırmalamaktaydı. Yüzündeki baskıyı duyumsuyordu, fakat acıyı değil. Bedeninde yabansı bir titreşim, damar ve sinirlerinde akan bir uğultu başlamıştı; kafasının içindeki sesler ise alçalıp yükseliyordu.

“Artık yeter!” dedi kadın, kulak tırmalayıcı hırıltısıyla. “Oyun bitti, tatlım!”

Hantal adımlarla üzerine yürüdü; elleri, Childes’e uzanmış dev birer vinç kepçesini andırıyordu.

Öfkesi yardım etti. Sımsıkı bir silah olmuş yumruğu, o geniş, etli yüzü hedefledi ve burnuna indi; ama kadın, kafasını çevirerek darbenin şiddetini azalttı. Yine de üst dudağından kan sızıyordu.

Kocaman bir el Childes’in elini savurdu ve kadın bir anda üzerine çullandı; olanca ağırlığıyla gövdesini alçak duvara bastırmaktaydı. Nefes alıp verirken hırıldıyordu. Hoyrat bir el çenesini kavradı, yukarı kaldırdı ve arkaya itmeye başladı; öyle ki Childes, boyun kemiğinin kırılacağını düşünmeye başlamıştı. Parmaklarıyla o kalın beli çevreledi ve onu itmeye çalıştı, ancak kadın çok, çok güçlüydü. Yüzüne yumruk üstüne yumruk indirmesine rağmen o sadece omuz silkiyordu. Sırtı duvarı aştı ve arkasındaki derin boşluğu sezdi.

Ayakları yerden kesildi; onu etkisiz hale getiren hantal gövdeye attığı tekmeler de işe yaramıyordu.

Aklı uyuştı.

Ölecekti.

Tuhaf, ama yanaklarını yalayan meltemin farkındaydı; ve arkasındaki uçurumun. Bulanık gözleri. dolunayın yuvarlaklığıyla dolmuştu; kenarları puslu ay, onu kayıtsızca seyrediyor, göğşe dönmüş yüzünü lekesiz parlaklığıyla

aydınlatıyordu. Kadının iğrenç nefesini duyumsadı; harcadığı güç yüzünden sert ve sıcaktı bu nefes. Bedeni ise ter ve pislik kokmaktaydı. Duyuları öyle keskindi ki, düşünceleri kadının düşünceleriyle karıştı; tinleri neredeyse birleşti ve O'nu *bildi*, içindeki çılgınlığa dokundu ve o çılgınlık, kendisini yakalamak istercesine kasıldığında geri çekildi. Ve aklı aklından çekilirken, keskin çılgınlıkları onun da duyduğunu biliyordu artık; çünkü sesler her iki aklın da içindeydi şimdi.

Denge duygusu tamamen kaybolmuştu, parmaklığın üzerinde dönmekteydi; sanki kadın, bu anı uzatmak istiyordu.

Ama kadın birden etrafını süzmeye, sesleri aramaya başladı. Durdu. Barajın ucuna, ayışığının granit yapıyı yumuşattığı noktaya baktı.

Dikkati dağılmıştı ve Childes kendini biraz geri çekmeyi başardı; Başını, kadının baktığı yöne çevirdi.

Ve kendilerine doğru süzülen puslu silüetleri gördü.

Dalgalı buğu huzmeleri gibi çıktılar gecenin içinden; bulutlu ve belirsiz. Aniden puslanan havanın içinde; şekilsiz ve soyut, cılız, dünyadışı varlıklar.

Childes'in bilincinin içinde yakınan seslerin sahipleriydiler.

Başlangıçta, barajın üzerinde yavaşça ilerleyen ince bir bulut tabakası gibiydiler, fakat bir süre sonra birbirinden bağımsız plazmik dokulara ayrılmaya başlayıp farklı varlıklar haline geldiler. Ve belirli biçimler almaya başladılar.

Kadın, ellerini biraz daha gevşetip doğruldu; ayışığının aydınlattığı şişmiş yüzünde afallama vardı. Tepkisi, basit ve tedirgin bir şaşkınlıktan daha fazla şeyler içeriyordu, ama Childes bunu onun aklı yoluyla sezdi: İçsel bir sarsıntıydı bu; titrek bir korku. Childes ondan kurtuldu ve yere basmak için

aşağı doğru kaydı; kendini iterken öyle büyük güç harcarmaktaydı ki bilekleri titriyordu. En sonunda, omuzları duvara yaslanmış olduğu halde, beton zemine yığıldı.

Kadının karanlık gözleri süzölen hayaletlere öyle dikkatle bakıyordu ki, onu farketmedi bile. Kırışmış alnında derin, gölgeli izler belirmiş, koca katil elleri, sanki Childes hâlâ elindeymiş gibi sımsıkı kapanmıştı. İri gövdesi yaklaşmakta olan sislere hafif bir açıyla bir adım geriledi, başı ise hâlâ onlara dönüktü.

Daha da yaklaştılar.

Childes tükendiğini hissediyordu; sanki bu hayalet bedenler gücünü emmekte, enerjisini kullanmaktaydılar. Ama çılgın kadının gövdesi de iki büklüm olmuştu; hem kendi ruhundan, hem onunkinden beslenmekteydiler.

Kadın, paylaştıkları yetenekten, bu yeteneğin ne denli güçlü ve *güzel* olduğundan bahsetmişti ve artık ne demek istediğini anlıyordu. Fakat bu yeteneğin ne kadar güçlü olduğunu *gerçekten* biliyor muydu acaba? Çünkü yavaşça şekil değiştiren bu hayaletlerin ne oldukları ağır ağır ortaya çıkmaktaydı. Elektrikli bir ürpertiye kapıldı ve duvarın altında büzüldü.

Kadın - O - yaratık - katil - tıpkı çömelmiş bir heykel gibi yolun ortasında hareketsiz duruyordu. Gökyüzünden gelen donuk ışık, yaklaşan silüetleri, korkutucu bir yavaşlıkla ortaya çıkarmaktaydı; biçimleri sabitleşip somutlaşıyor, ete kemiğe bürünen bedenlerinin ardındaki arazi artık sadece arada sırada görünüp sonra kayboluyordu.

En öndeki, küçük bir erkek çocuğuydu. Çok küçük. Çok solgun. Etinde kan, gözlerinde yaşam olmayan ve çıplaklığı yüzünden ürperen bir çocuk. Karnı oyulmuştu ve oyuğun üzerinde deri parçaları sallanıyordu. Ağzı açıktı ve içinde toprak kurtları, mezarlardan beslenen küçük, açık renkli

larvalar dolaşıyordu. Çürümüş dudakları kımıldadı; hiç ses çıkarmamasına rağmen dedikleri işitilebiliyordu.

"*Heri fer,*" dedi çocuk; Childes'in ve kadının aklındaki bu sözler peltek ve yanılttı; sanki dilini yemekte olan obur kurtçuklar, hayaletsi düşüncelerine de karışmaktaydılar.

"*Heri fer.*"

("Geri ver.")

"*Heri tiyorum.*"

("Geri istiyorum.")

İskelet eli, kendinden çalınmış olan kalp için uzandı.

Kadın sendeledi; bu kez parmaklığa tutunmak zorunda kalan oydu.

Çocuğun arkasından bir başka siluet yaklaştı ve Childes bunun bir kadın olduğunu farkettiler. Yüzüne ruj bulaşmıştı ve bu kırmızılık, hoyrat bir el -veya bir o kadar acımasız dudaklar- tarafından yapılmış gibiydi. Kirpiklerindeki rimel, kalın ve isli kollara ayrılarak aşağı akmıştı ve kadına, küçük çocukları korkutmak için iğrenç bir makyaj yapmış olan kaçık bir palyaço görünümünü vermekteydi. O da çocuk gibi çıplaktı ve gövdesi, göğüs kemiklerinden (göğüsleri yoktu, olmaları gereken yerde ise sadece sulu yaralar vardı) kasıklarındaki tüylere dek yarılmıştı. Sonradan yapılan kaba saba dikiş patlamış, artı şeklindeki yarıktan bir sürü nesne görünüyordu, kimisi ise yere düşüyordu. Çok gülünç nesnelerdi; ama kimse gülmüyor, onları kimse eğlendirici bulmuyordu: Saç fırçası, çalar saat, el aynası, hatta küçük bir transistörlü radyo. Hırkasını düzelden bir kadın gibi yarasının kenarlarını çekiştiriyordu; sanki bu yabancı nesneler onun iç organları, yaşam gücüydüler. İsli gözlerinde, bedenini yağmalayan ve üstelik bedelini ödemeyen kadına karşı kötücül bir nefret vardı.

Koca parkasının içindeki o kadın, hayaletleri uzaklaştırmak için yağlı, çirkin elini kaldırdı.

Ama tuhaf boyalı kadın ile titreyen çocuğun arasına bir adam girivermişti; buruşuk yüzünde imalı, komik bir sırıtış olan yaşlı bir adam. Sıska bedeni üzerindeki pijaması yere düşecek gibiydi; ay gözlerine vurarak onlara canlılık veriyor, çılgınlık dolu bir parıltı yansıtıyordu. Kuruyup katılaşmış kan lekeleri solgun yüzünü yer yer koyulaştırmaktaydı ve kafası, kaşlarının bir kaç santim üzerinde kusursuz bir yassılıkla bitiyordu; dışarı fırlamış lapamsı maddenin üzerinde kurtçuklar kıvrılmaktaydı. Soğuk hava ve obur parazitler, açıktaki beyinini gıdıkliyormuşçasına, dizginsizce gülüyordu (bu ses de akıllarının içinden geliyordu).

Kadın bir çığlık attı; haykırışı en az yaşlı adamın kıkırdaması kadar manyakçaydı. Childes geriledi; olanlara inanamıyordu, fakat gerçektir bu.

Haykırma sırası kadındaydı:

“Gerçek değil bu!”

Değişken silüetler çevresinde toplandı; giysilerini kavrayıp çekiştirdiler, yüzünü tırmaladılar. Çocuk, gözlerden birini oyma umuduyla ayak parmaklarının üzerine yükselmiş, elini o kara çukurlardan birine uzatıyordu.

Onu itti, ama çocuk geri geldi; bu oyuna gülüyordu. Kadını yere doğru çektiler -belki de o dehşetle düşmüştü ve sonunda çırpınmaya başladı, bir yandan da haykırıyordu:

“Gerçek değil, siz gerçek değilsiniz!”

Aniden durdular; altlarındaki o hantal yığına bakıyorlardı. Yaşlı adam kıkırdıyor, fahişe elleriyle karnını tutuyor, çocuk ise kalbinin geri verilmesini rica ediyordu.

“Yanılsama,” diye fısıldadı Childes ve kadın - dişi yaratık - O - bir çığlık attı:

“Gitmelerini söyle, gönder onları!”

Ve bir an için, düşünceleri gerçek ve yanılsama arasında gidip gelirken, silüetler kısmen soluyor, tekrar zayıf bir sis

halini alıyor gibi göründüler. Sanki düşünsel izdüşümlerden başka bir şey değillerdi. Ta ki küçük bir beden, titreşen silüetlerin arasından çıkıp, yerde büzülmüş et yığınının yanına gidene dek.

Küçük kızın üzerinde yeşil, ince bir pamuklu elbise vardı. Ne ayakkabısı, ne de çorabı yoktu; soğuk gece havasını kıracak bir kazak veya hırkası da. Saçının bir tarafı örülmüş ve bir kurdeleyle bağlanmıştı; diğer taraf ise açık ve dağınık. Yanakları ıslak mermer gibi parlıyor, küçük eliyle gözyaşlarını silmeye çalışıyordu. Ama elinin ucunda parmak yerine kanlı beş parmak kökü kalmıştı.

“Annabel,” dedi Childes korku ve merakla.

“Artık eve gitmek istiyorum,” dedi Annabel, çırpınan kadına... Sesi hafif ve gıcırtılıydı; tıpkı Gabby’ninki gibi.

Kadın, başını kaldırıp haykırdığında bu uzun ve acılı çığlık sarnıcın suladığı arazide büyüyerek yükseldi ve yankılı, dokunaklı bir hal aldı.

O sırada çocuk, elini uzattı ve neredeyse cılız bileğine dek kadının göz çukuruna soktu; en azından Childes’e öyle gelmişti. “Olanaksız,” diye ısrar ediyordu Childes, “*bu sadece bir karabasan!*” Ama zayıf parmaklar, emilircesine geri çekilip artlarında fışkıran koyu bir sıvı bıraktıklarında parılayan yuvarlak bir şey tutmaktaydılar; ucunda ince bir lif bulunan bir küre. Lif gerildi ve sonunda koptu; göz çukurundan aşağı akmakta olan sıvının ortasında sarkıyordu şimdi.

Kadın, akan kanı önlemek için eliyle yüzündeki çukuru örterek ayağa fırladı. Haykırıyor, bağırıyor, uluyor, onu bırakmaları için yalvarıyordu.

Fakat onu bırakmayacaklardı; öne atıldılar.

Etrafındakileri savurarak onlardan kurtuldu; bu arada yaşlı adamın dengesi bozuldu ve açık kafatasının içindeki lapamsı madde ve ondan beslenen parazitler, tuhaf bir testiden

dökülen sıvı gibi yere döküldü. Adam eğildi, -hâlâ sırtıyor, hâlâ anlamsızca kıkırdıyordu- sıvılaştıran beynini betonun üzerinden aldı ve şapkasını takan birinin rahatlığıyla kafatasının içine yerleştirdi; doğrusunu söylemek gerekirse, rüzgârın uçurduğu peruğunu takan bir ihtiyar kadar komikti.

Childes, "Acaba sonunda ben de mi çıldırdım," diye düşündü.

Kadın gerilemekteydi; Childes'in bacaklarına takıldı ve düşmemek için parmaklığa tutundu. Barajın diğer ucuna; su kulesinin ve daha önce pusuya yattığı ağaç ve çalılıkların bulunduğu yöne doğru ilerledi. Ayın ışıldattığı silüetler de arkasından süzüldü; kollarını öne doğru uzatmış, donuk gözlerini dikkatle ona dikmişlerdi. Childes'in yanından geçtiler; sanki burada *hayalet* oydu; farkedilmeyen, görülmeyen...

Sadece Annabel, onun yanında durdu.

Childes, tökezleyen kadının kaçışını izledi; sapık ama olağanüstü aklının neden olduğu vahşet nedeniyle ondan nefret etmekteydi, ancak bu korkunç cezayı izlemek de hoşuna gitmiyordu. Kadın bir elini göz çukuruna bastırmış, parmaklarının arasından kan sızılmaktaydı, ama kendisini izleyen hayaletlerden kaçarken bir an için bile duraksamadı. Sonunda sırtını onlara dönebildi ve adımları hızlandı; yaşadığı dehşet, taşkın bilekli o kalın bacaklarının tuhaf bir koşu tutturmasına yardım etmişti.

Bir süre sonra durdu. Daha önce, soğuk mezarından çıkan bir hortlak gibi yükseldiği o basamaklarda, bu kez gerilemeye başlamıştı.

Ardından gelenlerin sabırsızlıkla bekleyen kollarına yöneldi.

Childes, kadının gitmekten vazgeçtiği yöne doğru baktığında onu durduranın ne olduğunu gördü; başka dünyadışı silüetler, basamaklardan çıkmaktaydılar. Önce başları görüldü,

sonra omuzları ve göğüsleri, ardından gövdeleri; yandıklarında üzerlerinde bulunan gecelikler şimdi yoktu ama ayışığı'nın altında siyah-beyaz gibi görünen La Roche renkleriyle bezeli okul üniformaları yanmamış, alevlerden etkilenmemişti. Fakat bedenleri kararmış, etleri dökülmüş ve saçları yokolmuştu; kafatasları kararıp ezilmiş, açıktaki dudaksız dişlerine korkunç bir sırtış; oturmuştu, etleri ise çürümüş kıymıklar halinde bedenlerinden sarkıyordu. Kelly, yanıp kurumuş eliyle hantalca ilerleyen kadını imliyor, arkadaşları ise, sanki belden aşağı bir şaka yapmışçasına kıkırdıyorlardı.

... Ve önlerinde Bayan Piprelly vardı; yana yatmış olan kömürleşmiş başı, omzunun üzerinde devrilecek gibi duruyordu. Tuhaf bir şekilde eğik duran gözleri, kararmış kemik ve derinin ortasında bembeyaz parılıyordu; fakat yine de sonsuz bir hüznle, sonsuz gözyaşlarıyla doluydular.

... Ve arkalarından Başöğretmen gelmekteydi; kızlarını yönlendiriyor, hiçbirinin oyalanmadığını, hiçbirinin kaybolmadığını, hepsinin esenlikte olduğunu, yaralarının ve erimiş derilerinin canlarını yakmadığını kontrol ediyor, kavurucu acının artık kızları ve kendisi için sona erdiğinden emin olmak istiyordu.

Childes lensleri olmadığı için bulanık görmekteydi, ama her nasılsa kafasının içinde her şey berraktı. Önlerinde müdireleri, arkalarında başöğretmenleri, düzenli bir sıra halinde ilerleyen kızların; bir an için tekrar bütünleştiği sırada, gözyaşlarının doldurduğu gözlerine rağmen, belli belirsiz gövdelerinin yaşamla parıldadığını gördü. Bayan Piprelly'nin başı dik ve bedeni gururla kaskatı, Kelly her zamanki gibi coşku dolu ve küstah, uzattığı eli dal gibi incecik ve hepsinin de sadece gözleri ölü. Ancak değişim çok kısa süreliydi. Basamakları çıkıp donakalmış kadınla aynı düzeye geldiklerinde, yine kömürleşmiş, çirkin birer cesettiler.

Süzülerek ilerleyen silüetler üzerinde birleştğinde kadının çığlıkları kulak tırmalayıcı bir hal almıştı. Solgun bedenler onu bastırdı, sımsıkı tutarak tırmaladılar ve vurdular; üzerine yağın yumrukların hiçbir etkisi olmaması gerekirdi, fakat kan akıyordu işte; kadını -canavarı- yere düşürmüşlerdi. Yüzünü korumak için kalın kollarından birini kaldırdı; diğer eli ise hâlâ oyulmuş gözünü tutuyordu. Childes, arkada daha puslu ve bulanık bir silüet olduğunu farketti; diğerlerine katılmaktansa izlemeyi yeğleyen bu silüet, üniformalı bir adamdı. Boğazındaki kanlı kesik, solgun yüzündeki ince gülümsemeye uyuyordu. Childes, La Roche'deki devriye aracının içinde bulduğu polisi düşündü. Daha arkada kımıldayan başka şeyler de vardı; ancak bunlar belirli bir biçime sahip değildi, belki de sadece gölden sürüklenen sistiler. Ama o buharın içinde kahkaha, inleme ve sızlanma vardı.

Childes, hâlâ duvarın dibinde, dehşet içinde ve kımıldamadan izlemeye devam etti; konuşamıyordu bile. Annabel'in sessiz silüeti yanibaşında durmaktaydı.

Kadın artık sırtını parmaklığa dayamıştı; iri, eğimli omuzları kendisine uzanan bu dünyadışı ellerden kurtulmak için son bir çabayla çıkıntının üzerine yükseliyordu. Yüzünü korumak için döndü ve parmaklarından fışkıran kan; barajın devasa duvarına sıçradı. Duvardan aşağı süzülen kan, bu kocca beton alanda kara bir sızıntıydı sadece.

Sonra olanlar o kadar hızlıydı ki, Childes gördüklerinden -veya algıladıklarından, ne de olsa beyni hâlâ bunların gerçek olmadığında, yaşanmadığında ısrar ediyordu- emin olamadı.

Kadın, onlardan kurtulmak için parmaklığa tırmanmış olabilirdi.

O korkunç acısı ve çılgınlığı içinde, atlamaya karar vermiş dahi olabilirdi.

Veya belki de onu çevreleyenler, ağaç gövdesini andıran bacaklarını kaldıracabırmış ve onu itmişlerdi.

Hangisi doğru olursa olsun, Childes, o devasa gövdenin kaybolduğunu gördü ve gecenin karanlığını yırtan çığlığı duydu.

Bu çılgınlığa bir son vermek için gözlerini kapadı ve ne yazık ki hiçbir şeyi saklayamayan bir boşluğa sığındı. Her şey hâlâ gözlerinin önünde, kuşatılmış aklının içindeydi.

“Tanrım...” diye inledi. Ve gözlerini açtı.

Siluetler daha az belirgindi, bir kez daha buğumsu ve değişken olmuşlardı. Yolun üzerinde toplandılar; sanki meltemden rahatsız olmuş gibi, şekilleri dalgalanıyor ve güçlükle ayırdediliyordu. Childes, uzaklardan gelen diğer ses ve ışıklar güçlükle algılayabiliyordu. Annabel hiç kımıldamamış, yanında duruyordu; hüznü ve küçük, yüzü solmakta olan unutulmaz bir yalnızlık imgesi.

Childes iç çekercesine nefes verdi; öyle uzun zamandır nefes almıyordu ki ciğerlerindeki hava bayatlamıştı. Yere çöktü ve başını dizlerinin arasına aldı; kolları yanlarından salınıyordu, betonun üzerindeki elleri ise düşüp ölmüş iki hayvanı andırmaktaydı; yukarı dönük, pençeleşmiş parmakları da donup kalmış bacaklardı sanki. Bitmişti işte; ve bitkinlik benliğini ele geçirirken, bunca zamandır kendisi için çapraşık ve acı verici bir soyutlama -bir O- olan bu kadının gerçek doğasını bir gün kavrayıp kavrayamayacağını düşündü: Manyakça, evet, bir canavar, elbette; fakat aynı zamanda yabansı bir güce, ancak şeytanî olarak tanımlanabilecek ruhsal bir erke sahipti. Bu erkin sonsuza dek uykuya yatmış olması için dua etti.

Ve derisindeki o soğuk, sinsi, iğneleyici kabarıklığı tekrar duyumsadı.

Başını kaldırdı ve kıvrılan sise, kadının düştüğü noktaya

baktı. Ağız yavaşça açıldı, gözkapakları gerildi ve önceki gibi bir titremeye sarsıldı.

Görme gücü kısıtlı olmasına rağmen, bodur ve kalın parmakları, çıkıntıya etten bir mengeneymişçesine tutunmuş olan koca eli seçebiliyordu. Kadın oradaydı.

“Hayır!” diye mırıldandı zayıf bir fısıltıyla. “Hayır!”

Annabel’in donuk gözlerinden bir yalvarma pırıltısı mı geçmişti?

Childes, dizleri üzerinde doğruldu, titreyen elini yukarıdaki çıkıntıya uzattı ve kendini yukarı çekti. Başlangıçta bacakları, ağırlığını kaldıramayacak gibi gelmişti; ama gücü, bir organa giden kan gibi ve benzer bir acıyla geri döndü.

Kısa bir süre için çıkıntıya yaslandı ve sonra yalpalayarak, ele doğru ilerledi. O yaklaştıkça sis de tekrar katılaşmaya, bölünüp farklı biçimler almaya başladı. Bacakları kararsızdı ve yaşadıkları onu yabansı bir uyuşukluğa sokmuştu. Kenara vardığında, silüetler yeniden ortaya çıkmıştı.

Soğuk bir kayıtsızlıkla onu seyrettiler. Kafatası göğes açık, sırttan yaşlı adam. Minik yumruğunun içindeki beyaz ve kanlı nesneyi, kayıp kalbini yerine koymak istercesine gövdesindeki derin yaraya sokmaya çalışan çıplak çocuk. Göğüsleri olmayan ve dilimlenmiş derisini bir arada tutmaya çalışırken göbeği küçük yumrularla kabaran, tuhaf makyajlı kadın. Öğrenciler ve Başöğretmen; açılıp ezilmiş etlerinin arasından kemikleri parıldayan kömürleşmiş korkunç silüetler. İki ince gülümsemeye sahip üniformalı adam; biri çenesinin üstünde, diğeri altında. Bir an için eskisi gibi, sapasağlam görünen ve Childes’in gözlerinin içine bakarak aralarında bir duygu bağı kuran Estelle Piprelly.

Childes’i seyrettiler ve beklediler.

Çıkıntının iç kenarını kavramak için uzanmış elin yanına geldi; parmaklar, kadının ağırlığını taşımanın gerginliğiyle

salınıyordu sanki. Kalın bileğini, parmaklığın kenarında kopacakmış gibi gergin duran ve dirsekten sonra boşlukta kaybolan parkasının kolunu gördü. Aşağı baktı.

Kadının yuvarlak, ayışığıyla aydınlanan yüzü tam altındaydı, ışığı yansıtan parlak, koyu sıvı yanaklarını ve çenesini gölgeliyordu. Bir göz ve kapkara, kan sızan bir oyuk, Childes'e baktı; diğer eli ise arkasında işe yaramazcasına salınıyordu.

"Yardım... et..." dedi alçak ve hışırtılı bir tonda; sesinde yalvarma yoktu.

Geniş, yukarı bakan yüzüne, aşağı süzülen karmakarışık, gümüş rengi saçlarına baktı ve bir kez daha çılgınlığına dokundu. Yarattığı kötülüğü manyakça haklı çıkarmak için söylencesel bir ay tanrıçasına tapan o şeytanî, sapık aklın ötesine geçen ürpertici hastalığı duyumsadı; acımasız ve yoz, kendi başına günahkar ve kin dolu bir ruhtan yayılıyordu bu hastalık. Kadının çarpık özünü duyumsadı ve gördü; sadece uğursuzca onu seyreden gözde değil, aynı sadistlikle bakan o kapkara, kanlı çukurda da! Ve "Yardım... et..." sözcükleri alayla, yapmacıklıkla doluydu. Childes bunları duyumsadı ve gördü; çünkü kadının içindeydi ve kadın da onun; benliğini iğrenç ve tiksindirici, itici ve mide bulandırıcı imgelerle doldurmaktaydı. Çünkü aralarındaki oyundan hâlâ zevk alıyordu. Oyunundan. İşkencesinden.

Fakat ellerini tombul, bodur elinin üzerine koyduğunda o iğrenç akıldan başka bir duygu geçti.

İlk parmağı kaldırdığında, korku, irin dolu bir yarayı deşen bir bıçak gibi, o acı çektirici düşünceleri koparıp attı.

İkincisini kaldırdığında ise korku dolu bir inilti işitildi.

Son iki parmağı ittiğinde umutsuz, öfke dolu bir haykırışla aşağı, aşağı, aşağı, eğimli baraj duvarına çarpa çarpa, vadiye düştü.

Dipteki beton havzaya çarpıp parçalandığında kesin ve şapırtılı bir gümbürtü duyuldu. Childes zemine doğru kaydı ve henüz çökmeden içini büyük bir ferahlama kapladı; varlığı o koyu, fırtınalı baskıdan ve karmaşık, fokurdayan öfke-den kurtulmuştu sonunda. Ağlayamayacak kadar uyuşmuş, sevinemeyecek kadar bitkindi. Sis in dönerek ağır ağır dağılmasını seyredebildi sadece.

Ama biri hâlâ yanındaydı.

Annabel eğildi ve küçük, soğuk parmaklarıyla, daha önce orada olmayan parmaklarla yüzüne dokundu. Barajın uzak ucundan gelen ışıklar içinden geçti ve sonra, süzülen ince bir dumandı sadece. Yok olmuş, hiçliğe karışmıştı.

“Yanılsama,” dedi kendi kendine.

Işıklar, barajın ucunda parıltıyan farlar ve el fenerlerinden geliyordu. Childes, eliyle gözlerini perdeleyerek parıltıya baktı. Kapanan otomobil kapılarının, insanların seslerini duydu ve ışıkların ortasında beliren silüetler gördü. Onu nasıl bulduklarını merak etti; fakat şaşırınmamıştı; bu gece hiçbir şey onu şaşırtamazdı artık.

Düşsel sisler tamamen dağılmıştı ve parmaklığın kenarını kavrayan tuhaf bir el yoktu artık; ama yine de barajın üzerinde daha fazla durmak istemiyordu. Gece çok şey getirmişti ve şimdi bir sığınak bulmalı, huzura kavuşmalıydı. Kaybolan baskı nedeniyle kafası hafiflemiş gibiydi ve afallamış, sersemlemiş olmasına rağmen duyuları dingin bir sevinçle kaplıydı. Düşünmek, değerlendirmek için zamana gereksinimi vardı; ama duyumsal yeteneğini kabullenışı tamamlanmıştı ve bunu dinginlikle karşılıyordu. Ne de olsa artık onun denetlenebileceğinden, bilinçli ve kendine hakim bir şekilde kullanabileceğinden emindi; amacı tamamen kötücül ve çılgın akli farklı bir denetim uyguluyor olsa da, bunu

öğreten o kadındı. Doğruldu ve baktı; fakat vadiye değil, sarnıcın içine. Suyun sakın yüzeyinde parıldayan ayışığı artık tehdit edici değildi, aydınlık bir arılık barındırmaktaydı. Soğuk gece havasını içine çekti ve meltemin içlere kadar sürüklediği denizin zayıf tuzunu duyumsadı; hava temizlenmekteydi ve sanki benliğini sinsi gölgelerden arındırma çabası içindeydi. Childes döndü ve ışıklara doğru yürüdü.

Basamakların sonundayken ona ilk ulaşan Overoy'du; hemen arkasında ise Robillard ve iki üniformalı polis vardı.

"Jon," dedi Overoy. "İyi misin? Olanları gördük." Kolu nu tuttu.

Childes gözlerini kırptırdı.

"Çekin şu fenerleri!" diye buyurdu Overoy.

Robillard'ın yanındaki iki polis yürümeye devam etti; el fenerlerinden çıkan ışıklar, baraj üzerindeki yolun orta kısmını tarıyordu. Robillard, bir el işaretiyle polis araçlarının farlarının söndürülmesini istedi. Childes, kör edici bir güneşin üzerine perde çekilmiş gibi rahatlatıvermişti.

"Gördünüz mü?" diye sordu.

"Pek belirgin değildi," dedi Robillard. "Her nasılsa sarnıçtan bir sis yığını yükseldi ve görüşümüzü tıkadı.

Bir sis yığını mı? Childes hiçbir şey söylemedi.

Overoy, Robillard'ı engellemek istercesine hızla konuştu:

"Öbürünü kurtarmaya çalıştığını gördüm, Jon." Dürüstçe Childes'in gözlerine baktı; bakışları ifadesiz gibi görünmesine rağmen itiraza izin vermiyordu. Childes minnettardı; Robillard ise kuşkuyla meslektaşına baktı, ama ağzını açmadı.

Overoy yüzüzce devam etti: "Sanırım düşmeden önce seni öldürmek istedi. Ne yazık ki çekemeyeceğin kadar ağır bir kadınmış." Sözler dikkatle seçilmişti; sanki ezberlenmesi

gereken bir ifadeydi bu.

“Kadın olduğunu biliyor muydunuz?” diye sordu Childes sessizce.

Overoy başıyla olumladı:

“Ana karada kaldığı yerlerin izini sürdük. Sana söylemek için bu akşam bir kaç kez telefon ettim, ama meşgul çalışıyordu. Akşamki son uçağı yakaladığım için şanslıyım.”

İki polis, barajın kenarında fenerlerini doğrultmuş, aşağıdaki örselenmiş bedeni aydınlatmaktaydı.

“Evinde bulduğumuz, pek de hoş değildi, aslında dehşet vericiydi- ama en azından, aradığımız katilin o kadın olduğunu kesin olarak kanıtladı,” dedi Overoy tasayla. “Döşemenin altında küçük kızın, Annabel’in cesedi vardı. Onu oraya koymak çılgınlıktı, çünkü çürüyen cesedin kokusu eninde sonunda kadını ele verecekti; diğer kiracılar er ya da geç ihbarda bulunurdu. Fakat belki de aldırımıyordu, belki buraya geldiğinde oyunun bittiğini bilmekteydi. Tam bir manyak olmalı; bu da başlı başına bir komedi zaten.”

Childes, yüzünde bir soru ifadesiyle müfettişe baktı.

“Ona nasıl ulaştığımı kastediyorum,” diye açıkladı Overoy. “Akıl hastahanesindeki personel ve hasta listemizde onun da adı vardı. Hemşireymiş; en az bakmakla yükümlü olduğu hastalar kadar kaçık bir hemşire. Tanrım, kaldığı yerlerdeki eşyaları görmeliydin; büyüculük malzemesi, mitoloji kitapları, amblemler, simgeler. Ha, bir de küçük bir aytaşı koleksiyonu; oldukça pahalıya patlamış olmalı. Her biri yeni bir kurban içinse...” Omuz silktili.

“Aya taptığını-”

“Aya taptığını mı söyledi? Evet, öyle, tam olarak bir ay tanrıçasına. Kitapları ve eşyalarında hepsi vardı. Tam, tam bir çılgınlık!”

Kendilerine doğru gelen başkaları da vardı.

Konuşma sırası Robillard'daydı:

"Müfettiş Overoy bize kadının kimliğini söylediğinde, vapurla buraya geldiğini kolayca saptadık. Aslında bir kaç haftadır buradaymış. Adada nerede olduğunu bulmak kolay oldu. Kıydan ve ana merkezlerden uzak, iç taraflarda bir pansiyonda kalmış. Gün boyunca ortada yoktu, ama odasını aradık. Besbelli bu gece şanslı gecenizmiş Bay Childes; "iş aletlerini" pansiyonda bırakmış. İçinde ameliyat aletleri bulunan siyah bir çanta bulduk. Herhalde çıplak elleriyle işinizi bitirebileceğine güveniyordu."

"Bunu yapabilecek kadar güçlüymüş," dedi Overoy, "hastahanedeki patronları böyle söylemişti. Belli ki onu en zaptolunmaz hastaları için kullanmaktaydılar; doktor ve hemşirelere göre, bunu yaparken hiç zorlanmıyormuş."

"Yangından sonra neden kaybolduğunu merak etmemişler mi?"

"Kaybolmamış ki. Polis tarafından sorguya bile çekilmiş. Unutma; listede adı vardı. Yaygara bitince de yıllık iznini almış. Çılgın, ancak aptal değil."

Belki her şey daha sonra yerli yerine oturacaktı, ama o an için söyledikleri Childes için hiçbir anlam taşımıyordu. Başka bir ses duyduğunda heyecanlandı; tanıdık ve sevindirici bir sestir bu.

"Jon," diye seslendi Amy.

İki müfettişin arasından baktığında bir kaç metre ileride gördü onu; Paul Sebire de koluna girmişti. Sebire'in yüzünde kaygı vardı ve bu kaygı Childes'e yönelikti.

Amy'ye ilerledi ve sevgilisi ellerini uzattı; yaralı kolunda ki alçı ay ışığının altında beyaz beyaz parlıyordu. Ona sımsıkı sarıldı; sargılı yüzünü gördüğünde gözleri yaşarmıştı. Amy, kucaklamanın gücüyle irkildi.

Childes kollarını biraz gevşetti, canını acıtmaktan korkuyordu.

“Ben iyiyim Jon.” Gülüyordu, yanağı ıslaktı. “Ben iyiyim. Senin için çok korktum.”

Omzunun üzerinden, Paul Sebire’in kaşlarını çattığını gördü. Yaşlı adam hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve barajın sonunda parketmiş araçlara doğru yürüdü.

Childes, Amy’nin saçlarını okşadı, yanaklarından akan yaşları öptü. “Nerede olduğumu nasıl bildin?” diye sordu.

Amy gülümsedi ve öpücüklerine yanıt verdi. Childes’deki değişimi sezmişti; o kadar zaman boyunca üzerinde karanlık bir gölge yaratan bulut artık yoktu. Sanki bu değişimi Amy’ye ileten, Childes’in düşünceleriydi.

“Gabby’den öğrendik,” dedi Amy.

“Gabby’den mi?”

Overoy da konuşmaya katıldı:

“Evini gözetleyen devriye seni kaybettikten sonra Bayan Sebire’in evine gittik. Nerede olduğunu bilmiyordu-”

“Fakat Gabby’le konuştuğunu söylediğini anımsadım,” diye araya girdi Amy. “Sadece bir fikirdi, ama bu gece nereye gideceğini Fran’a söylemiş olabileceğini düşündüm. Her neyse, Müfettiş Overoy denemeye değer olduğunu düşündü ve Fran’ın annesini aradı. Gabby’le sorunları vardı.”

“Kızın, gördüğü bir karabasan yüzünden çok altüst olmuş,” diye devam etti Overoy. “Kocaman bir gölün kenarında olduğunu ve bir canavar-kadının seni aşağı çekmeye çalıştığını görmüş. Eşin, onu yatıştıramadığını söyledi.”

“Nerede olduğumu böyle mi anladınız?” diye sordu Childes kuşkuyla.

“Şey, *senin* önsezilerine alışkınım; kızına neden inanmayayım ki?”

Gabby de mi? Childes afallamıştı. Kızının, Annabel’e onu özlediğini söylemesini istediği geldi aklına.

Amy, allak bullak düşüncelerini kesintiye uğrattı:

“Adada ‘kocaman’ bir göl yok, Jon. Sadece sarnıç.”

“Kaybedecek bir şeyimiz yoktu!” diye ekledi Overoy sırtarak.

“Evet, sadece beni inandırmaları gerekiyordu,” dedi Robillard. “Ama ne gerek vardı ki? Bu iş bana zaten mantıklı gelmiyordu, bu yüzden gecenin bir yarısında atlayıp sarnıca gelmek sorun olmadı.” Şaşkınlıkla başını salladı. “Görüldüğü gibi, haklıydılar. Pişman olduğum tek şey, daha erken gel-meyişimiz. Çetin bir akşam yaşadınız.”

“Bitti mi Jon?” diye yalvarırcasına sordu Amy; eli yüzüne dokunmak için uzanmıştı. “Gerçekten bitti mi artık?”

Childes başını salladı, fakat arkasında parlayan ay, yüzünün görünmesini engelliyordu. Overoy’a döndü.

“Kimdi o?” diye sordu müfettişe. “Adı neymiş?”

“Takma bir adı olduğunu keşfettik; yıllardır kullandığı bir ad: Heckatty.” Nedense ses tonunda hoşnutluk gizliydi.

Heckatty. Bu ad, Childes için bir şey ifade etmiyordu; etmesini de beklememişti zaten. O gece ne olduğundan bile emin değildi. Ruhlar, adı bu kadar sıradan, bu kadar anlamsız birine dadanmak için mi dönmüştü gerçekten? Yoksa akıllarının kaynaşması, bu manyakla kurduğu o zorlu ruhsal bağlantı, aslında yalnızca dağılmış akılların imgeleri ve parçaları olan düş ürünleri mi doğurmuştu?

“Yanılsamalar,” diye yineledi kendi kendine ve Amy şaşkınlıkla ona baktı.

Barajın ortasından bir yerden “Aman Tanrım!” diye bir ses geldi.

Arkalarına döndüler; barajın köprülÜ kısmında çömelmiş iki polis, fenerlerini aralarında duran bir nesneye yöneltmişlerdi. Biri ceket cebinden bir şey çıkardı ve yerdeki nesneyi içine koydu, sonra ayağa kalktı ve kendilerini izleyen gruba yöneldi; köprünün basamaklarından inerken elindekini

dikkatle taşıyor, arkadaşı da onu izliyordu.

Ayıışığının altında hepsinin yüzü renksizdi elbette; ama polisin yüzündeki gerginlik, benzinin attığına bir işaretti.

“Bunu görmek istediğinizi sanmam bayan,” dedi Amy’ye; bir yandan da cebinden çıkardığı küçük plâstik torbada taşıdığı nesneyi gizliyordu.

Overoy ve Robillard merakla yaklaştılar.

“Tanrım!” diye mırıldandı Robillard.

Childes, Amy’den ayrıldı. Diğer polis ise feneriyle meslektaşının avucunu aydınlatıyordu. Overoy, yüzü tiksintiyle kırışmış, başını çevirdi.

“Büyük bir savaş vermişsin,” dedi duygudaşlıkla, Childes ise polislerin bulduğu şeye bakmak için eğilmişti.

Kanlı göz, bir yüzden çıkarılmış olmak için çok büyük görünüyordu. Kan damlayan lifler torbanın kenarından sarmaktaydı! Childes bakarken polisin eli hafifçe döndü ve ay gözbebeğine vurdu. Bir an için -çok kısa bir an için- orada bir parıltı, sanki küçücük bir yaşam gücü barındıran bir parıltı yansıdı ve Childes, bunu ay taşında ışıldayan o mavimsi fosfora benzetti.

Ürpererek döndü ve tıpkı bir süre önce gölgeleri dağıtırkken yaptığı gibi, derin bir nefes aldı.

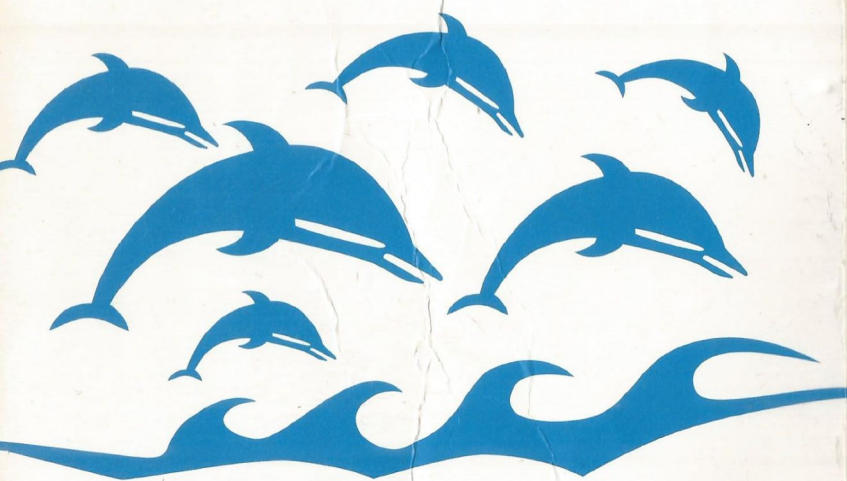
Kolunu Amy’nin beline sardı, onu hafifçe kendine çekti ve o lanetli, gümüş rengi gölü terkettiler.

Ve Childes, yeni kabullendiği bu gücün onu nerelere sürükleyeceğini düşündü...

ARION

YAYINEVİ

ARION

Geçmişindeki dehşetten kaçmış ve aradığı dinginliği bu sessiz adada bulmuştu.

Ve huzur içinde yaşadı, bir süre için. Ancak sonra "görü"ler başladı; zehirli duyargalar gibi aklına sızan dehşet imgeleri, korkunç, ölümcül şiddet eylemleri ve giderek güçlenen düşünceler.

Öldürüp parçalamakla gururlanan bir şeyin, "O" nun yabansı edimlerine tanıklık etti ve bu yaratık, bir süre sonra aklının içindeki gözlemcinin farkına vardı.

Ve bu ilişkiden zevk aldı?

"O", eninde sonunda adaya gelecek ve onu bulacaktı?

Bu kitabı yalnız okumayın! Özellikle Ay'ın aydınlattığı gecelerde.

ISBN 975-571-109-0

